

Trần Văn Giang

Sẽ Có Một Ngày



2019

“... vì chủ nghĩa Cộng Sản, chúng ta đã bỏ đi các giá trị căn bản của con người. Vì vậy, ngay sau khi nắm chính quyền, tôi đã bắt đầu phục hồi các giá trị đó; cái giá trị của ‘cởi mở’ và giá trị của ‘tự do’.”

*Trích trong bài phỏng vấn ông **Gorbachev** của ký giả **Fred Master** đăng trên số tháng 9/10 (số 184) năm 1997 của Nguyệt san “**Resurgence Magazine**.”*

“Có lẽ nào chúng ta cứ ngồi đợi cho đến khi đám ‘kên kên cộng sản’ ngồi nhỏ lệ trên cành...”

Hãy cùng nhau mạnh dạn đứng tiêu diệt giống cs tàn bạo vô luân.”

Trần Văn Giang

(Tháng Giêng năm 2019)

Mục Lục

	Trang
01 – Sẽ có một ngày (Thay cho lời tựa)	1
02 – Introduction #2 by Dr. Trần Quang Minh	9
03 – Cộng sản tệt hại cỡ nào?	13
04 – Cộng sản và cò máu	31
05 – Cộng sản đàn áp tôn giáo	37
06 – Dân Việt tị nạn cộng sản sau 30/4/1975	41
07 – Sự đàn độn	43
08 – Mệnh mông tình dân	53
09 – Tóm tắt buổi nói chuyện giữa Trump & NXPhúc	65
10 – Vận nước nào (Lào!)?	71
11 – Văn tế Tướng “Quàng Đại Chân”	83
12 – Đọc sách	87
13– Tiếng Việt “Mới” và Tiếng Việt “Truyền Thống”	95
14 – “Cuộc tang” cho anh Phi-Đen	121
15 – Điểm Mặt Cộng Sản (ĐMCS)	131
16 – Genghis Khan và Đế quốc Mông cổ	147
17 – Kỷ niệm ngày cưới	159
18 – Cho người quen mượn tiền	173
19 – Sơ lược về cách xưng hô của người Việt	181
20 – Trúng xổ số	195
21 – Bỏ thí tiền mặt cho người nghèo	203
22 – Sáu điều kỳ quặc thấy ở Việt Nam	209
23 – Đến lúc nên đổi tên gọi của Biển Đông	217
24 – Giác mơ về nước Mỹ	225
25 – Trúng độc đắc	241
26 – Xin lỗi và Cảm ơn	247
27 – Tiếng Việt tuyệt vời!	253
28 – Phụ đính 1: Cũng còn nhiều người Việt Nam tốt lắm..	261
29 – Phụ đính 2: 30 Chuyện tiểu lâm Liên Xô	263
30 – Phụ đính 3: Văn hóa giao thông Việt Nam	275
31 – Phụ đính 4: Tôi đi học	281
32 – Phụ đính 5: Làm dâu Phố Cổ	293
33 – Phụ đính 6: Việt cộng chủi cha tiếng Việt	299

Sẽ Có Một Ngày

(Thay cho lời tựa)



Nếu chủ nghĩa cộng sản được quay thành phim thì có lẽ bài hát “*Imagine*” của nhạc sĩ *John Lennon* phải được dùng làm nhạc nền:

Imagine

[Verse 1]

Imagine there's no heaven (or "no vc's mass grave"!?)

It's easy if you try

No hell below us

Above us, only sky

Imagine all the people living for today...

Imagine there's no country

It isn't hard to do

Nothing to kill or die for

And no religion, too

Imagine all the people living life in peace

[Chorus]

You may say I'm a dreamer

But I'm not the only one

I hope someday you'll join us

And the world will be as one

*[Verse 2]**Imagine no possessions**I wonder if you can**No need for greed or hunger**A brotherhood of man**Imagine all the people sharing all the world...*

Con người cộng sản nghĩ về thuyết cộng sản như là một “giấc mơ” (fantasy). Đó là: *Một xã hội công bằng; mọi người làm việc và phục vụ mọi người chung quanh theo khả năng và chỉ hưởng theo nhu cầu; không có tư sản, không có chính quyền, không có giai cấp, không có bóc lột...* Để thực thi thiên đường (hay giấc mơ) này, cộng sản cần phải làm rất nhiều tội ác tà trời.

Đầu tiên là tịch thu tài sản gồm nhà cửa, ruộng vườn, phương tiện sản xuất; và công nghiệp (*đánh tư sản, mại bán*) của dân. Bản tính tự nhiên của con người là chống đối lại những gì xâm phạm đến tài sản riêng của mình. Chuyện đổ máu không thể tránh được bắt đầu xảy ra. Cộng sản từ đó sẽ sẵn sàng cầm tù hoặc thẳng tay giết có “quy trình” những người chống đối họ.

Làm sao cộng sản có thể cam kết là sẽ có bình đẳng sau khi thu hết tài sản mồ hôi nước mắt của dân vào tay một số người? Ai là người chỉ huy đất nước? Chính quyền cộng sản là cái quái gì? Kết cuộc chỉ thấy còn lại các chính thể độc tài và lãnh đạo tham nhũng thậm tệ. Ý định tốt của cộng sản (*xã hội bình đẳng chẳng hạn*) cũng chấm dứt ngay sau khi sự giết người tập thể không góm tay; và độc tài và tham nhũng bắt đầu thành hình...

Tại sao cộng sản thích giết người, và thích giết rất nhiều người? Bởi vì theo cộng sản, chỉ có giết (*Giết! Giết! Bàn tay không ngớt nghĩ!*) mới là phương tiện nhanh nhất để cộng sản đạt được mục đích (cứu cánh) xã hội tiến tới chủ nghĩa cộng sản. Không còn người chống đối để tiến nhanh tiến mạnh đến thiên đường cộng sản. Lenin, và người kế vị là Stalin, còn chủ trương xa hơn việc giết người. Lenin từng tuyên bố:

“Ý kiến (ideas) còn nguy hiểm hơn cả súng đạn. Chúng ta không để cho những kẻ phản động (những người chống lại, hoặc bất đồng ý với cộng sản) có vũ khí; thì tại sao lại để cho chúng có ý kiến?”

Nếu “tội ác” có một định nghĩa nào đó, thì sự tàn ác của cộng sản còn tệ hơn mọi tội ác trên quả đất. Các sự kiện ghi lại qua lịch sử nhân loại đã chứng minh rõ ràng là hàng trăm triệu người phải bỏ mạng dưới sự cầm quyền của cái gọi là “*chính quyền cộng sản vinh quang*”: *Thảm sát hàng loạt, bỏ đói cho chết dần trong các trại tù, trại học tập, trại tập trung, hay các vi phạm nhân quyền thô bạo.* Trong lịch sử nhân loại, có tội ác nào tệ đến như vậy không?

Nhiều con nai vàng ngơ ngác hay các con ếch đang bị luộc trong nồi nước còn âm chưa hiểu cộng sản là cái củ gì cho nên còn cô vớt vát bênh vực là “*Thuyết cộng sản thực sự ra có mục đích tốt (good intentions). Cộng sản sẽ đưa nhân loại đến một xã hội công bằng, không có người bóc lột người (Ái chà! Lại “Thiên đường cộng sản?!”)*” Tôi thấy thiên đường mơ tưởng viễn vông này hoàn toàn sỗ toẹt! Lý do là chính quyền độc tài cộng sản biến người dân thành nô dịch cho nhà nước. Dân sống dưới chế độ cộng sản không có quyền sản xuất theo ý riêng của mình và tệ nhất là không có quyền sở hữu, không có quyền suy nghĩ, quyền được đọc, quyền được xem và nghe những gì họ muốn. Tất cả mọi khía cạnh của

cuộc sống từ trái sang phải, nhỏ đến lớn, phải có sự chấp thuận của chính quyền... Chính quyền cộng sản cứ ngang nhiên xem vấn đề dân phải là nô dịch cho nhà nước là chuyện “tốt” phải tuân theo? Tội ác của cộng sản không chỉ vón vện ở chỗ giết, lấy đi mạng sống của dân lành vô tội mà còn làm cho đời sống của dân (những người chưa bị giết) không còn ý nghĩa gì cả: *Sống mà không tự do, không tài sản thì cũng y như chết mà biết thờ vậy.*

Anh hùng cộng sản Pol Pot sau khi nắm chính quyền việc làm đầu tiên là đưa nước Cam-Bốt trở về thời kỳ đồ đá; hủy bỏ hệ thống tiền tệ, không còn lưu hành tiền giấy, và “lý giải” là:

“Dân Cam-Bốt không cần tiền bởi vì chính quyền cộng sản Cam-Bốt không thu thuế, cho chỗ ở, cấp thuốc men, thực phẩm... tất cả đều phát miễn phí (?)...”

Dân Cam-Bốt dù dân trí còn rất kém nhưng họ vẫn không tin một chính sách kỳ cục “không dùng tiền, và tất cả đều miễn phí” như vậy. Kết quả Pol Pot giết bất cứ những ai tỏ vẻ ngờ vực chính sách cộng sản cực đoan của Pol Pot. Một phần ba dân số (trên 2 triệu) Cam-Bốt bị tiêu diệt vì chính sách điên khùng cộng sản Pol Pot.

Không có gì là khó khăn để nhận thấy rằng chính phủ theo chủ nghĩa cộng sản nào là có can dự đến bạo lực và giết người. Các chính sách tư bản cũ (như thực dân, thuộc địa) cũng giết người và bắt làm nô lệ nhiều dân tộc; nhưng không thể so sánh với số người bị giết bởi phong trào cộng sản (xin mời quý vị “Googling” thử một vài chi tiết về “*Mass murdering by communists*” hoặc “*The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression*” để xem thêm cho biết).

Với chính sách tư bản, may ra còn có chính quyền dân chủ; nhưng với chính sách cộng sản thì tuyệt nhiên không sinh ra một chính quyền dân chủ nào (có nghĩa là lãnh đạo quốc gia phải được lựa chọn bởi lá phiếu của dân qua phổ thông đầu phiếu chẳng hạn). Cộng sản có một khuyết điểm chung là quyền lực tập trung vào tay của một thiểu số thiểu căn bản giáo dục, thiếu hẳn các quan điểm tốt về kinh tế và quản trị và tất nhiên họ dẫn đất nước đồng loạt đi xuống hố hàng chó ngựa: Lãnh đạo của *Lenin, Stalin, Mao, HCM, Fidel Castro, Pol Pot, Cha con Kim Nhật Thành...* đều thối hoặc y như nhau. Ở đâu mà có chuyện “vĩ đại”? hay “quang vinh”?

Cứ nhìn hoàn cảnh của nhân dân và nước Đức là biết. Cả thế giới vui mừng khi thấy bức tường Bá-Linh bị sụp đổ là biết ngay cộng sản tốt hay xấu như thế nào.

Sẽ có một ngày cộng sản sẽ biến mất trên hành tinh này và chỉ còn lại là một vết bản trong lịch sử nhân loại.

90 triệu dân Việt còn đợi đến khi nào nữa? Hay là đành chờ y như Trịnh Công Sơn đã than vãn (?):



“... đợi con kên kên trên cành nhỏ lệ?...”
(“Sẽ có một ngày” - TCS)

Tái bút: Kính mời quý vị đọc lời giới thiệu cuốn sách này (bằng Anh ngữ) của Bác sĩ Trần Quang Minh (aka Dr. Gary Minh Tran) – BS Minh là Thầy cũ của tôi ở trường Cao Đẳng Nông Lâm Súc Sài Gòn (trước 1975) - trong những trang giấy kế tiếp theo lời mở đầu này. Đa tạ.

Trần Văn Giang

Orange County, California - USA

12/25/2018

Introduction #2

By Dr. Trần Quang Minh

*

My young colleague Tran Van Giang publishes another book in his prolific writing career, and he asked me to write another introduction. And he does not mind me writing in English, which is much easier for me to do, oddly enough. Literary pursuit is not my forte. To be honest, I have not done a lot of this work before in my life—this is my second effort at this endeavor to be exact. But it is such an honor for me to be in his book again.

At the outset, I have to admit that the author is not only prolific in his writing, but he is also quite multidimensional in his literary interest and multi-faceted in his style: he jumps from one subject to another totally unrelated matter with the ease and virtuosity of a championship cheerleader in her best acrobatic routine.

As you read his brainchild carefully, you will appreciate his erudition; admire his careful search for buttressing facts, and his careful selection of appropriate jargon for each piece of writing. For me, I really like to savor his dry humor and enjoy his outrageous way of seeing things that no other author is willing to contemplate or dares to use.

What I like best in reading Giang's short, varied writings is his unique way of approaching the subject matter, his tongue-in-cheek analysis of facts and features, and his serious argumentation and compelling narrative of the story he discusses.

How can I not admire his profound knowledge and deep appreciation of both cultures -- His own Vietnamese origin and his

adopted American one, both of which he is very comfortable at delving into with ease, with verve, and with the kind of light-heartedness that we all enjoy; or the type of seriousness that we all envy or the depth of understanding we all appreciate.

What a delight to savor his unique style of rendering difficult or controversial subject matters and current hot-button issues cheerfully and entertainingly, I also like his unconventional jargon and his fabricated semantics so unique to his writing. You won't be bored reading his pieces.

When is the best time for you to read Giang's book? I guess that any time you can find a few minutes to spare in your busy life and demanding time. But my favorite time is when someone is stressing me out to no end like when some far-left Democrat loon is ranting and raving for no good reason about a pro-America conservative president like Trump or when my wife is nagging me relentlessly for my frequent and unavoidable minor failing of conjugal life for no compelling reason. I can find solace and respite more often than not in Giang's delightful observations and revelations of historical, cultural, political, and societal facts and observations.

But a big NO NO about reading Giang's writing is while you are waiting for an airplane departure at the boarding gate. You may miss the flight being engrossed in the reading and oblivious of what's going on around you because some of his stories are that compelling and entertaining to savor.

So where is the best place for you to read Giang's book?

Anywhere you want to escape from the burden-laden days of our modern life, the problem-festered time of our divided country, and the strife-torn era of our hostile world. For me, I like to sit on my cool covered deck sipping my favorite hot and fragrant tea with soft music in the background; and let Giang's writing takes me to another time and through another place after a busy and demanding

work day at the office or business because it's usually quite relaxing and engrossing, stimulating and endearing.

So why do you want to read Giang's vivid descriptions and discussions of the things, events, and issues that matter?

First and foremost reason for reading books is to be informed of what is going on in your life, your country, and your world obviously.

Next, in the schemes of things, you read well-written books usually to be entertained and to get your mind off the nagging problems of this troubled world and in your peripatetic life naturally. But for me, besides being informed and entertained, I want to be fired upon Giang's strong assertions unadorned by fake consideration, exalted by his unadulterated opinions free of political correctness and prodded to action by his quiet exaltations devoid of fear for consequences. I want to be imbibed by his fervent anti-communism, his contagious anti-leftism, and his incontrovertible anti-loonism. And so would you if you are **not** a globalist loon, secularist coon, socialist goon, libtardist poltroon, progressivist picaroon, and radical feminist buffoon.

I like Giang's uncompromising positions on various issues; value his conservative opinions; embrace his patriotic disposition, and respect his political gumption. You cannot ask for more than that. Can you?

I consider myself lucky to know a colleague like Giang. He has informed me of past and present events, motivated me to get involved in the right fight and to take up the right side, and fired me up to persevere and work harder for eventual victory of the force for good, for the final triumph of rationality and morality, and the perpetuation of faith and fervor.

I am not going to analyze all the facts and findings in each of Giang's write up. You have to do this yourself to discover the gems or the thing you want the way a Honduran illegal immigrant

finds himself a deserted spot in the US southern porous border to cross into a vast vegetable farm in California or a construction site in Texas.

Giang, when (*and if*) I finally pass on from this life, and you ever have a chance to attend my funeral, please do me a big favor: burn some incense and your latest book and throw the ashes in my grave so that I can enjoy it in heaven under a tree with shade in a field of multi-colorful flowers while listening to Ha Thanh's heavenly and rhythmic wailing in the background.

These are all I want up there, my friend.

Dr. Gary Minh Q. Tran

Kentucky USA – December 10, 2018.

Công sản tệ hại cỡ nào?



Trại súc vật cộng sản

Đây là một câu hỏi mà phải mất cả ngày mới có thể trả lời cho đầy đủ... chưa nói đến việc phải trưng bày cho quý vị thấy hình ảnh, âm thanh và “video clips...” Nếu quý vị cảm thấy không có thời giờ thì có thể tạm ngừng ở đây, lật qua trang khác; bởi vì tôi sẽ lần lượt tóm tắt các chi tiết mà có lẽ quý vị cũng từng nghe qua nhiều lần.

Con người không phải là côn trùng hay súc vật. Con người với các cá tính nhân bản, biết suy nghĩ chuyện lợi và hại; có kỳ vọng và mơ ước thúc đẩy bởi sự ham muốn, đôi khi tham lam và ích kỷ... chính những cái tính tốt và xấu đó làm cho ảo tưởng thiên đường cộng sản – nơi bình đẳng không có giai cấp, mọi người hưởng theo nhu cầu và làm, sản xuất theo khả năng – vẫn chỉ là ảo tưởng.

Một xã hội, một ý thức hệ muốn thành công phải có một hệ thống sản xuất hữu hiệu, đáp ứng được sự cần thiết tối thiểu của con người: con người chỉ cố gắng làm việc tận lực nếu có phần thưởng (tư hữu) rõ ràng, có sự trả công thỏa đáng. Đâu có ai muốn cố gắng làm việc thêm cho đảng và nhà nước (đồng nghĩa với một thiểu số người lãnh đạo) được vinh quang, và được tuyên dương là anh hùng liệt sĩ mà vợ vẫn đói lả, con vẫn mặc quần thùng dít...

Tổng Thống John F Kennedy của “*đế quốc tư bản*” Hoa kỳ đã tuyên bố rất cụ thể là:

“Phải thẳng thắn thừa nhận là (trong chế độ tư bản của chúng ta) quyền tự do còn có nhiều vấn đề; dân chủ chưa có thể được gọi là hoàn hảo; nhưng chúng ta không bao giờ phải xây tường để giữ

chân dân Hoa kỳ hay là phải tìm cách ngăn cản dân chúng đừng bỏ nước ra đi...”



Thuyền nhân Việt Nam tị nạn cộng sản

Dân chúng không thể liều lĩnh ra đi trên những chiếc ghe mong manh trên đại dương bao la để tìm những bến bờ vô vọng xa xôi nào đó nếu đời sống của họ dưới chế độ cộng sản thực sự là “*độc lập, tự do, và hạnh phúc.*” Trong khi chính quyền cộng sản tìm đủ

mọi cách ngăn chặn, bắt cầm tù, tước đoạt sạch hết tài sản của họ... Dù vậy, dân đen vẫn chấp nhận sự chết đói, chết khát, cướp bóc và hãm hiếp bởi hải tặc Thái lan để ra đi tìm tự do...

Các quốc gia theo chủ nghĩa Tư bản không cần phải xây tường để ngăn chặn những người muốn ra đi. Không thấy có một bức tường nào được dựng lên ở quốc gia tư bản để ngăn cấm người dân nước họ chạy qua đất cộng sản. Chính quyền tư bản cũng không có chuyện cầm tù thân nhân của họ nếu gia đình họ có người trốn qua đất cộng sản. Quý vị muốn chạy qua Cuba hay Bắc Hàn không? Xin cứ tự nhiên vì không có ai rảnh rỗi để ngăn cản quý vị đâu! Thật ra, không có ai đàn độn đến mức muốn làm công dân của một nước cộng sản; muốn sống dưới con mắt luôn luôn dòm ngó của công an.

Trong một chính thể dân chủ thực sự thì người cầm quyền, hay lãnh đạo phải được sự lựa chọn của đa số dân chúng (qua phổ thông đầu phiếu), chứ không phải sự đề cử thuận tiện của một độc đảng ngớ ngẩn với chính sách thất nhân tâm. Người cầm quyền (của nước dân chủ) phải có trách nhiệm, phải trả lời thỏa đáng về các vấn đề an sinh của dân. Nếu chính sách của họ theo đuổi làm mất lòng dân, họ phải sửa đổi thích đáng; nếu không họ sẽ bị dân loại ra (voted out or impeached).

Nền kinh tế tư bản là sinh hoạt kinh tế của tư nhân; Nếu có những sai sót thì vì sự tự do cạnh tranh, tư bản phải sửa đổi mau chóng để sinh tồn. Trong khi đó, chế độ cộng sản cứ thản nhiên, tiếp tục theo đuổi các chính sách tệ lậu mà không hề quan tâm đến việc phải tìm cách thay đổi hay sửa chữa lại cho tốt hơn. Thí dụ, các phong trào “Cách mạng Văn hóa” và “Bước Tiến Nhảy Vọt” của Mao Trạch Đông ở Trung Hoa làm cho gần 40 triệu dân tào bị chết

đôi. Cải cách ruộng đất ở Trung Cộng và Việt Nam làm hàng triệu địa chủ chết oan uổng vì “lỡ” làm chủ vài sào đất.

Bất cứ một hình thức lãnh đạo nào mà không thể bị thay thế (hay lật đổ) vì bất xứng và tàn bạo với dân đều là loại lãnh đạo tồi. Oái oăm thay! Loại cộng sản cút gà hại dân hại nước vẫn cứ tồn tại và các vấn đề sai lầm tiếp tục tái diễn trong suốt 100 năm qua.

.

Ông Alan Greenspan, cựu Chủ tịch “*Quỹ Dự trữ Liên Bang Hoa Kỳ*” (*Chairman of the Federal Reserve*) từ năm 1987 đến năm 2002 đã mô tả “*Bức tường Bá linh*” rất chính xác trong cuốn sách của ông ta là:

(tạm dịch)

“Sự sụp đổ của bức tường Bá linh (ngăn chia 2 nước Đức cộng sản và Đức tự do) đã phơi bày một nền kinh tế tận cùng của thối nát làm ngạc nhiên ngay cả những người đến lúc đó vẫn còn ngờ vực (nghĩa là cộng sản không đến nỗi tệ lắm...) Chỉ số sản xuất (degree of Productivity) của công nhân Đông Đức kém hơn 1/3 chỉ số sản xuất của công nhân Tây Đức.

*Dân của cả hai nước Đức với cùng một văn hóa, cùng ngôn ngữ, cùng lịch sử, cùng hệ thống giá trị thế mà chỉ trong vòng 40 năm tương lai của hai nước Đức xa cách nhau một cách thê thảm. Sự khác biệt này là do kết quả của hai nền kinh tế: **Tư bản và cộng sản.**”*

(ngưng dịch)

Lịch sử đã sang trang, đã rõ như ban ngày, cộng sản xây dựng xã hội chủ nghĩa trên sự lường gạt và giả dối. Vì chính quyền cộng

sản kiểm soát hoàn toàn các lãnh vực giáo dục, việc làm, cư trú, tài nguyên, thông tin (báo chí, đài phát thanh, truyền hình, internet...) thành ra, muốn sống cho yên thân, người dân cũng phải sống giả dối theo cách của cộng sản: bày tỏ sự ngoan ngoãn phục tùng và giả tảng “thấm nhuần / giác ngộ” như những con vật sống trong trại gia súc (George Orwell’s *Animal Farm*). Nếu người dân nào có chút can đảm nói lên sự thật; tức thì họ sẽ bị thân nhân, họ hàng, bạn bè, láng giềng xa lánh vì sợ bị liên lụy, bắt ỏn. Dân sống khổ và sợ sệt (nên biết 1 trong 15 người là công an thì còn gì là đời?!) nhưng vẫn phải giả vờ như đang sống đời “*tự lo, đập lốt và hạnh phúc...*” Còn có cái gì thê thảm hơn nữa hà?!

Mọi người, mọi tầng lớp, từ bản nông đến trí thức đều được dạy dỗ là: *Đảng đã sáng suốt quyết định mọi chuyện dùm cho nhân dân rồi. Nhân dân chỉ có một nhiệm vụ là thi hành các mệnh lệnh của đảng và nhà nước thì mới có cơm ăn.*

Rất dễ dàng nhận ra là cộng sản vô thần. Thượng đế và tôn giáo được thay thế bằng hình ảnh và tư tưởng của lãnh tụ cộng sản.

Theo tôi, cộng sản tồi tệ vì **3 lý do lớn** sau đây:

1. Cộng sản phải đi đôi với độc tài đảng trị:

Vua phong kiến và quan thực dân được thay thế bằng lãnh tụ cộng sản độc tài chuyên chế. Kể từ “cách mạng cộng sản” đầu tiên ở Nga, tập đoàn cộng sản Nga lập tức biến thành chế độ độc tài từ Stalin cho đến cả Gorbachev. Theo sau đó là Mao Trạch Đông ở Trung Hoa, Kim Nhật Thành ở Bắc Hàn, Hồ Chí Minh ở Việt

Nam, Fidel Castro ở Cuba, Pol Pot ở Cam-bốt... Rập một khuôn, đánh cùng một quẻ.

2. Cộng sản là đồng nghĩa của thiển cận và ngu dốt:

Cộng sản biến các quốc gia giàu có, nhiều nguyên liệu thành nghèo khổ tận mạng, chết đói hàng loạt. Điển hình là nước Nga dưới thời Nga Hoàng (Czar) ở đầu thế kỷ 20 vẫn còn xuất cảng ngũ cốc sang Âu châu. Một cái rợ! Cộng sản Nga làm hàng triệu dân Nga chết đói vì chính sách kinh tế chỉ huy và nông trường tập thể.

Tổng Thống Obama lúc còn tại chức đã nói với truyền thông thế giới là:

“Tôi chẳng thấy nước Nga sản xuất được cái quái gì hết. Quý vị thấy trên thị trường tiêu thụ của thế giới, có cái gì gọi là ‘Ma-dze in Russia’ không?”

Thiệt tình!

Thực ra, cho đến ngày hôm nay trên thị trường mậu dịch quốc tế Nga chỉ bán ra được duy nhất hai món: dầu hỏa và vũ khí chiến tranh.

Trước khi bức tường Bá linh bị đập đổ, Đông Đức chỉ làm được duy nhất 1 chiếc xe hơi hiệu “Trabant” xấu xí không tưởng tượng nổi: nhìn y như một cái thùng rác cũ có 4 bánh. Sau khi Đông Đức

sát nhập vào Tây Đức hãng xe “Trabant” phải đẹp tiệm ngay tức thì vì không thể nào cạnh tranh với xe Tây Đức có phẩm chất cao và đẹp đẽ như Mercedes, BMW, Audi, VW, Porsche...

Tiếp theo sau đây là lời nói điển hình và có ý nghĩa nhất về sự ngu dốt và “chệch hướng” của cộng sản từ ông Boris Yeltsin, cựu đảng viên cao cấp của đảng cộng sản Nga, cựu Tổng thống của Cộng hòa Liên xô (sau khi Liên bang Xô viết giải thể đảng cộng sản Nga) mà tôi xin mượn ở đây như là một bằng chứng sống:

(nguyên văn)

“Our country has not been lucky. Indeed, it was decided to carry out this Marxist experiment on us – fate pushed us in precisely this direction. Instead of some country in Africa, they began this experiment with us. In the end we proved that there is no place for this idea. It simply pushed us off the path the world’s civilized countries have taken. This is reflected today, when 40 percent of the people are living below the poverty level and, moreover, in constant humiliation when they receive produce upon presentation on ration cards. This is a constant humiliation, a reminder every hour that you are a slave in this country.”

Boris Yeltsin

(In a speech to a meeting of Democratic Russia, June 1, 1991)

Tôi tạm lược dịch là:

“Đất nước của chúng ta thật kém may mắn. Thực ra, đất nước này đã thử nghiệm thuyết cộng sản – và định mệnh đã đưa đầy đất nước chúng ta vào đúng cái chiều hướng (oan nghiệt) này. Đáng lẽ ra thuyết cộng sản phải được dùng cho các quốc gia (kém mở mang) ở Phi châu (?), thì (ngược lại) nó lại được đem áp dụng cho đất nước của chúng ta. Đến ngày hôm nay, chúng ta đã chứng minh rõ ràng là đất nước chúng ta không bao giờ nên có cái lý thuyết (cộng sản tai hại) này. Thuyết cộng sản đã đẩy chúng ta ra ngoài con đường tiến hóa mà các quốc gia văn minh trên thế giới đang đi. Ngày hôm nay nhìn lại, khi 40 phần trăm dân chúng (Liên xô) đang sống ở mức độ bần cùng, hơn thế nữa, hàng ngày họ đã phải giơ tay xin nhận tem phiếu (của đảng và nhà nước) cho tất cả các vật dụng (và thực phẩm) trong sự nhục nhã triền miên. Sự nhục nhã vô cùng tận này, nhắc nhở cho chúng ta biết từng giờ từng phút: chúng ta là những nô lệ trong chính đất nước của chúng ta.”

Boris Yeltsin

(Trích trong diễn văn đọc tại một buổi “mít tinh” của Cộng hòa Liên xô vào ngày 1 tháng 6 năm 1991).

3. Cộng sản sẽ sẵn sàng giết bất cứ ai bất đồng ý kiến với họ:

Chỉ trong 1 năm sau khi nắm chính quyền, Lenin giết và thanh trừng dân Nga bằng số Nga Hoàng giết dân Nga trong 70 năm. Số người bị cộng sản giết tập thể gấp 10 lần con số mà Đức quốc xã đã giết trong đệ nhị Thế chiến. Cay hơn nữa là cộng sản chỉ tài ở cái mảng giết đồng chủng (Đức quốc xã thì chỉ chuyên giết dân gốc Do Thái). Cho đến ngày hôm nay, một đảng viên Đức quốc xã dù đã trên 90 tuổi vẫn bị quốc tế truy lùng đưa ra tòa án quốc tế. Vậy mà các lãnh tụ khát máu cộng sản giết trên 94 triệu người.

(Xem chi tiết ở phần dưới) vẫn không có tên nào bị đưa ra tòa án quốc tế trừng phạt? Kỳ lạ thật.

Một trong các tài liệu khảo cứu khá tỉ mỉ về tính hiếu sát khát máu của cộng sản là “*The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression*” xuất bản năm 1997. Mặc dù tài liệu này bị cộng sản la oai oải là tài liệu “kỳ thị.” Tuy nhiên “*The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression*” đã đưa ra một các con số dân đen bị giết ngay dưới chế độ cộng sản khát máu như sau:

- 65 triệu người ở Trung cộng.
- 20 triệu người ở Liên xô.
- 2 triệu người ở Cam-bốt.
- 2 triệu người ở Bắc Hàn.
- 1.7 triệu người ở Ethiopia.
- 1.5 triệu người ở A Phú Hãn.
- 1 triệu người ở các nước cộng sản Đông Âu.
- 1 triệu người ở Việt Nam.
- 150,000 người ở châu Mỹ La tinh – Phần lớn ở Cuba.
- 10,000 người bị thiệt mạng vì sự nổi dậy của các phong trào cộng sản quốc tế.

Theo *Stéphane Courtois*, tác giả cuốn “*The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression*,” thì tổng số người chết vì chế độ cộng sản độ 94 triệu người.

Đặc biệt nhất phải kể cộng sản chết tiệt “mắm sặc” Cam-bốt đã giết gần 25% số dân Cam-bốt của mình: Một tỉ lệ cao nhất về loại giết đồng chủng. Thiệt là ngu hết biết luôn nè trời – loại botay.com

Đã đến lúc phải trả sự thật cho sự thật: Cộng sản là tai họa lớn lao nhất trong lịch sử nhân loại; Phải được khai trừ lập tức.

Trần Văn Giang

Orange County – Ngày 5 tháng 6 năm 2017

Bài Đọc Thêm

**(“Comments” viết từ độc giả của
“*danlambaovn.blogspot.com*”)**

Tệ hại của cộng sản

*Cộng sản tệ thế nào?
Cộng sản ác làm sao?
Tác giả Trần Văn Giang
Đã viết bài trên báo.*

*Phong kiến và thực dân
Được thay đổi dần dần
Bằng lãnh tụ cộng sản
Độc tài, áp bức dân.*

*Họ Kim ở Bắc Hàn
Họ Hồ ở Việt Nam
Rập khuôn Mao xư chết
Gieo tang tóc tràn lan.*

*Xít ta lin, Ba Chóp
Castro và Pol Pot*

*Đảng trị và độc tài
Cùng một loài ác độc. (1)*

*Chúng ta đã được nghe
Nước Nga chế tạo xe
Giống như cái thùng rác
Có gắn bốn bánh xe.*

*Còn cái đám Chệt cùi
Chỉ ăn cắp mà thôi
Chuyên môn chế hàng giả
Để lừa gạt mọi người.*

*Đám cộng sản Việt Nam
Dốt nát và tham lam
Vớ dân thì tàn ác
Hèn vớ giặc xâm lăng.*

*Còn thua cả khi đột
Cộng sản là không tốt
Yetsin đã thú nhận
Thiên cặn và ngu dốt. (2)*

*Cộng sản thật khôn kiếp
Bọn chúng sẵn sàng giết
Người bất đồng ý kiến
Đều bị chúng tiêu diệt.*

*Quyển “Sách đen cộng sản”
Bán trên trăm nghìn bản
Đã ghi nhận rõ ràng
Tội ác của cộng sản.*

*Cộng sản quá tàn ác
Theo lý thuyết Karl Marx
Giết 94 triệu người
Mà chưa bị trừng phạt. (3)*

*Hỡi dân Việt ba miền
Hãy cùng nhau đứng lên
Khai trừ đảng cộng sản
Cho đất nước bình yên.*

Chu Bách Việt

danlambaovn.blogspot.com

Chú thích:

(1) Cộng sản phải đi đôi với độc tài đảng trị:

Vua phong kiến và quan thực dân được thay thế bằng lãnh tụ cộng sản độc tài chuyên chế. Kể từ “cách mạng cộng sản” đầu tiên ở Nga, tập đoàn cộng sản Nga lập tức biến thành chế độ độc tài từ Stalin cho đến cả Gorbachev. Theo sau đó là Mao Trạch Đông ở Trung Hoa, Kim Nhật Thành ở Bắc Hàn, Hồ Chí Minh ở Việt Nam, Fidel Castro ở Cuba, Pol Pot ở Cam-bốt... Rập một khuôn, đánh cùng một quẻ.

(2) Cộng sản là đồng nghĩa của thiên cận và ngu dốt:

Cộng sản biến các quốc gia giàu có, nhiều nguyên liệu thành nghèo khổ tận mạng, chết đói hàng loạt. Điển hình là nước Nga dưới thời Nga Hoàng (Czar) ở đầu thế kỷ 20 vẫn còn xuất cảng ngũ cốc sang Âu châu. Một cái rợc! Cộng sản Nga làm hàng triệu dân Nga chết đói vì chính sách kinh tế chỉ huy và nông trường tập thể.

(3) Cộng sản sẽ sẵn sàng giết bất cứ ai bất đồng ý kiến với họ:

Chỉ trong 1 năm sau khi nắm chính quyền, Lenin giết và thanh trừng dân Nga bằng số Nga hoàng giết dân Nga trong 70 năm. Số người bị cộng sản giết tập thể gấp 10 lần con số mà Đức quốc xã

đã giết trong đệ nhị Thế chiến. Cay hơn nữa là cộng sản chỉ tài ở cái mảng giết đồng chủng (Đức quốc xã thì chỉ chuyên giết dân gốc Do Thái). Cho đến ngay hôm nay, một đảng viên Đức quốc xã dù đã trên 90 tuổi vẫn bị quốc tế truy lùng đưa ra tòa án quốc tế. Vậy mà các lãnh tụ khát máu cộng sản giết trên 94 triệu người vẫn không có tên nào bị đưa ra tòa án quốc tế trừng phạt?

*

***** Bài viết này cũng được đăng trên trang mạng “dân làm báo.”**

(<http://danlambaovn.blogspot.com/>)

Sau đây mời quý vị đọc cái gọi là “***Phản ứng của đảng cộng sản Việt Nam***” về bài “***Cộng sản tệ hại cỡ nào?***” này để biết cả hai mặt của đồng tiền như thế nào:

“Trần Văn Giang – kẻ ấu trĩ về chính trị”

Xuân Mới, 12 Tháng Tám, 2017.

Nhân dân lao động trên toàn thế giới, cũng như đồng bào ta ai cũng hiểu chủ nghĩa đế quốc đã thực sự trở thành nỗi kinh hoàng của nhân loại, địa ngục trên trần gian. Ấy vậy mà thật nực cười cho Trần Văn Giang (danlambao) kẻ tha hương cầu thực, kẻ đã rời bỏ quê hương, đất nước nơi chôn rau, cắt rốn của mình ra đi, để hy vọng được sống cuộc sống vinh hoa phú quý dựa vào chế độ bóc

lột áy lại cô kêu gào, nói xấu chế độ cộng sản để ngợi ca, tán dương cho thiên đường của những kẻ ăn bám và bóc lột.

Trần Văn Giang cố tình biện hộ, bênh vực cho nền kinh tế tư bản rằng: “Nền kinh tế tư bản là sinh hoạt kinh tế của tư nhân; nếu có những sai sót thì vì sự tự do cạnh tranh, tư bản phải sửa đổi mau chóng để sinh tồn” thực ra đây chỉ là sự biện hộ của kẻ bôi bút cho giai cấp tư sản mà thôi, còn sự tiêu vong của phương thức sản xuất tư bản chủ nghĩa là quy luật tất yếu của sự vận động phát triển của xã hội. Theo đó, giai cấp tư sản, chế độ tư bản chủ nghĩa dù có điều chỉnh, thích nghi để tồn tại, cũng không thể tồn tại vĩnh viễn, cũng không thể phá vỡ được quy luật tất yếu trong tiến trình vận động phát triển của xã hội loài người.

Chế độ xã hội chủ nghĩa mà đỉnh cao của nó là chế độ cộng sản chủ nghĩa, xét về bản chất đây là chế độ xã hội tồn tại, phát triển dựa trên quan hệ sản xuất công hữu về tư liệu sản xuất, bởi vậy khi lực lượng sản xuất phát triển với trình độ xã hội hóa càng cao thì nó càng tạo điều kiện thúc đẩy cho quan hệ sản xuất ngày càng phát triển. Xét trên phương diện xã hội, do quan hệ sản xuất dựa trên chế độ công hữu về tư liệu sản xuất, nên ở chế độ cộng sản chủ nghĩa không có mâu thuẫn đối kháng giữa giai cấp công nhân, nhân dân lao động với giai cấp tư sản như trong chế độ tư bản. Những mâu thuẫn trong chế độ xã hội chủ nghĩa – thời kỳ quá độ lên chủ nghĩa xã hội có chăng chỉ là mâu thuẫn giữa cái cũ với cái mới, cái tiên tiến với cái lỗi thời lạc hậu, mâu thuẫn giữa sự phát triển đi trước của lực lượng sản xuất với trình độ nhận thức còn hạn chế của các đại diện của quan hệ sản xuất mà thôi, những mâu thuẫn này tuyệt nhiên không dẫn đến mâu thuẫn đối kháng giai cấp, do đó sẽ không dẫn đến làm bùng nổ cách mạng xã hội để thay thế phương thức sản xuất. Những mâu thuẫn trong xã hội Việt Nam hiện nay, xét về bản chất là mâu thuẫn giữa quá trình nhận thức với tiến trình phát triển xã hội, việc giải quyết các mâu thuẫn này phụ thuộc vào nỗ lực và quyết tâm của toàn dân của Đảng Cộng sản Việt Nam Bộ Tham mưu, đội tiên phong của giai cấp công nhân, nhân dân lao động và toàn dân tộc. Do đó, việc giải quyết các mâu thuẫn này, tuyệt nhiên không như Trần Văn Giang suy luận, rằng: “Bất cứ một hình thức lãnh đạo nào mà không bị

thay thế (hay lật đổ) vì bất xứng và tàn bạo đều là loại lãnh đạo tồi” – đây chỉ là một suy luận thiếu lôgic, không có căn cứ khoa học của những kẻ ấu trĩ về chính trị.

Trần Văn Giang cả gan nói mò rằng: “Trong khi đó, chế độ cộng sản cứ thân nhiên, tiếp tục theo đuổi các chính sách tệ lậu mà không hề quan tâm đến việc thay đổi hay sửa chữa cho ai tốt hơn”; thật đúng là “ếch ngồi đáy giếng”, chẳng hiểu gì đời sống chính trị ở Việt Nam nhưng lại hay nói quàng, nói bậy. Trần Văn Giang nếu không phải kẻ bồi bút chuyên ăn theo, nói leo phụ họa các quan điểm sai trái phản động của các thế lực thù địch cố tình xuyên tạc, phủ nhận những nỗ lực của Đảng Cộng sản Việt Nam, của Nhà nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam và toàn dân tộc Việt Nam trong công cuộc đổi mới toàn diện đất nước. Thành tựu hơn 30 năm đổi mới ở Việt Nam đã đem lại những thành tựu to lớn và rất vĩ đại. Điều đó, đã được toàn Đảng, toàn dân tộc, cũng như các quốc gia, dân tộc trên toàn thế giới ngợi ca và thừa nhận, chỉ riêng có Trần Văn Giang là kẻ cố tình phủ nhận.

Đảng Cộng sản Việt Nam là thành đội tiên phong, bộ tham mưu, lãnh tụ chính trị – người nắm quyền duy nhất lãnh đạo cách mạng Việt Nam và dân tộc Việt Nam, điều đó là do sự tự nguyện thừa nhận và tin theo của toàn dân tộc chứ không phải sự “độc tài cai trị” như Trần Văn Giang suy diễn. Bất luận một người Việt Nam chân chính nào cũng đều hiểu Đảng, tin Đảng, một lòng một dạ đi theo Đảng Cộng sản Việt Nam cả trong cách mạng dân tộc dân chủ nhân dân, cũng như trong công cuộc cách mạng xã hội chủ nghĩa hiện nay.

Thật nức cười, khi Trần Văn Giang cho rằng: “Cộng sản là đồng nghĩa với ngu dốt”, theo tôi nếu ông vì miếng cơm, manh áo nơi xứ người, mà buộc phải nói vậy thì cũng còn có thể cảm thông, chia sẻ, nhưng nếu không phải vì vậy thì có lẽ trí tuệ của ông thật không bình thường. Bởi vì, nếu cộng sản là ngu dốt như ông nghĩ thì không thể chinh phục hàng triệu triệu con người trên toàn thế giới tin theo. Nếu cộng sản là ngu dốt thì họ không thể làm cuộc cách mạng vô sản thành công, xóa bỏ chế độ tư bản – chế độ người

bóc lột. Sự tan rã, sụp đổ của chủ nghĩa xã hội hiện thực ở Liên Xô, Đông Âu tuyệt nhiên không phải sự sụp đổ của chủ nghĩa xã hội khoa học, đó chỉ là sự sụp đổ của một mô hình xã hội chủ nghĩa hiện thực do tư duy chủ quan, nóng vội của những người cộng sản ở các nước này. Thực tế, thì cả trên phương diện lý luận, cũng như thực tiễn chủ nghĩa cộng sản vẫn thiên đường mơ ước của nhân loại chưa có gì có thể thay thế được./.

Nguồn: <https://nhanvanviet.com/chong-dbhb/tran-van-giang-ke-au-tri-ve-chinh-tri/>

Cộng sản và cờ máu



Từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, hễ cứ nói đến cộng sản (cs) là nói đến màu đỏ: Cờ của Nga xô (cũ), cờ Trung cộng, cờ cộng sản Việt Nam đều đỏ như màu máu tươi; Hồng quân Nga, Vệ binh đỏ Trung cộng, cán bộ cs 30/4 đeo băng đỏ trên cánh tay, khăn đỏ, cờ đỏ, băng rôn đỏ, “logo” đỏ, bảng hiệu đỏ... Các cuộc “diễu binh” tôn kém của cộng sản chỉ thấy độc nhất một màu đỏ từ đầu đến cuối.

Cs mua đứt màu đỏ từ hồi nào vậy hà? Hình như cs đã có cầu chứng tại tòa án quốc tế để có độc quyền dùng màu đỏ làm nhãn hiệu thương mại rồi hay sao?

Sự thực không phải như vậy. Màu đỏ đã được dùng rộng rãi từ mấy ngàn năm trước trên mọi phương diện chính trị (nô lệ đòi quyền tự do từ thời cổ La mã), văn hóa, xã hội, và y tế. Chính sách cs khát máu sinh sau đẻ muộn (cuối thế kỷ thứ 19), nhưng cs cứ việc tự tiện “cướp” (theo “quy trình ?” hay “cương lĩnh ?”) làm của riêng như bao độc chiêu khác của cs thôi; đâu có gì lạ.

Đầu tiên, xa xôi trước khi có cs, màu đỏ được sử dụng để biểu hiệu cho sức mạnh thể chất (physical energy). Trên mặt “tích cực” màu đỏ là màu của sức mạnh tình dục, sự tha thiết của tình yêu sâu đậm. Màu đỏ nặng về tình dục hơn là tình yêu – Màu hồng mới là màu của tình yêu, màu của lễ Valentine chẳng hạn. Về mặt “tiêu cực” màu đỏ là màu của sự giận dữ (anger), của sự nổi loạn (rebellion), của sự cấp cứu (emergency - cứu hỏa, cứu thương, cứu nguy...). Như chúng ta thấy ngày nay các “Phố Đèn Đỏ” trên thế giới là những chợ bán dâm, nơi giải quyết tình dục qua hình thức thương mại (commercial sex); và kế tiếp, đối với cộng sản màu đỏ là biểu thị của sự căm thù và sát nhân tẩm máu loại “*Giết! giết bàn tay không ngót nghê*” mà cs gọi một cách hoa mỹ là “*màu của cách mạng*”...

Đối với giác quan, nhiều màu đỏ quá làm con người cảm thấy khó chịu, khó ở, bất an. Màu đỏ gây ấn tượng về một sự báo động, phải chú ý, làm con người phải quan tâm như có chuyện nguy hiểm có thể xảy ra hay nguy hiểm đang chờ trước mặt: đèn đỏ, bảng hiệu phải coi chừng, cấm đậu xe, cấm đi, cấm ỉa, cấm xả rác, phải ngừng xe (stop signs)... Nói chung màu đỏ là màu thông dụng gây ấn tượng về sự nguy hiểm, sự ngăn cấm.

Đối với văn hóa Đông phương (như các nước Trung Hoa, Nhật Bản, Đại Hàn, Việt Nam, Ấn Độ...), màu đỏ là màu của sự may mắn: pháo đỏ, trứng đỏ, phong bì lì-xì đỏ, câu đối đỏ. Màu đỏ cũng là màu của hôn nhân... mặc dù ngày hôm nay các cô dâu thích mặc áo cưới màu trắng hơn, nhưng đặc biệt các trang trí của ngày cưới từ trong ra ngoài vẫn giữ màu đỏ là màu chính.

Trên mặt trận chính trị toàn cầu, trước phong trào “cách mạng” kiểu cộng sản Nga (“cách mạng” tháng 10 năm 1917), màu đỏ đã là biểu tượng cho các phong trào chính trị cực đoan: khuynh tả cũng có, khuynh hữu cũng có, bảo hoàng cũng có: Phong trào quốc gia cực đoan Garibaldi ở Ý đại lợi năm 1848; và Ba-lê Công Xã (*Paris Commune*) năm 1871 đều lấy cờ đỏ làm cờ hiệu; chứ không dùng cờ quốc gia của họ (cờ Ý hay cờ “tam tài” Pháp)... kể đến là Cộng sản Nga, Tàu cộng và cộng sản Việt Nam đều chọn cờ máu làm đảng và quốc kỳ và tên cho các chính sách chính trị (Đông phương Hồng, Hồng hơn chuyên). Rất oái oăm là ngay ở nước tư bản hàng đầu, kẻ thù không đội trời chung của cộng sản là Hoa kỳ cũng có nhiều tiểu bang như Alabama, Nevada dùng cờ nền đỏ làm cờ tiểu bang. Trong các kỳ tranh cử Tổng thống Hoa kỳ, các tiểu bang mà đảng Cộng hòa (*Conservative / Republicans*) có ưu thế, người ta gọi là các tiểu bang “Đỏ” (*Red States*); ngược lại các tiểu bang mà đảng Dân Chủ (*Liberal / Democrats*) có ưu thế người ta gọi là các tiểu bang “Xanh” (*Blue States*).

Cờ màu đỏ đã xuất hiện từ lâu và có nghĩa hiếu hòa trước khi các phong trào cộng sản sát máu sát nhân quốc tế nổi dậy giết tập thể, giết hàng loạt đồng chủng của họ... Ngay ở nước cộng sản đã man đầu tiên là Nga xô, trong Nga ngữ (Russian) chữ “Đỏ / Red” đồng nghĩa với “*Đẹp, Trong sáng và Hạnh phúc*” (*In Russia, Red is the color of Beauty, Brightness and Joy!*) Một địa danh nổi tiếng ở Mạc Tư Khoa là “*Công trường Đỏ*” (*Red Square*) đã có cái tên “*Đỏ*.” Tên gọi của công trường này không phải là sáng kiến của cộng sản Nga. Nó chỉ có nghĩa là “*Công Trường Nhỏ / Đẹp*” chứ chẳng có dây mơ rễ má gì với cách mạng cộng sản bố láo bố lếu. Cái tên “*Công Trường Đỏ*” này đã có hàng thế kỷ trước khi Lenin sinh ra đời.

Các phong trào “cách mạng” thường lấy màu đỏ là biểu tượng nổi dậy (uprisings) chống lại chính quyền đương thời. Dần dà màu đỏ trở thành màu thời trang (fashion color) của các nhóm, tổ chức nổi loạn chủ trương “cướp” chính quyền. Bắt đầu là cờ đỏ của nhóm qua khích Jacobins đi bên lề của cuộc cách mạng Pháp vào tháng 8 năm 1792. Cuộc cách mạng 1848 trên toàn Âu châu đẩy mạnh sự sử dụng lá cờ đỏ từ Đức, qua Đan mạch, Ý, Áo và Ba lan. Cũng

năm 1848, Karl Marx phát hành cuốn “Cương lĩnh Cộng sản” (“*The Communist Manifesto*”). Nên biết trong thời gian này phong trào cộng sản và phong trào dân chủ cùng chiến đấu chống chính quyền dưới lá cờ đỏ – chứ không phải màu đỏ là của riêng của cộng sản.

Một sự thật! Cờ đỏ không phải chỉ dùng riêng cho phe nhóm nổi loạn chống chính quyền. Nhìn lại năm 1791, tức là một năm trước khi cách mạng Pháp 1792 lật đổ chính quyền độc tài phong kiến của vua Louis 16 cũng vậy: Cờ đỏ được dùng bởi phe bảo hoàng (counter-revolutionary) muốn duy trì chế độ quân chủ chuyên chế chứ không phải cờ của phe cách mạng (revolutionary) lúc tranh tối tranh sáng này.

Năm 1871 nhóm cộng sản (Marxist) đầu tiên chính thức dùng cờ đỏ là nhóm cộng sản “Ba-lê Công Xã” (*Paris Commune*). Từ năm 1874, vì sợ phong trào cộng sản lan tràn, Nga hoàng ra lệnh cho cảnh sát triệt hạ, cấm sử dụng cờ đỏ. Cho đến khi cuộc “*Cách mạng cộng sản*” (The Bolshevik Revolution) của Lenin thành công vào tháng 10 năm 1917, cờ đỏ trở thành một biểu tượng của cộng sản quốc tế. Tiếp theo là sự chiến thắng của cộng sản Trung hoa của Mao Trạch Đông ở Trung hoa năm 1949, cờ đỏ Trung cộng bay trên đầu của một phần tư dân số thế giới. Đàn em CSVN và HCM cũng theo đóm ăn tàn, mượn gió bẻ măng, thuởng luôn miền Bắc Việt Nam, “xích hóa” cả một dân tộc hiền lành; như nhà thơ “phản động” Trần Dần mô tả:

Em treo cờ đỏ đầu nhà

Lá cờ trù ma

...

Quân ta đi tập trận về qua

Bóng cờ bay đỏ phớ đỏ nhà...

...

Em cúi đầu đi mưa rơi

Những ngày ấy bao nhiêu thương xót

Tôi bước đi

không thấy phớ

*không thấy nhà
Chỉ thấy mưa sa
trên màu cờ đỏ.*

...

(Trần Dần - "*Nhất định thắng*" - 1956?)

Bây giờ “Cờ đỏ” và “màu đỏ” là tài sản riêng của cộng sản quốc tế chứ không hề có ý nghĩa gì liên quan đến quốc gia dân tộc Việt Nam. Nhìn lịch sử dân tộc qua các triều đại từ Hai Bà Trưng phát ngọn cờ vàng đến Long tinh kỳ của nhà Nguyễn và cờ vàng quẻ ly sọc đỏ của chính phủ Trần Trọng kim đều dùng cờ nền vàng làm quốc kỳ... Hồ sơ về csvn đã được bạch hóa, mọi người đều biết HCM và đảng cộng sản Việt Nam là công cụ đắc lực của cộng sản quốc tế. Từ những ngày đầu tiên của cái mà HCM gọi là “Cách mạng vô sản” ở Việt Nam thì cờ đỏ sao vàng, khăn quàng đỏ, băng đeo cánh tay áo màu đỏ, băng rôn trên đường phố màu đỏ... Ôi thôi, chỉ có một màu đỏ làm xa xắm tim óc nhân dân Việt Nam... Tất cả những cái “đỏ” này chỉ là sự sao chép từ cộng sản quốc tế chứ HCM chỉ thấy giỏi về cái mạng chính trị gian ác chứ làm sao mà có đủ trí khôn để nghĩ ra cái gì ích quốc lợi dân mình.

Với các cao trào dân chủ và biến chuyển kinh tế hôm nay, vấn đề cộng sản tồn tại hay không chỉ còn là thời gian. Biết như vậy cho nên trong khi chờ đợi, cán bộ cs vơ vét tài sản quốc gia thêm càng nhiều chừng nào càng tốt. Dù đã có cố gắng sửa chữa, viết lại lịch sử như thế nào đi nữa, csvn cũng không thể ngu hóa được cả một dân tộc bất khuất. Cs tưởng dân mình ngu và mau quên. Đừng tưởng bở!

Chờ xem!

Trần Văn Giang

Cộng Sản đàn áp tôn giáo



Sự tiến hóa của chủ nghĩa cộng sản

Chế độ Cộng sản là chế độ độc tài và toàn trị. Cộng sản nhìn tôn giáo như một cơ chế mạnh vì có tổ chức và có tôn chỉ, đạo đức đứng dẫn được dân kính trọng và tin tưởng. Tự nhiên, các lãnh tụ cộng sản xem tôn giáo như một đe dọa lớn cho chủ nghĩa cộng sản, cần phải khống chế, đàn áp càng nhiều càng tốt...

Mặc dù Karl Marx, cha đẻ của thuyết công sản đã từng nói: **“Tôn giáo là thuốc phiện.”** Marx cho tôn giáo là một “phương tiện” mà giai cấp “cai trị” dùng để ru ngủ giới công nông; tôn giáo đã cho

họ các ảo tưởng tốt đẹp về đời sống mà trong thực tế họ không bao giờ có. Ở cuối thế kỷ 19, vào thời của Karl Marx và Friedrich Engels, chuyện giai cấp phong kiến dựa vào giáo hội để cai trị người dân là chuyện có thật; thành ra lý lẽ của Marx không hoàn toàn vô cớ vào thời điểm đó. Marx có tư tưởng cực đoan về tôn giáo, nhưng chính Lenin ngay sau khi nắm chính quyền là lãnh tụ cộng sản đầu tiên đã thực sự kịch liệt chống đối tôn giáo; và các chính thể cộng sản trong phong trào cộng sản quốc tế theo gót Lenin cũng làm y như vậy. Một điều oái oăm là ngay trong các tài liệu căn bản về cộng sản (*Basics of Communism*) viết bởi Karl Marx như “*Tư bản luận*” (*Das Kapital*) và “*Cương lĩnh Cộng Sản*” (*Communist Manifesto*) không hề đề cập gì đến tôn giáo.

Các phong trào và đảng cộng sản cấm và đàn áp tôn giáo vì cho rằng tôn giáo chi phối chính quyền (?) Nhìn lại, cũng chính đảng cộng sản cũng làm y như vậy (chi phối chính quyền). Thành ra câu nói của TT Nguyễn Văn Thiệu (“***Đừng nghe những gì cs nói mà hãy nhìn kỹ những gì cs làm***”) là chân lý chống cộng muôn đời.

Ở Nga, từ những ngày đầu phong trào Cộng sản nổi lên cướp chính quyền (*Cách mạng “Bolsheviks” tháng 10 năm 1917 ở Nga*) là đã có chuyện bài bác và chống tôn giáo. Cộng sản Nga cho việc chống tôn giáo cũng đồng nghĩa với chống đối chế độ cai trị phong kiến của Nga Hoàng (Tsar) bởi vì Nga Hoàng tùy thuộc nặng nề vào tôn giáo để duy trì một xã hội xa cách và bất công giữa giàu và nghèo. Nói cách khác giới công nông (nghèo) chỉ là tài sản, của riêng, vật dụng của giới cai trị. Họ không có quyền gì cả. Cách mạng cộng sản sẽ giúp dân nghèo thay đổi cái bất công này (?)

Thật ra, ngay cả từ thời cộng sản Nga bắt đầu, tôn giáo vẫn có một sinh hoạt giới hạn, rất nhỏ chứ không tuyệt đối bị ngăn cấm. Cộng sản cho tôn giáo được làm lễ (worship) trong phạm vi giới hạn (một cách “private”): tại nhà, nhà thờ, synagogue, mosque, temple... nhưng tuyệt đối không cho tôn giáo được phô bày quy mô trước công chúng (public) hay ngoài các phạm vi được cho phép trước.

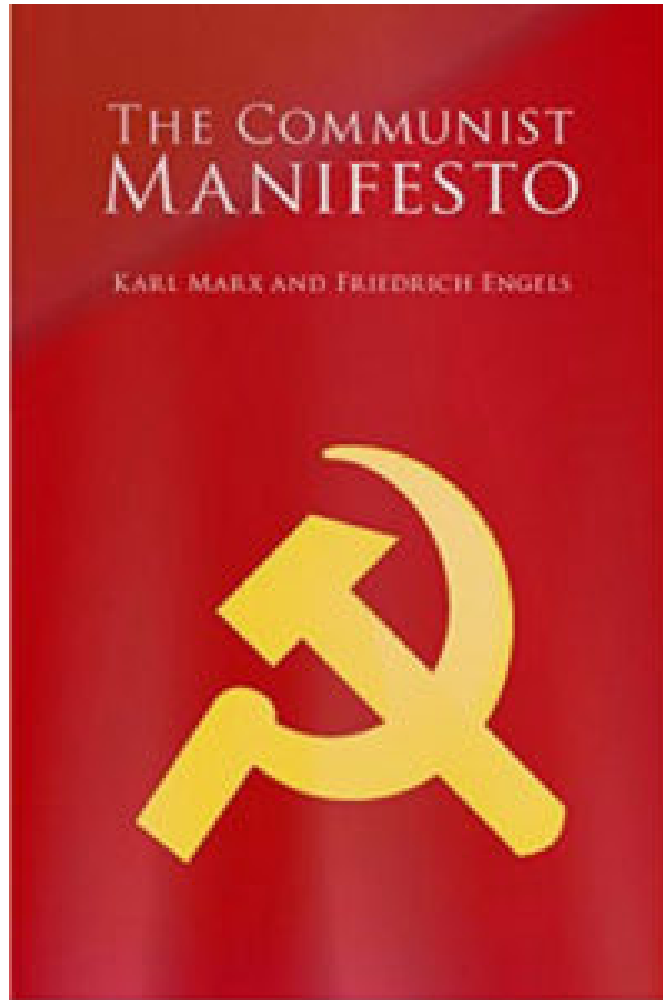
Mặc dù chủ trương của Marx và chính quyền cộng sản chống tôn giáo, nhưng chúng ta thấy là ở một vài quốc gia cộng sản, vẫn có tín ngưỡng ở tầm quốc gia: Chẳng hạn, ở Lào, Phật giáo vẫn là quốc giáo; ở Cuba, đại đa số dân Cuba là Công giáo (Catholics)... Theo tôi, chủ trương của cộng sản là tìm mọi cách để thay thế tín ngưỡng của người dân bằng sự tôn sùng tuyệt đối vào lãnh đạo và đảng cộng sản. Nhìn cho kỹ sẽ thấy cộng sản là một hình thức khác của “tôn giáo” (trá hình?) chứ có gì mới đâu? Cộng sản có cả giáo điều (cương lĩnh cs) và “thiên đường cộng sản,” đâu có khác gì tín ngưỡng... Tôn chỉ của tôn giáo là truyền bá, đề cao đạo đức trong đời sống và giá trị nhân bản. Đồng thời, cộng sản cũng luôn luôn tự cho họ đã có sẵn những giải đáp thích đáng cho vấn đề đạo đức trong cuộc sống cũng như giá trị nhân bản (?!); nhưng chính họ cũng thấy ngay là lý lẽ duy vật của họ không thể lấy được lòng tin của con người như tôn giáo đã làm; cho nên, bằng mọi cách, cộng sản phải đàn áp tôn giáo, bỏ tù các vị lãnh đạo tinh thần (giáo sĩ, linh mục, tăng ni, mục sư, hiền tài...) tôn giáo.

Cộng sản luôn luôn tuyên truyền bài bác tôn giáo như là một “đặc sản” của tư bản. Nói cách khác, cộng sản tuyên truyền là tư bản và giai cấp giàu có đã phát minh và dựa trên tôn giáo để mị dân, để làm giai cấp người nghèo cảm thấy yên phận, không chống đối chính phủ mặc dù bị bóc lột (?).

Cộng sản đã có trên 150 năm (tạm thời kể từ cuốn “*Communist Manifesto*” xuất bản năm 1848) vậy mà các tôn giáo lớn bên trong các các nước cộng sản độc tài sắt máu vẫn không thể bị tiêu diệt. Trong những năm tháng sắp đến, cộng sản sẽ không còn trên mặt hành tinh này nữa; nhưng tôn giáo vẫn sống và phát triển không ngừng. Thuyết tiến hóa của “Darwin” đã từ từ chứng minh điều này...

Nhân dịp này, tôi xin nhắc quý vị thêm một lần nữa: “***Đừng nghe những gì cộng sản nói mà hãy nhìn những gì cộng sản làm !***” Cộng sản họ nói vậy mà không phải vậy! Nhạc sĩ Văn Vĩ còn nhìn thấy trong khi mình có mắt sáng mà vẫn còn làm dáng cộng sản,

vẫn rắng ca bài “Quốc tế” (*International anthem of the Communist movement*) thiết nghĩ không được!



Communist Manifesto - 1848

Trần Văn Giang

Dân Việt tị nạn cộng sản sau 30/4/1975



Lời mở đầu:

Nhân kỷ niệm lần thứ 42 ngày cộng sản cưỡng chiếm miền Nam Việt Nam (30 tháng 4 năm 1975) sắp đến, kính mời quý vị đọc một đoạn văn có hai ý nghĩa hoàn toàn trái ngược nhau về hoàn cảnh và sự suy nghĩ của thế giới tự do đối với thuyền nhân (Boat People) Việt Nam tị nạn cộng sản trên toàn cầu trong những năm qua.

TVG

*

*Họ là những người không cần sự giúp đỡ của thế giới tự do
Cho nên xin đừng vội nói là
Những gương mặt buồn thảm, tuyệt vọng này có thể chính là
gương mặt của anh và tôi
Nếu cuộc đời là một ván bài 3 lá
Chúng ta nên nhìn cho rõ hơn để xem họ là những người thế
nào
“Đĩ điếm, ma cô?” chạy bám theo đít tư bản?
Họ nằm vật vã ở các trại tị nạn...
Vói súng và dao ngăm dẫu trong tay áo
Sát nhân và trộm cướp
Họ không phải là hạng người
Được tiếp đãi một cách tử tế ở đây
Chúng ta, tốt hơn, nên làm sao cho họ
Trở về từ nơi họ đã đào thoát
Vì họ không thể nào
Chia sẻ thực phẩm của chúng ta
Chia sẻ nơi cư trú của chúng ta
Chia sẻ mảnh đất sống của chúng ta
Thay vì đó, chúng ta
“Nên ngăn cản họ đến tị nạn”
Chúng ta không thể nói
Họ cũng là những con người y như chúng ta
Xứ sở tự do này chỉ dành riêng cho những người đã sinh để ở
đây
Đừng quá ngu xuẩn mà nghĩ rằng
Thế giới tự do không thể ngoảnh mặt làm ngo!*

... và bây giờ xin quý vị thử đọc ngược lại từng hàng một (hàng bắt đầu bằng một chữ hoa), từ hàng dưới cùng lên trên.

Trần Văn Giang

(viết nhân ngày 30 tháng 4 năm 2017)

Sự Đần Độn



Sự đần độn (stupidity) là gì?

Theo định nghĩa của các tự điển phổ thông thì:

“Sự đần độn là một trạng thái ngớ ngẩn, kém thông minh; sự thiếu sót các nhận định thỏa đáng (The state of being foolish or unintelligent; A behavior that shows a lack of good sense or judgment).”

Sách vở định nghĩa như vậy; tuy nhiên, tôi thấy cần phải phân biệt giữa “Kém thông minh” và “đần độn.”

Thông minh là khả năng học hỏi (learning) và phân biệt / phân tích chuyện phải và trái (reasoning). Trong khi đó, đần độn là trạng thái hoàn toàn thiếu sự hiểu biết (lack of knowledge).

Truyền thông chung quanh đời sống hàng ngày của chúng ta qua các Quảng cáo thương mại, Reality shows, Talk shows, Police Dramas, và ngay cả các chương trình thể thao đang được ưa chuộng... dường như khuyến khích và truyền bá rộng rãi sự đần độn. Chúng ta sẵn sàng dùng rất nhiều thời giờ để theo dõi các “TV shows” loại này (như “Jerry Springer,” “Maury Show,” “Keep up with the Kardashians,”...) hơn là dùng thời giờ để chăm sóc nhà cửa, dạy dỗ con cái hay... đi bỏ phiếu bầu cử.

Xã hội “văn minh” thưởng các nhân vật đần độn rất nhiều tiền và tiếng tăm... Chẳng hạn, các nhân vật của gia đình Kardashians nổi tiếng và giàu có mà không hề có khả năng, không làm được bất cứ một thứ gì khả dĩ đóng góp cho sự thăng tiến hay ích lợi gì cho xã hội: Họ không biết hát, không biết đóng phim, không biết nhảy,

không phát minh ra cái gì – hoàn toàn chỉ là “không và không.” Họ nổi tiếng nhờ các câu chuyện đòi tư rất kịch côm, các đoạn phim làm tình (sex clips) không biết xấu hổ là gì; hay phát tán các hình ảnh khỏa thân hủ hóa hết chỗ nói ra công chúng là hết chuyện. Các cầu thủ, võ sĩ chuyên nghiệp, ca sĩ nhạc “Rap” chưa biết đọc và viết cho trôi chảy nhưng có những “contracts” hàng chục, hàng trăm triệu đô-la; chỉ biết tiêu tiền một cách hoang phí, biết đánh vợ, biết cách làm cho cả lũ tình nhân đẻ con hàng loạt, và rồi lúc rảnh rỗi tuyên bố những lời lẽ “bố láo” hay làm chuyện thối hoắc động trời để đám truyền thông lá cải chạy theo phân tích và bình luận loạn lên.

Giáo dục và sự hiểu biết là việc rất khó, phải bỏ nhiều công lao mới đạt được; vì vậy mà đa số không chọn con đường khó khăn đó. Cộng vào đó là sự phát minh của “smartphone” trong vài thập niên vừa qua, đưa đến kết quả xã hội càng lúc càng ngu đần hơn. Có phải chính ngay chúng ta cũng đang vô tình cổ võ sự ngu đần trong mọi lãnh vực của đời sống.

Hãy thử xem và nghe qua vài hoàn cảnh nhân quả (cause-and-effect) trên TV như sau:

Vào ngày 24 tháng 8 năm 2007, trong cuộc thi “Hoa Hậu Thiếu Nữ Vị Thành Niên Hoa kỳ năm 2007” (Miss Teen USA 2007) tổ chức tại Pasadena, California, thí sinh Lauren Caitlin Upton đại diện Tiểu bang South Carolina được người điều khiển chương trình thi Hoa hậu này là bà Aimee Teegarden đặt một câu hỏi về tình trạng yếu kém kiên thức “Địa lý” của dân Hoa kỳ như sau:

“Kết quả trong các cuộc tham dò (polls) gần đây cho thấy một phần năm (20%) dân chúng Hoa Kỳ không thể chỉ đúng vị trí của

nước Hoa kỳ trên bản đồ thế giới. Theo em nghĩ, đó là vì lý do gì?"

(nguyên văn Anh ngữ)

"Recent polls have shown a fifth of Americans can't locate the U.S. on a world map. Why do you think this is?"

Sau đây là câu trả lời loại “trời ơi đất hỡi” của thí sinh Lauren Caitlin Upton, 18 tuổi:

“Theo cá nhân tôi, dân Hoa Kỳ không thể làm được việc đó (chỉ vị trí đúng của Hoa kỳ trên bản đồ thế giới) bởi vì... uh... vài uh... công dân Hoa kỳ không có bản đồ, uh, tôi tin là nền giáo dục của chúng ta như là ở... Nam Phi và uh, Iraq, ở mọi nơi như là..., và, tôi tin là họ nên làm, sự giáo dục của chúng ta ngay tại Hoa kỳ nên giúp đỡ Hoa kỳ uh, hay là, uh, nên giúp đỡ Nam Phi và nên giúp đỡ Iraq và các quốc gia Á châu, như vậy chúng ta có thể xây dựng tương lai đất nước Hoa kỳ. Cho con cháu chúng ta...”

(nguyên văn Anh ngữ)

“I personally believe that U.S. Americans are unable to do so because, uh, some, uh, people out there in our nation don't have maps and, uh, I believe that our education like such as in South Africa and, uh, the Iraq, everywhere like such as, and, I believe that they should, our education over here in the U.S. should help the U.S., uh, or, uh, should help South Africa and should help the

Iraq and the Asian countries, so we will be able to build up our future. For our children.”

Thiệt tình! Câu trả lời làm người nghe muốn bị kiết lị ngay tại chỗ: Từ câu hỏi về “kiến thức địa lý của dân Hoa Kỳ” mà có thể đi đến câu trả lời về “giúp đỡ các quốc gia khác về vấn đề giáo dục?” Rất oái oăm khi cô ta nghĩ là “các quốc gia khác cần sự giúp đỡ giáo dục chứ không phải là Hoa Kỳ (về việc học địa lý)...” Ngạc nhiên lớn nhất là làm sao Nam Phi, Iraq và Á châu có thể được (đặc biệt) ngẫu nhiên liệt kê ra và thêm vào trong câu trả lời của cô ta!!! Một thực tế rõ rệt mà hàng triệu khán giả truyền hình thấy được là cô Hoa hậu Lauren Caitlin Upton chính là 1 (trong 5) người Mỹ không biết xem bản đồ. Chớ còn ai vào đây nữa? Hết biết.

Chưa hết đâu! Trong kỳ thi “Hoa Hậu Hoa Kỳ năm 2013” (Miss USA 2013) tổ chức tại Las Vegas, Nevada ngày 16 tháng 6 năm 2013, Giám khảo Nene Leakes hỏi thí sinh Marissa Powell, Hoa hậu đại diện Tiểu bang Utah, về vấn đề “Phụ Nữ và sự trả lương không công bằng căn cứ trên giới tính” (*women in the workplace and unequal pay*) như sau:

“Trong các báo cáo gần đây cho thấy 40% số gia đình có con, phụ nữ là nhân vật chính đem lương bổng về nhà; tuy vậy họ vẫn được trả lương kém hơn đàn ông. Sự bất quân bình trên lương bổng này phản ảnh gì về xã hội hôm nay?”

(nguyên văn Anh ngữ)

“A recent report shows that in 40 percent of American families with children, women are the primary earners, yet they continue to earn less than men. What does this say about society?”

Thí sinh Marissa Powell, 20 tuổi, bắt đầu trả lời câu hỏi một cách lơ lửng con cá vàng nhưng hoàn toàn vô hại:

“Tôi nghĩ là chúng ta có thể nói vấn đề này (v/đ trả lương cho phụ nữ?) về sự giáo dục; và cách mà chúng ta cố gắng phát huy...”

Rồi bỗng nhiên cô Marissa Powell khựng lại một vài giây một cách vụng về, cười và nói tiếp:

“Tìm cách tạo ra công việc làm thời buổi bây giờ; đó là trở ngại lớn nhất. Tôi nghĩ đàn ông được xem như những người lãnh đạo trong vấn đề này (?) thành ra chúng ta phải tìm cách ‘tạo ra một nền giáo dục hoàn hảo hơn (?) để giải quyết vấn đề này (?) Xin cảm ơn.”

(nguyên văn Anh ngữ)

“I think we can relate this back to education... and... how... we are continuing... to try to striv ... to...”

[With big smile, long pause, deep breath; then... Boom!]

“... figure out how to create jobs right now. That is the biggest problem right now. I think, especially the men are... uh... seen as the leaders of this, and so we need to see how to... create ‘education better’ (...!!!) So that we can solve this problem. Thank you.”

OMG! Trời đất thiên địa ơi! Tương tự như bài học của cô Lauren Caitlin Upton năm 2007 trước đây (lịch sử hình như lặp lại). Từ câu hỏi về “chênh lệch trong sự trả lương cho phụ nữ” đi đến câu trả lời làm tôi phải đau cái đầu (một số tế bào não bị chết!) về “tạo nên một nền giáo dục hoàn hảo hơn...” Thấy rõ Cô Marissa Powell chính là người đã tạo ra hậu quả của sự “trả lương chênh lệch cho phụ nữ” (!?) Cũng chính cô ta là người cần “một nền giáo dục tốt đẹp hơn.” (“education better”) mới đúng.

Không riêng gì cá nhân tôi, ông Timothy Burke của trang mạng “*Deadspin*” đã tỏ ra đã ngao ngán khi nghe câu trả lời này của Cô Marissa Powell. Ông Timothy Burke mượn một câu nói trong phim “*Bill Madison*” (1995) để bày tỏ sự chán chường này của ông ta:

“Những gì cô ta vừa nói là sự ngớ ngẩn và điên khùng mà tôi chưa từng nghe bao giờ. Trong sự trả lời lảm nhảm của cô này, sự chệch hướng không có một mảy may gì được xem là hợp lý cả... Khán thính giả sau khi nghe về sự số toẹt của cô ta rồi, họ cảm thấy đàn độn thêm. Mong là thượng đế đoái thương linh hồn cô em...”

(nguyên văn Anh ngữ)

“What you’ve just said is one of the most insanely idiotic things I have ever heard. At no point in your rambling, incoherent response were you even close to anything that could be considered a rational thought. Everyone in this room is now dumber for having listened to it.

I award you no points, and may God have mercy on your soul.”

Thật quái đản! Tại sao (trong các cuộc thi Hoa Hậu) lại cứ phải hỏi những người đẹp trẻ tuổi những câu hỏi về sự thông minh mà không hỏi quan điểm của họ về vấn đề thời trang, cách trang điểm, chuyện sửa sắc đẹp, chích botox, độn bom “silicon”...

Trở lại chuyện ngu đần thường tình...

Hàng ngày, tôi vẫn nghe nói là “con người sẽ sống sung sướng hơn nếu có nhiều người thông minh.” Như thể người đần độn không xứng đáng (undesirable?) cần phải loại trừ bớt đi. Người Tây phương gọi cái “logic” này một cách châm biếm là “Giải thưởng Darwin” (Darwin Award) nghĩa là “trong sự lựa chọn tự nhiên của thiên nhiên (natural selection) những sinh vật nào không thích đáng (yếu kém, vô dụng, ngớ ngẩn) sẽ bị thiên nhiên loại trừ hay chính “đương sự” tự ý đi ra khỏi sân chơi sau khi được lãnh phần thưởng ‘Bị loại’ (!) của Darwin.”

Tôi thấy nhận định này có vẻ cô chấp. Người thông minh không phải tất nhiên là người hữu dụng. Rất nhiều người thông minh, đậu bằng cấp cao nhưng cũng chẳng có phát minh, sản xuất, hay làm được cái gì hữu ích cho nhân loại. Có rất nhiều công việc làm nặng nề, khó khăn, thiếu vệ sinh và nguy hiểm mà chỉ có người kém thông minh mới có thể và sẵn lòng làm và làm được việc. Nói

chung, có rất nhiều công việc nặng nhọc hàng ngày không cần người phải có IQ (chỉ số thông minh) thật cao để làm. Ai cũng phải chết; chứ không riêng gì người đàn độn phải chết bớt đi mới là lời giải của đời sống.

Chưa kể người thông minh cũng đôi khi làm chuyện đàn độn.

Theo tôi, đàn độn hay không thì phải căn cứ trên **hành động** của họ. Thông thường khi một người làm hỏng chuyện gì; không bao giờ họ tự nhận là mình đã làm chuyện ngu xuẩn... Vì là người “thông minh” nên họ luôn luôn có sẵn một số bài bản, lý do để biện bạch cho sự sai lầm của họ. Nếu căn cứ trên hành động để phân loại sự ngu đần thì chính quyền và chế độ cộng sản là loại ngu đần thầy phải chạy. “*Hãy nhìn kỹ những gì cộng sản làm*” – Lời TT Nguyễn Văn Thiệu khuyến cáo đã trở thành chân lý. Cộng sản không bao giờ được thế giới văn minh xem là sáng suốt tiến bộ... Cộng sản luôn luôn làm chuyện ruồi bu, sai lầm nhưng họ luôn luôn thủ sẵn các lý do (cũng loại ruồi bu) để biện bạch cho sai lầm của họ.

*...càng làm càng sai
càng sai càng sửa;
càng sửa càng sai;
càng sai càng làm...*

Cái vòng lẩn quẩn (*dirty cycle*) này cũng là “cương lĩnh” lâm cầm muôn đời của mấy anh cộng sản.

Để kết thúc, tôi xin xin ghi lại đây một câu nói của Mark Twain mà tôi rất ưa:

“Không nên cãi lý với người ngu... họ sẽ kéo bạn xuống cấp thấp như họ và sẽ đè bẹp bạn bằng kinh nghiệm (ngu) của họ.”

(“Never argue with stupid people, they will drag you down to their level and then beat you with experience.”)

Vài lời thô thiển.

Trần Văn Giang

Mênh Mông Tình Dân (!)



Bộ Chính Trị đảng CSVN Khóa 12

1- Người Cộng Sản Mới



CHXHCNVN (Chẳng Hề Xấu Hổ Chút Nào Vì Ngu)

Tổng Bí Thư đảng csvn Nguyễn Phú Trọng ngủ nằm mơ thấy mình chết xuống âm phủ, được quỷ sứ dắt đến trình diện Diêm Vương. Diêm Vương ngắm Trọng từ đầu tới chân rồi hỏi:

– *Ngươi từ đâu tới?*

Trọng đáp:

– *Dạ con đến từ Việt Nam.*

Diêm Vương lại ngắm Trọng từ đầu tới chân lần nữa rồi nói:

*– Lạ thật! Nhiều người chết xuống đây ta nhìn qua là biết ngay...
Còn người thì thấy không giống ai!*

Trọng thắc mắc:

– Con có chỗ nào không giống người?

Diêm Vương lại quan sát Trọng từ đầu tới chân:

– Người không có trái tim. Người ai cũng phải có trái tim. Tim là để yêu thương người khác; và để bơm máu đi khắp cơ thể để nuôi sống chính mình. Ta ngạc nhiên sao người không có tim mà sống mãi tới hôm nay mới chết...

Trọng nhe răng ra cười:

– Dạ, tại ngài chỉ sống dưới âm phủ nên không biết. Trên dương thế, khoảng 100 năm nay có một giống người tên gọi là Cộng Sản. Người cộng sản hình thù giống y như con người, chỉ có cái đặc biệt là họ không có tim. Họ không cần tim, thứ nhất, vì họ không cần phải yêu thương người khác. Cái trò tình cảm yêu thương uỷ mị tiểu tư sản đó chỉ có bọn tư bản mới dùng; thứ hai họ cũng không cần tim bơm máu đi nuôi cơ thể, họ dùng máu của người khác, kể cả máu của đồng chí của họ, để nuôi sống bản thân...

Diêm Vương ngồi im nhìn Trọng một lúc lâu, rồi phán:

– *Ta thiệt lạc hậu, không biết là trên dương thế trăm năm nay lại phát sinh cái giống cộng sản hung ác như thế...*

Diêm Vương ngừng nói, lại ngắm nhìn Trọng từ đầu tới chân với vẻ tò mò như nhìn một giống quái thú gì kinh khủng lắm, rồi chỉ vào tên quỷ sứ đang đứng gác ngoài cửa phủ nói tiếp:

– *Ngay cả cái đũa có cái danh khủng khiếp là quỷ sứ đây nó cũng còn có một trái tim, mà bọn cộng sản các ngươi lại không có?! Thật khủng khiếp! Nhưng thôi, công việc của ta là xét công, xét tội của người chết để cho họ đầu thai đúng vào chỗ của từng người. Nay ta sẽ cho người đầu thai trở lại dương thế làm người cộng sản như ước nguyện của người...*

Trọng mừng quá, vội vàng dập đầu binh binh:

– *Dạ con xin đội ơn ngài!*

– *Hừm! Ta chưa nói hết. Người sẽ được đầu thai trở lại dương thế làm người cộng sản, nhưng là người cộng sản mới, không có cu...*

Trọng đang quỳ, nhảy dựng lên tru tréo:

– *Thế là ngài giết con rồi. Làm người mà không có cu thì chết còn sướng hơn. Người cộng sản chúng con là chuyên viên đi làm cách mạng để cướp chính quyền. Khi có chính quyền trong tay rồi thì phú quý, vinh hoa, giàu sang, rượu thịt phủ phê, gái đẹp cả nước tha hồ hưởng, hưởng hết đời này tới đời khác. Giờ ngài bắt người cộng sản mới không có cu thì còn hưởng cái gì nữa? ... Hu hu...*

Diêm Vương nghiêm mặt nói:

– Hừm! Ta cho người đầu thai làm người cộng sản mới không có cu là để các người không thể truyền giống cộng sản ra khắp thế giới, gây họa cho nhân loại. Đây là ta còn xử sự theo lý của người có trái tim đó. Nếu người còn kẻo nài, la lối, ta không cho người cái lưỡi nữa thì mệt đó...

Trọng giật mình thức giấc, mồ hôi đầm đìa khắp người.. Nhớ lại giấc mơ, Trọng giật mình thò tay vào háng mò một lúc rồi thở phào:

– Mịa! May quá! Tuy nó teo, lèo nhèo nhưng vẫn còn! Hú vía!!!

*

2- Khen Lãnh Đạo

Một phóng viên ngoại quốc đến thăm thành phố HCM, hỏi một đồng nghiệp người VN:

– Anh nghĩ thế nào về đồng chí Tổng bí thư của anh?

Ký giả VC ngó trước ngó sau, kéo xệch nhà báo ngoại quốc vào nhà tắm, đóng cửa lại cẩn thận, rồi mới thì thầm vào tai:

– *Thú thật với bạn, tôi rất có cảm tình với đồng chí Tổng bí thư.*

– *Thế tại sao anh phải nói một cách lén lút như vậy. Tôi tưởng chỉ nói xấu lãnh đạo mới cần phải kín đáo chứ?*

– *Tại anh không biết đây. Ở nước tôi, nếu nói xấu lãnh đạo thì bị bỏ tù, nếu khen ra mặt thì bị mọi người chung quanh đánh...*

*

3- Xin Quà Lãnh Đạo

Có ba đứa trẻ trâu tắm sông, tình cờ cứu được một ông lão gần chết đuối... Sau khi được kéo lên bờ, ông lão nói:

– *Chúng mày có biết tao là ai không?*

– *...Éo cần biết!*

– *Tao là Tổng bí thư đảng csvn Nguyễn Phú Trọng đây... Vì 3 đứa tụi bay cứu sống tao cho nên tao sẽ cho mỗi đứa một lời ước.*

Biết ông lão là Tổng bí thư đảng csvn, ba đứa trẻ lúc đó đều rét run. Đứa thứ nhất nói:

– Cả họ nhà con nghèo lắm. 3 gia đình bố con và các chú các bác đều phải sống chen chúc chung trong cùng một căn hộ bé tí. Vậy xin cụ Tổng cho con xin một căn nhà khang trang.

– Được, ngày mai Bí thư huyện ủy sẽ đến làm giấy tờ giao cho bố mày một căn nhà thật to. Con thằng thứ hai kia, mày muốn cái gì?

– Dạ nhà con cũng nghèo sát đé. Ngày nào con cũng phải đi bộ từ nhà đến trường rất xa; con xin Cụ Tổng cho con xin một cái xe gắn máy.

– Chuyện nhỏ. Ngày mai mày cũng sẽ có xe gắn máy loại xịn giao đến tận nhà. Còn thằng thứ ba, mày muốn cái gì?

– Dạ thưa cụ Tổng. Con chỉ xin cụ cho con một cái xe lăn thôi!!!

– Một cái xe lăn!? Sao vậy?

– Vì con về nhà nói với bố con là con mới cứu sống cụ Tổng bí thư thì... bố con sẽ đánh con què chân...

– Trời đất!



*

4- Ba điều ước

Ba đứa “trẻ trâu” đang ngồi câu cá. Có một ông Tiên hiện ra; thấy 3 đứa có vẻ rách rưới, gầy gò, tội nghiệp; cho nên thương tình nói:

- Ta thấy các con khổ lắm. Bây giờ ta cho mỗi đứa một điều ước.

Thằng bé thứ nhất nói:

- Con muốn các ủy viên bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam chết hết.

Thằng bé thứ hai:

- *Con muốn các đại biểu quốc hội cộng sản chết hết.*

Thằng bé thứ ba chần chừ...

- *Hai điều con muốn ước đã có người xin rồi... con chỉ xin một bát phở.*

Tiên ông?!

*

5- Chẳng có tội gì cả ?!

Trong một nhà tù cộng sản, hai anh tù nhân nói chuyện với nhau:

- *Anh bị tù bao nhiêu năm?*

- *15 năm.*

- *Vì tội gì?*

- *Chẳng có tội gì hết?*

- *Vừa phải thôi nha! Nói thật đi mình không đùa đâu. Vì ở đây, mọi người đều biết là không có tội gì hết chỉ ở tù 10 năm thôi!*

*

6- Tình đồng chí

Hai anh lính canh gác trụ sở bộ chính trị trung ương đảng csvn nói chuyện với nhau:

- *Anh nghĩ sao về chính thể độc đảng, quốc hội đảng cử dân bầu?*

- *Tôi cũng nghĩ như anh vậy thôi.*

- *Như vậy vì trách nhiệm cách mạng, tôi phải bắt anh ngay bây giờ.*

*

7- Mênh mông tình dân

Một nhà tranh đấu dân chủ quốc bộ qua công viên; nhìn thấy một anh ăn mày vô sản thân đồng cách mạng rách rưới đang bới rác tìm thức ăn. Anh ta động lòng trắc ẩn, móc trong túi đưa cho anh ăn mày 200 nghìn và bảo là:

- *Anh cầm tiền này mua cái gì để ăn.*

Vài ngày sau, anh ăn mày trở lại đồng rác bên công viên và bới rác tìm thức ăn. Lần này, có đ/c phó chủ tịch huyện đến đưa cho anh ăn mày 1 nghìn và nói:

- *Anh cầm tiền này đi xe ôm tới chợ huyện... ở đó mấy đồng rác có nhiều thức ăn hơn ở đây.*

*

8- Thừa ông, cháu muốn...

- *Cháu muốn cha cháu là ai?*

- *Chủ tịch HCM.*

- *Cháu muốn mẹ cháu là ai?*

- Anh hùng Võ Thị Sáu.

- Còn cháu, thì cháu muốn thành một người thế nào?

- Cháu muốn được làm trẻ mồ côi ạ!

*

9- Cộng Sản và Tư Bản

- Chủ nghĩa tư bản là gì?

- Là nơi người bóc lột người.

- Còn chủ nghĩa cộng sản là gì?

- Là ngược lại.

*

10- Cộng sản là vinh quang

Điều gì mà một chính quyền tự do dân chủ làm được trong 2 năm mà chính quyền cộng sản không làm được trong 60 năm?

- Chứng minh thuyết cộng sản là tội tặc, lòng gạt, sát nhân tập thể.

*

11- Cho tụi nó đi theo Chủ tịch luôn

HCM đang hấp hối, sắp thở hơi cuối cùng được đồng chí Tổng bí thư Lê Duẩn đến thăm. Tuy sắp chết đến nơi, nhưng cha già HCM vẫn còn quan tâm về tương lai của đảng csvn cho nên thì thào nói nhỏ với đ/c Lê Duẩn:

- *Tôi chỉ sợ sau khi tôi chết thì dân không theo chủ nghĩa cộng sản nữa.*

Đ/c Lê Duẩn trấn an:

- *Đ/c chủ tịch cứ an tâm ra đi. Dân Việt Nam sẽ theo tôi tiếp tục đi theo con đường vinh quang vô địch của chủ nghĩa cộng sản.*

HCM chưa hẳn yên tâm, hỏi tới:

- *Nhưng trường hợp họ không đi thì sao?*

Lê Duẩn gắt:

- *ĐM! Đứa nào không đi thì... tôi sẽ cho nó đi theo Chủ tịch luôn thể!*

*

12- Dân than

Một người dân đến than phiền với nhân viên sở bưu điện là:

- *Tại sao tôi dán con tem chủ tịch HCM vào bao thư mà nó không dính?*

- *Bởi vì đ/c cho nước miếng vào mặt của chủ tịch HCM thì làm sao nó dính cho được?*

*

Trần Văn Giang

Tóm tắt buổi nói chuyện
của Tổng Thống Hoa kỳ Donald Trump
và Thủ Tướng Việt Nam Nguyễn Xuân Phúc
(tại Tòa Bạch Ốc ngày 31 tháng 5 năm 2017)



Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc tại Tòa Bạch Ốc

*

Tổng Thống **Donald Trump** (TT Trump):
“Xin chào Thủ tướng.”

Thủ Tướng **Nguyễn Xuân Phúc** (TT NXP):
“Xin chào Tổng Thống.”

TT Trump:

“Vì tôi quá bận rộn điên cái đầu với truyền thông Hoa Kỳ về v/đ giải độc quyết định của tôi cách chức giám đốc cơ quan FBI cho nên tôi quên chưa kịp hỏi các cố vấn ngoại giao của tôi là tên của Thủ tướng phải phát âm thế nào cho đúng.”

TT NXP:

“Xin cứ gọi tôi là Mr. Phúc.”

TT Trump:

“OMG! What the...? Sorry! Mr. Fuck hay Mr. Fook?”

TT NXP:

“Cả hai cách gọi đều đúng cả. Ngài cứ ‘vô tư’ gọi theo ý của ngài.”

TT Trump:

“Mr. Fook. Chuyến đi thăm Hoa Kỳ này, ngài chỉ định đi thăm mấy đứa con đang ở sống Hoa kỳ thôi; hay có ý định bàn các vấn đề kinh tế thương mại song phương, an ninh của khu vực Đông nam Á và các vấn đề quốc tế khác rộng lớn hơn không?”

TT NXP:

“Thưa Mr. Chum, tôi đã tính toán rồi: Vừa làm một công đôi ba chuyện để tiết kiệm công quỹ nhà nước Xã hội Chủ Nghĩa Việt Nam. Tôi đi thăm con và bàn về vấn đề mậu dịch song phương cùng một lúc – Còn riêng vấn đề an ninh Đông Nam Á, nhất là vấn đề Biển Đông và v/đ an ninh quốc tế đã có đàn anh Trung quốc vĩ đại lo dùm cho chúng tôi rồi. Chúng tôi và Trung quốc đã ‘nhất trí’ như vậy!”

TT Trump:

“À há! Như Mr. Fook đã biết, vấn đề Kinh tế – thương mại song phương Việt-Hoa kỳ thì phải là chuyện có lợi cho cả hai bên nhất là phần Hoa kỳ chúng tôi là một nước tư bản, cho nên chuyện lợi tính ra đô la phải là vấn đề số một La Mã.”

TT NXP:

“Mr. Chum cứ yên chí. Cộng hòa Xã hội Chủ Nghĩa Việt Nam chúng tôi sẽ cho Hoa kỳ một ‘phi vụ’ mà Hoa kỳ không thể nào từ chối được: Đó là vấn đề tỉ lệ chia lợi trong hợp tác kinh tế song phương này. Việt Nam chúng tôi vì là bên thắng cuộc cho nên cho nên chỉ cần lấy 22% còn 78% (1) để dành cho quý quốc của bên thua cuộc.”

TT Trump:

“Mr. Fook. Ngài thật là một thiên tài! Chia theo tỉ lệ 78/22 về phần Hoa kỳ thì làm sao chúng tôi có thể từ chối được. Tôi sẽ thông báo cho các người bạn CEO’s của tôi từ GE, Intel, Nike tìm gặp đại biểu của Mr. Fook để bàn thêm các chi tiết cụ thể. Cũng nên biết, chiều ngày hôm qua, qua một số điện đàm ngắn với giới tư bản hạng gộc của Hoa kỳ thì con số thỏa thuận đầu tư sơ khởi có lẽ hơn 10 tỷ đô la chứ không phải chuyện nhỏ. Ít ra ‘phi vụ’ 78/22 này cũng làm nhẹ bớt đi cán cân mậu dịch mất quân bình hiện nay giữa Hoa kỳ và Việt Nam.”

TT NXP:

“Nhà nước Xã hội Chủ nghĩa và nhân dân Việt Nam thành tâm cảm ơn Mr. Chum và chính phủ và tư bản Hoa kỳ rất nhiều. Kể ra, cũng còn may là phe thắng cuộc chúng tôi không thừa thắng xông lên rồi tiêu diệt phe thua cuộc Hoa kỳ luôn... Chứ nếu không, chúng tôi không biết phải tìm ở đâu ra một đối tác rộng lượng, tốt bụng, biết chia sẻ lợi ích chung trong việc hợp tác duy trì hòa bình, ổn định an sinh, cơ hội có việc làm và sự thịnh vượng chung của Việt Nam – Hoa kỳ.”

TT Trump:

“Mr Fook. Chuyện đại sự của hai quốc gia đã tạm bàn xong phần tổng quát. Các chi tiết sẽ được các cơ quan liên hệ của hai nước thi hành sau. Nhân tiện trong không khí thân mật và cởi mở này, tôi có một vài câu hỏi và đề nghị nho nhỏ chỉ có tính cách cá nhân thôi. Không biết Mr. Fook có sẵn lòng cho phép tôi bày tỏ hay không?”

TT NXP:

“Xin ngài cứ ‘vô tư’ cho. Mình đã là ‘đối tác’ rồi mà.”

TT Trump:

“Trước khi Mr. Fook vào tòa Bạch Ốc này từ cổng sau, thì tôi nhìn thấy ở phía cổng trước có một vài cái biểu ngữ, băng rôn đưa cao viết tắt là ‘Đi-Em-Xi-És’ (ĐMCS)... nghĩa là gì vậy?”

TT NXP:

“Ói dzào! Mr. Chum muốn nói bốn chữ ‘Đờ Mờ Cờ Sờ’ ? Đây chỉ là lối chữ viết tắt của tiếng Việt Nam chúng tôi: “ĐMCS là ‘Đổi Mới Cuộc Sống.’ ” Kiêu bào khúc ruột nối dài của đảng và nhà nước Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam đang sống ở Hoa kỳ tiên đoán là qua chuyến đi thăm Hoa kỳ này của tôi sẽ làm thay đổi đời sống của mọi tầng lớp nhân dân ở Việt Nam (2).”

TT Trump:

“À há! Thâm thúy thật! Ngoài ra, tôi đã đọc một báo cáo của sở ‘An Ninh Nội Địa’ là Mr. Fook đã mua một căn ‘hộ’ khá ‘hoành tráng’ ở thành phố Anaheim tiểu bang California (3). Thế Mr. Fook đã được chính quyền địa phương cấp ‘Thẻ Đỏ’ chưa?”

TT NXP:

“Đúng như dzi! Căn nhà này tôi đã trả xong hết ngay tức thì bằng tiền mặt thu góp của nhân dân nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam thì ‘thẻ đỏ’ phải là chuyện tự nhiên rồi. Mà tôi có là dân oan dân iếc gì đâu mà phải kêu ca hay khiếu nại! Tôi cứ mua để sẵn ở đó: Thứ nhất là để cho mấy thằng con đã gởi qua đây học có chỗ ở; Thứ hai lỡ lãnh đạo XHCN ở Việt Nam có phải chui ống cống thì ít ra tôi cũng đã có chỗ đáp an toàn vậy mà.”

TT Trump:

“Mr. Fook thật chu đáo! Lo chuyện lớn cùng một lúc với chuyện nhỏ; chuyện xa cùng một lúc với chuyện gần. Phe thắng cuộc có khác. Để ghi dấu cho buổi gặp mặt ‘có giá trị cao’ hôm nay, tôi đã ra lệnh cho Ban tiếp tân Tòa Bạch Ốc gói ghém, gởi tặng Mr. Fook một bộ tóc giả (wig) rất “chất lượng” giống y như cái của tôi đang dùng để làm quà lưu niệm. Mr. Fook nhớ dùng thử khi

mọi chuyện đã tạm an bài... Tôi tin là ngài sẽ hài lòng về cái món quà “ma-dze in USA” này.

Thân chào và chúc nhà nước và đảng cộng sản Việt Nam mau chóng thực thi mục tiêu cao cả gọi là ‘DMCS.’ ”

TB: Thế rồi TT Donald Trump bắt, xiết và lắc bàn tay của TT Nguyễn Xuân Phúc mạnh đến nỗi bàn tay TT Nguyễn Xuân Phúc bị tây đỏ như... cờ cs.

(hết ghi)

Chú thích:

(1) **‘Việt Nam xuất khẩu 100 USD, phía Mỹ hưởng lợi 78 USD’** – Theo Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc, nếu một đôi giày Nike có giá 100 USD thì phía Việt Nam chỉ hưởng lợi 22USD còn 78USD là Hoa Kỳ hưởng.

Xem thêm ở nguồn: <http://vietnamnet.vn/vn/thoi-su/chinh-tri/vietnam-xuat-khau-100-usd-phia-my-huong-loi-78-usd-375886.html>

2) Theo “Facebook” và “trang Nah” của Ông Nguyễn Vũ Sơn: Nếu diễn nghĩa theo tiếng Anh thì “DMCS” cũng có nghĩa là: **“Hội chứng rối loạn tinh thần khi nghe đến chữ cộng sản”** – **“Disorderly Mental related to Communist Syndrome (DMCS).**

(3) Thật oái oăm. Năm 2005, Ông Nguyễn Xuân Phúc đã mua căn nhà rất ‘hoành tráng’ ở cùng một xóm với nhà một ông bạn HO của tôi ở Anaheim, California, USA. Hết biết.

Trần Văn Giang

(ghi nhanh – chắc có thiếu sót...)

Vận Nước Nào (Lào!)?



Tuổi trẻ Việt Nam mừng “bóng đá” U23

Gần đây, qua sự thành công (và thất bại – không phải thất thắng?) của cầu thủ “bóng đá” của Việt Nam trong giải “Châu Á U23,” ban Tuyên huấn Trung ương đảng csvn đã dùng cái nghịch lý muôn đời của tư duy cộng sản để thổi ống đu đu vào cái hoang tưởng gọi là “*dấu hiệu của vận nước đang lên...*” làm nhiều người thường dân nam bộ (như tôi) phải ngạc nhiên thốt ra: “*WTF? Ái chà! Cái củ cái gì vậy hả? Kết quả của một vài trận bóng đá có gì ăn nhậu với chuyện vận nước đang lên hay xuống. Thiệt tình! Chỉ có đảng csvn mới có đủ tư cách làm chuyện bôi bác loại này.*”

Ông “phản tỉnh” Bùi Tín ở Pháp đã viết bài “*“Thế nước mạnh, vận nước lên’, thế à?”*” đăng trên VOA on-line về “chiến thắng hạng 2” này. Bài viết đã bị cán bộ cs, báo lề phải và thanh niên thâm nhuần “đạo đức HCM” háo thắng chạy rông trong nước “ném đá” ông ta tận mạng. Có một số “còm” (*comments*) còn rửa là sao ông Bùi Tín già rồi không chết đi cho rảnh mà ngồi đó nói nhảm; đâm sau lưng “chiến sỹ” anh hùng tiên phuông của cách mạng!?

Chuyện sống hay chết còn có số mạng: Nhìn quý ông Lê Đức Anh và Phan Văn Khải đang ngáp ngáp hơi cuối cùng mà vẫn chưa được đi châu Mác-Lê Nin... Còn lâu lắm mới đến lượt ông Bùi Tín. Ông Bùi Tín đã viết (nguyên văn):

“Vô duyên hơn cả là báo Nhân Dân trong số ra ngày 25/1 có bài mang đầu tài “Thế nước mạnh, Vận nước lên!”, tán tụng kỳ tích của U23 Việt Nam, coi là thắng lợi bóng đá tiêu biểu của đất nước, của chế độ, là kỳ công lịch sử, gắn bó với những nỗ lực chống tham nhũng, về phát triển kinh tế, nâng cao đời sống, về củng cố quốc phòng, thế ngoại giao, về xây dựng xã hội văn minh, hiện đại...”

Thì ra U23 bỗng nhiên là câu trả lời tất cả những kỳ vọng của dân tộc và đảng csvn. Hãi thật!

Riêng cá nhân tôi từ lâu vẫn nhìn ông “phản tỉnh” Bùi Tín với con mắt rất nhiều ngờ vực (!) Tuy nhiên khi đọc qua bài “*Vận nước lên!*” của ông Bùi Tín tôi chẳng dặng dưng viết thêm vài hàng dù biết rằng ở cái thế giới ảo này (virtual media) có ném đá cũng chỉ tỏ mỗi tay, tốn điện, tốn nước bọt thôi...

Nói thật đâu có nghĩa là nói xấu chế độ (cs). Bóng đá (hay bóng không đá) thì có cái gì mà phải làm lớn chuyện. Bóng đá cũng chỉ là một môn thể thao trong hàng trăm môn thể thao khác nhau. Trẻ con lau chưa sạch mũi cũng biết tởm là làm sao 11 thanh niên cầu thủ bóng đá, tuổi trẻ “không học” (Xin ghi chú : Ở nước nào cũng vậy. Cầu thủ thể thao giỏi phần lớn đều học kém, hay thuộc loại ‘không học’ – tức là ‘không học’ chữ nghĩa cho ra trò) mà có thể

làm cho “vận nước “ đi lên? Cán bộ và báo chí đảng nhà mình cứ “nhất trí” cho là ‘nhờ ơn đảng mới có ngày U23 thắng bóng đá hôm nay. Rồi từ trận thắng này, vận nước mạnh lên.’ Lô-gíc gì mà kỳ lạ vậy?

Xin các bố cho con nhờ tí!

Ai đời lại có chuyện lạ “*Thua giải mà mừng, mà nỗ to hơn thắng giải. Rất tự nhiên, nâng một cái giải nhỏ của Á châu thành giải to nhất thế giới.*” Đảng csvn và thanh niên (kết quả của trăm năm trồng người) nếu thấy cần có hoang tưởng, tự sướng thì cũng phải biết người biết ta một tí. Thế giới họ đâu có ngu như mình; Họ tưởng cả nước mình khùng!? Dân Việt thật ra cũng không ngu đâu. Họ chỉ giả mù trước những trò khỉ bê bối, sự nhẫn tâm của chính quyền cs và sự thoái hóa hết biết của xã hội.

Mở mắt to ra nhìn cho rõ đâu có nghĩa là “phản động.” Ở các nước văn minh, kinh tế, kỹ thuật, xã hội, nhân quyền và dân chủ phát triển thì tự nhiên thể thao cũng phát triển theo. Chỉ ở Việt Nam mới có chuyện đi ngược lại con đường một chiều đó: Thể thao (bóng đá) làm vận nước đi lên?

Phải hết lòng hoan hô đội tuyển U23 của Việt Nam. Nhờ các anh cầu thủ, mà tự dung Việt Nam vượt qua mặc cảm của nước nhược tiểu, đã dẫn đảng csvn đạp lên đầu các nước châu Á tiến bộ hơn. Đã đánh là tất thắng (dù chỉ hạng nhì thôi!). Các anh vì “màu cờ sắc áo” mà “đá” hết mình. Còn các quan chức nhà nước ta vì “cái quái gì?” mà làm chuyện xấu hổ và khó hiểu khi đem chuông đi “đá” xứ người như sau đây:

1. Ông Ngô Đức Thắng, đại sứ nước CHXHCNVN tại Chile, phơi vi vây cá mập còn tươi trên nóc nhà của mình. Nên biết, vi vây cá mập là hàng cấm. Giết hại động vật hoang dã là vi phạm luật pháp quốc tế. Cảnh sát Chile đang điều tra vụ phi phạm này.



Vi cá phơi trên nóc nhà ông ĐSQ Việt Nam ở Chile, Nam Mỹ

2. Thạc sỹ Trần Quốc Hùng (T.Q.H), một kết quả rất “cụ thể” của chính sách ‘trăm năm trồng người’: Tốt nghiệp ĐH Hà nội (1997), Đại học Kinh tế quốc dân Hà nội (2006), Thạc sỹ chuyên ngành luật kinh tế cộng sản ĐHQGHN (2011) – đều của Hà nội cả - hiện là Phó trưởng phòng Pháp chế và Chính sách Ấn cấp của Cục An ninh và Bức xạ Hạt nhân thuộc Bộ Khoa học Công nghệ Ấn cấp, đã bị cảnh sát địa phương Nhật bản bắt khi ông ta cầm nhầm hàng của một siêu thị, bỏ vào túi không trả tiền. PGS-TS Nguyễn Tuấn Khải Cục trưởng “Cục An ninh và Bức xạ Hạt” cho báo chí biết là ông TQH “gặp sự cố” và đang được cảnh sát Nhật mời lên làm việc?! “Sự cố... ý” là ông T.Q.H. chỉ canh chừng đám “nhân dân” Nhật trong siêu thị thôi, mà quên bém đi là siêu thị của người ta có thiết kế “máy ghi hình?” Thay vì ở Việt Nam TQH “chà đồ nhôm,” thì đồng chí TQH qua tuốt bên Nhật để “chặt đồ nhôm” lấy cho được (miễn phí) các hàng xịn, hoành tráng hơn “đồ nhà” vừa thâm vừa nhỏ...



*** Thông tin cá nhân**

Ngày tháng năm sinh: 18/11/1975

Quá trình công tác:

1997	Tốt nghiệp Trường ĐH Luật Hà Nội (1997); Đại học Kinh tế quốc dân (2006); Thạc sỹ chuyên ngành Luật Kinh tế - ĐHQGHN (2011).
2004-2005	Văn phòng Phối hợp phát triển môi trường khoa học và công nghệ, Bộ Khoa học và Công nghệ.
9/2005	Chuyên viên Văn phòng Cục ATBXHN
9/2006	Chuyên viên phòng Hợp tác quốc tế-Pháp chế và Thông tin.
10/2010-5/2015	Chuyên viên phòng Pháp chế và Thông tin.
5/2015-8/2016	Chuyên viên Phòng Pháp chế và Chính sách
9/2016-	 Phó trưởng Phòng Pháp chế và Chính sách

Tiểu sử chép nhanh của đ/c Trần Quốc Hùng (TQH)

3. Vợ Kiều Trinh, con gái nguyên Ủy viên trung ương Đảng cs, Tổng giám đốc đài truyền hình Việt Nam (VTV) Vũ Văn Hiến, nguyên phóng viên Văn hóa Ban thời sự. Năm 2001, Kiều Trinh được cử sang Thụy Điển 3 tuần. Ngay tuần đầu, ngày 11-2-2001, vợ đã bị cảnh sát thành phố Kalmar bắt vì tội ăn cắp hàng trong siêu thị. Lúc đầu vợ chối tội, nhưng sau khi siêu thị cho mở băng ghi hình thì vợ phải nhận tội. Vợ đã ăn cắp ở Orebro, Kaimar số mỹ phẩm trị giá 400 đô-la. Số tiền đó không lớn, nhưng ở Thụy Điển người ta trị ăn cắp, tham nhũng rất nghiêm, nên theo luật Thụy Điển, nàng Kiều phải ngồi tù ở tận “lâu...”

Vì Kiều Trinh là con của Tổng giám đốc đài truyền hình Việt Nam, nên Đại sứ quán Việt Nam ở Thụy Điển phải can thiệp. Sau một tuần bị giam, ngày 16-2-2001, vợ được tha, sau khi có giấy của bác sỹ xác nhận nhận vợ này bị “**bệnh tâm thần**” từ Việt Nam gửi sang.

Ngày 18-2-2001, Kiều Trinh bị trục xuất về nước.

Cả nước thấy rõ là ông Vũ Văn Hiến chẳng hề hấn gì sau sự kiện “cầm nhâm” đó, ông Hiến vẫn đủ tiêu chuẩn vào Ban chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Việt Nam, và tiếp tục làm Tổng giám đốc đài truyền hình Việt Nam. Cô con gái Kiều Trinh vẫn làm phóng viên của VTV.

Năm 2006, mẹ Kiều Trinh lại một lần nữa được cử sang nước Anh quốc công tác (?) “Bệnh tâm thần” lại tái phát và mẹ đã ăn quen chôm một chiếc máy ảnh kỹ thuật số trong tiệm. Một lần nữa ông Hiến lại phải cứu cô con gái rườ bằng việc nhờ Đại sứ quán can thiệp và đưa tờ giấy (dùng bản cốp-pi cũ) của bác sỹ chứng nhận bệnh tâm thần lại đưa ra sử dụng!

4. Năm 2008, Bà Vũ Mộc Anh, Bí thư thứ nhất tòa đại sứ Việt Nam tại Nam Phi bị triệu về nước vì có bằng cớ bị thu hình đang mua 9k sừng tê giác ở Nam phi.

Vấn đề cán bộ ngoại giao trong Đại Sứ quán Việt Nam ở Cộng hòa Nam Phi bị tố cáo buôn lậu sừng tê giác trong thực tế đã được đưa ra từ ít nhất là hai năm nay. Ba nguồn tin khác nhau từ Nam Phi và Việt Nam nói cựu Tham tán Trần Mạnh là một trong những người đầu tiên liên quan tới việc buôn bán này.

Như thế vòng trong hai năm qua đã có một Tham tán thương mại và một Bí thư thứ nhất của Việt Nam phải rời Đại sứ quán ở Nam Phi vì liên quan tới “vụ việc” buôn lậu sừng tê giác tê giác.

Nói chuyện với phóng viên trước khi bà Vũ Mộc Anh được xác nhận, Đại sứ quán Việt Nam ở Nam Phi, ông Trần Duy Thi khẳng định ông đã “đề nghị” các nhân viên không nên tham gia vào các hoạt động buôn lậu. Mặc dù vậy hai cán bộ trực tiếp dưới quyền ông đã lần lượt phải về nước vì cùng một “cáo buộc” buôn lậu sừng tê giác...

Ấy! Ăn cấp (và buôn lậu) trở thành chính sách truyền thống của XHCN (XHCN là đặc trưng của “*Xã Hội Chăm Nhảm!*” là vậy). Tất cả mọi ngành từ cao đến thấp đều “nhất trí” ăn cấp theo mức độ và “qui trình” khác nhau – Chức lớn ăn cấp lớn, chức nhỏ ăn cấp nhỏ. Số tiền ăn cấp có khi đến cả chục tỷ bạc (xem gương Trịnh Xuân Thanh, Đinh La Thăng, Trần Văn Truyền, Vũ Huy Hoàng, Võ Kim Cự...)

Bà Nguyễn Thị Doan, nguyên đại biểu quốc hội, phó chủ tịch nước, đã nhận xét, chứ không phải lời bép xép của đám tép riêu tư bản "phản động" có ác ý, vào năm 2013 trước truyền thông trong nước là: “*Bây giờ ‘người ta’ ăn của dân không chừa một thứ gì?!*” Câu nói này phản ánh một hiện thực rất rõ về XHCN chứ không phải là lời nói xấu chế độ. Cán bộ cs dùng đủ loại nghệ thuật ăn cấp “siêu đẳng” tạm gọi là “*vặt lông vịt mà không cho vịt kêu đau?*”

Kể ra thắng hạng 2 bóng đá trong giải châu Á đã là vinh quang cho Bác và Đảng lắm rồi. Cũng may cho dân tộc khi nhìn lại bài học của Hy Lạp: Năm 2004 Hy Lạp vô địch Châu Âu về bóng đá (The 2004 UEFA European Championship) - Hạng nhất thật sự chứ không phải hoang tưởng hạng 2 đâu à - Ngay sau đó Hy Lạp thừa thắng xài 10 tỉ dollars để đứng ra tổ chức Thế Văn Hội. Kể từ đó mọi chuyện đều đổ vỡ hoàn toàn: Hy Lạp không vào được vòng loại “Bóng đá Châu Âu” của năm 2006 và sau đó cả nước vỡ nợ (Greece’s subsequent financial collapse) từ kinh tế đến thị trường chứng khoán...

Ừa! Thế nước mạnh, vận nước lên thì phải “mạnh” và “lên” từ lâu rồi chứ đâu phải chờ đến vài trận đấu của U23. Có hai đội đấu mà về hạng 2 là quý hóa rồi. Không biết là quý vị có dịp xem thêm các đài TV hải ngoại chiếu lên cách hành xử và văn hóa xhcn của con cháu bác qua kết quả 100 năm trồng người (sau khi giành giải nhì mà cứ tưởng là giải nhất!) hay không? Thầy cũng phải chạy dài luôn. Botay.com.

Và lại, khi nghe thấy vận nước lên cao thì dân ta sợ lắm bởi vì thủy điện sắp xả lũ bất thành làm ngập lụt làm trâu bò heo gà chết hàng loạt, của cải tiêu tán hết trơn hết trọi.

Thế nước đang thật lên vì mưa lớn làm nhiều thành phố ở miền Trung thành sông hồ; nước ngập đến tận móng, tận nóc nhà.

Sau bài của báo Nhân dân số ra ngày 25/1 mang đầu đề “***Thế nước mạnh, Vận nước lên!***” hôm sau, ngày 26/1, “blogger” Luân Lê (của Trang FB <https://chantroimoimedia.com/2018/01/26/van-nuoc/>) điêm qua vận nước của Việt Nam nội trong ngày và ghi lại (nguyên văn) là:

-Hôm qua thì một trẻ em 8 tháng tuổi bị tiêm nhầm Kali dẫn đến tử vong tại Bệnh viện Đa khoa Đông Anh.

-Cũng hôm qua, một taxi chở khách đang lưu thông thì bị một thanh sắt rơi xuyên thẳng qua người khiến người này chết tại chỗ.

-Nay có một nhóm thanh niên khoảng 30 người cầm hung khí truy sát một người khác rất ngang nhiên.

-Cũng hôm nay, có một bạn trẻ 14 tuổi ngộ độc đồ uống sữa Trân Châu gặp nguy kịch và đã tử vong tại bệnh viện.

-Và cũng trong hôm nay, một bác sỹ bị côn đồ đánh rách màng nhĩ ngay tại phòng làm việc.

-Trong khi đó, một quan chức cấp Bộ quyết liệt đề xuất cho rằng cần phải thay đổi giá điện liên tục ba tháng một lần. Giá xăng vừa tăng từ khoảng gần 20.000 đồng/lít lên hơn 21.000 đồng/lít. Phí và thuế của Việt Nam đang ở mức cao nhất châu Á. Giá ô tô đắt gấp 2-3 lần thế giới. Tham nhũng ở mức đứng đầu châu Á. Năng suất lao động thấp nhất Đông Nam Á. Thu nhập bình quân đầu người thuộc hàng thấp nhất trong khu vực. Và lượng người chết vì tai nạn giao thông mỗi ngày khoảng 30-40 người, con số này là hơn 300 người chết vì ung thư. Giáo dục được coi là lạc hậu nhất khu vực Asean và là quốc gia có chỉ số trung thực thấp nhất toàn cầu.

-Và cũng sáng nay, báo chí đưa tin có bà Mẹ Việt Nam Anh hùng 60 tuổi (tức sinh năm 1958) đến gặp ông Phó chủ tịch Quận 1 khuyến khích nên từ chức, người này có tới 3 người con là liệt sỹ hy sinh trong chiến tranh kháng chiến chống Mỹ ác liệt. Trong khi Mỹ chính thức rút quân sau Hiệp định Paris 1973, lúc này người phụ nữ bất hạnh kia mới có 15 tuổi, tới ngày thống nhất năm 1975 thì bà ấy cũng mới chỉ 17 tuổi. Ca khúc “Huyền Thoại Mẹ” của Trịnh Công Sơn cũng không thể nào mô tả cho đúng với trường hợp đặc biệt này được. Nhưng vì thế Thánh Gióng không còn chỉ là truyền thuyết.

Thế nước đúng là đang lên!

- **Luân Lê** (26/1/2018) -

Như vậy vận nước nào (?) cần phải nói đến vào lúc này?
Đó là thế nước Việt đang đứng giữa hai luồng sóng dữ:

Thứ nhất: từ phía ngoài, trên biển, TC có một âm mưu lấn chiếm biển đảo và cả biển đông để siết cổ dân Việt; trên đất liền, lấn chiếm tiềm thực kinh tế, tài nguyên và đất đai để đồng hóa dân mình ngay trên đất mình. Cũng trên đất liền, TC bán cho dân Việt thực phẩm và cây trái có nhiễm hóa chất, phóng xạ độc hại để giết dân Việt dần dần qua bệnh tật, ung thư...

Thứ hai: từ bên trong, đảng csvn trên 100 năm qua đã cướp và cướp đi những quyền căn bản và những gì cần thiết nhất của đời sống hàng ngày. Dân đen chỉ cố sống “*nín thở qua sông*” chờ vận may. “Người ta” “cướp” đến mức “không chừa một thứ gì” thì còn gì để nói nữa... Dân sống như chết mà biết thở.

Nói đến vận nước là nói đến chuyện an phận chờ may rủi của số phận.

Nhưng mà sức dân 90 triệu ở đâu?

Da thừa:

- 3 triệu đang là đảng viên, 11 triệu làm công chức chính quyền tất cả cùng nhau đồng cả bản “*nhờ ơn bác và đảng*” mới có ngày “khôn lịn” như hôm nay!

- 3 triệu cựu chiến binh đã lui về nhà, không còn chiến trận. Bây giờ từ các hội cựu chiến sĩ chỉ đủ thời giờ làm nghị quyết, giơ 2 tay nhiệt liệt hoan hô lãnh đạo đảng, đại hội đảng; vui với chén trà, hơi thuốc Lào, đĩa đồ nhậu; nhưng lại hoàn toàn im lặng trước sự đau khổ oằn oại của dân đen.

- Nửa triệu (con số chính xác là 483 nghìn) lính tại ngũ của “Quân đội Nhân dân” là quân đội duy nhất trên quả đất đang “làm kinh tế / doanh nghiệp” theo chủ trương của Đảng để tiếp tay xây dựng Đảng, phục vụ chính quyền và nhân dân... Mang danh hiệu là “Quân đội Nhân dân” mà “nhân dân” đứng đến hạng 3 sau đảng và chính quyền. Hèn gì, ngư dân bị tàu lạ uy hiếp hàng ngày trên biển mà không thấy bóng dáng hay sự “bảo vệ” ở đâu của Quân đội nhân dân; bởi vì quân đội nhân dân còn bận tiếp đối tác kinh tế (?)

- Thanh niên sinh viên còn bận rộn miệt mài ngày đêm với thi hoa hậu đủ loại, xem phim bộ Hàn quốc, “sex clips,” xếp hàng xin đi làm “Osin” hay lao động rẻ mạt, hay xin “được bóc lột” bởi tư bản ở ngoại quốc.

- 9.000 giáo sư và 24.000 tiến sĩ nhưng không có bất kỳ một bằng sáng chế nào (không có đến một bằng sáng chế loại “óc vít”).

- Dân đen ngồi yên chí làm chủ một số bằng tưởng lục, giấy ban khen của bác và đảng, nuốt nước mắt, gánh lưng nuôi một lũ “đầy tớ dân” cho đến hơi thở cuối cùng... Đại đa số chỉ rụt cổ, an phận nhìn sự độc ác cai trị cha truyền con nối...

Nhìn chung, thấy “Loạn” sắp đến nơi chứ thấy vận nước lên, thế nước mạnh nào vào đây? Ai tai.

“Nước chở thuyền đi và nước cũng có thể lật thuyền.”

Vận nước thay đổi, lên hay xuống, là từ lòng dân chứ không phải là bóng đá U23. Tiếc thay dân ta vẫn chưa tỉnh ngủ dù đã ngủ 100 năm nay thì khi nói đến vận nước, chỉ cần nhắm mắt cũng thấy vận nước sẽ đi về đâu...(?)

Trần Văn Giang

Orange County

Văn tế

Tướng “Quàng Đại Chân”



Trần Đại Quang (1956?-2018)

Than ôi!

Trời Hà Nội sáng nay quang đãng, sao Chủ Tịch Nước Việt lại vội vàng đi bán muối.

Nước Việt Nam tới thời vào rọ, mà Đại tướng nhà ta đột ngột chuyển sang từ trần.

Hôm nay ông đã “cáo” lui (~ “Chôn” lù!?)

Đảng viên 5 triệu ngậm ngùi nhớ ông.

Xót thay!

Mênh mông tình dân.

Nghênh ngang thói đảng.

Thượng bất chính, hạ tắc loạn.

Lý lịch man, mạng tất triệt.

Ông sống ngày nào thì dân ngu khu đen khổ dài dài ngày đó.

Lãng tâm gì nữa (?) mà còn dành đất nông nghiệp vội vội vào đây.

Trước Thiếu tá Hồ Quang của bát lộ quân nghiêm nhiên thành dân tộc cha già.

Nay Đại tướng Quàng Chân của đám bò vàng tự nhiên chết vì vi rút lạ.

Đồn Công an, vào làm việc, dân oan oan thác.

Trường học lớn, châu thiên triều, chủ tịch tịch dương.

Chết nhằm ngày trùng ông làm Đỗ Mười thót dế.

Sống với máu ác vi rút lạ cho Trong Lú hả hê.

Nhớ thưở xưa nắm bộ công an, hơn 200 người chết không kịp trời.

Chuyện ngày cũ có Phạm Quý Ngọ, trên 1 triệu đô chuyển ngay vào túi.

Chuyện làng chuyên giết chó Nhật tân, dân chọc tiết ngàn mạng chó, nay trăm nhà gặp tại họa.

Đường đường Trưởng ban chỉ đạo Tây nguyên, ông chỉ huy chiếm đất chiếm nhà, làm vạn gia đình đầy đọa.

Chó có chết thì chuyện mới hết.

Ông chết cũng y như chó... nhưng chuyện chỉ mới bắt đầu hết biết.

Thiên cơ vạn biến, vận nước tiêu trường chưa rõ thực hư, ông chết sớm kẻ ra cũng đỡ lâm phải cảnh chui ống cống.

Sức dân khó lường, tức nước vỡ bờ chẳng còn mấy lúc, bàn dân chẳng sớm thì muộn sẽ san bằng mồ mã nhà ông.

Sống như chó

Chết như chó

Trên xuống dưới

Đồng chó cả...

Ai tai!

Thượng hưởng!

Trần Văn Giang

(Soạn vội vàng cho kịp tang lễ)

9/27/2018

Đọc Sách



Ông Bill Gates đọc sách

Trên chuyến bay đến Thượng Hải, vào giờ ngủ, bên trong máy bay đã tắt đèn, tôi phát hiện những người còn thức chơi "IPad" hầu hết là người Á châu - Họ đều đang chơi "game" hoặc xem phim. Thật ra ngay từ khi ở sân bay quốc tế Frankfurt, tôi đã thấy phần lớn hành khách người Đức đang yên tĩnh đọc sách hay làm việc; còn đa số khách Á châu đi lại mua sắm hoặc cười nói so sánh giá cả.

Nhiều người Á châu hiện nay dường như không thể kiên nhẫn ngồi yên đọc sách. Có lần tôi và một người bạn Pháp cùng đợi xe ở trạm tàu hỏa, người bạn này hỏi tôi:

"Tại sao người Á châu đều thích gọi điện thoại hoặc "lướt Internet" chứ không ai đọc sách thế nhỉ?"

Tôi nhìn quanh, thấy quả thật là như vậy! Mọi người đang nói chuyện điện thoại, cúi đầu đọc tin nhắn, lướt mạng xã hội hoặc chơi "game." Họ bận nói chuyện rất ồn ào hoặc tự tỏ ra bận rộn, dường như không hề có cái tính thư thái tĩnh lặng. Họ luôn nôn nóng và dễ phát cáu, dễ phàn nàn, khó chịu....

Theo thống kê trên mạng, trung bình mỗi người Trung Hoa chỉ đọc 0,7 quyển sách/năm, Việt Nam 0.8 quyển, Ấn Độ 1.2 quyển, Hàn Quốc là 7 quyển. Chỉ có Nhật Bản là có thể sánh với các nước phương Tây với 40 quyển/năm; riêng người Nga là 55 quyển. Năm 2015, 44,6% người Đức đọc ít nhất một cuốn sách mỗi tuần. Con số tương tự ở các nước Bắc Âu.

Ở các thành phố và thị trấn lớn nhỏ tại Trung Hoa, loại hình giải trí phổ biến nhất phải kể đến là quán mạt chược, quán ăn uống và

quán “Internet.” Bất kể trong tiệm “Net” hay phòng máy “computer” của nhà trường, phần lớn sinh viên chỉ lướt mạng xã hội, hoặc “chat” hoặc chơi “game.” Ở Việt Nam cũng y như vậy, dưới nền giáo dục XHCN, số học sinh tra cứu tài liệu trên mạng rất ít ỏi. Còn các vị lãnh đạo nhà nước cộng sản, hay các quản lý kinh doanh, cả ngày bận rộn với các bản kiểm điểm thành tích, báo cáo, công du, tiếp khách, tiệc tùng ăn uống, đếm tiền, karaoke... nên khi tôi hỏi về việc đọc sách thì họ nói chưa hề đọc sách kể từ lúc còn bé, hay từ lúc rời ghế nhà trường (nếu đương sự có đi học đàng hoàng!)

Nguyên nhân không thích đọc sách, theo thống kê cho thấy có 3 phương diện chính:

1- Trình độ văn hoá (không phải học vấn) của người dân thấp.

Tò mò chuyện người khác nhiều nên luôn cập nhật mạng xã hội và nhu cầu giao tiếp lớn, họ luôn nói nhiều khi gặp nhau, và “chat” cả ngày không chán.

2- Từ nhỏ không được nuôi dưỡng thành thói quen tốt trong việc đọc sách.

Do gia đình cha mẹ không đọc sách (trừ người không biết chữ và lao động chân tay quá cực khổ). Nên nhớ, tính cách một đứa trẻ hình thành chủ yếu từ gia đình.

3- “Giáo dục kiểu học chỉ để đi thi cử,” khiến cho trẻ nhỏ không có thời gian và tinh lực để đọc các loại sách bên ngoài.

Hình thành thói quen học xong có bằng cấp thì ngưng đọc. Đọc nếu có, học chỉ để đi thi.

Trên thế giới có hai quốc gia thích đọc sách nhất là Do thái và Hungary. Ở Do thái, trung bình mỗi năm một người dân đọc 64 quyển. Ngay từ khi trẻ nhỏ bắt đầu biết nhận thức, hầu như mỗi bà mẹ đều nghiêm chỉnh dạy bảo con cái là:

“Sách là nơi cất giữ trí tuệ, còn quý hơn tiền bạc, châu báu, và trí tuệ là thứ mà không ai có thể cướp đi được. Làm gì thì làm, con phải đọc sách mới đi ngủ.”

Người Do Thái là dân tộc duy nhất trên thế giới không có người mù chữ; ngay cả người ăn xin cũng luôn có quyển sách bên cạnh. Trong mắt họ, việc đọc sách báo là một cách tốt để đánh giá con người.

Trong ngày “Sabbath” (ngày lễ nghỉ ngơi), tất cả người Do Thái đều dừng các hoạt động. Các cửa hàng, quán ăn, những khu vui chơi đều phải đóng cửa, các phương tiện giao thông cũng ngừng hoạt động, ngay cả các công ty hàng không đều ngừng bay, người dân chỉ có thể ở nhà nghỉ ngơi hoặc cầu nguyện. Nhưng có một ngoại lệ, tất cả nhà sách trên toàn quốc vẫn được mở cửa. Trong ngày này, mọi người đến đây đều yên lặng đọc sách.

Ở Hungary có gần 20.000 thư viện. Trung bình cứ 500 người lại có một thư viện. Đi thư viện cũng tương tự như đi uống cà phê hay đi siêu thị. Hungary cũng là quốc gia có số người đọc sách

nhiều nhất thế giới, hàng năm có đến hơn 5 triệu người thường xuyên đọc sách, vượt quá 1/4 dân số nước này.

Tri thức là sức mạnh, tri thức chính là tài sản. Một đất nước hay một cá nhân coi trọng việc đọc sách và tích lũy tri thức từ sách đương nhiên sẽ được hậu đãi. Bất luận họ làm ngành nghề gì, người đọc sách nhiều đều có một cách suy nghĩ rất khác; và trong trường hợp dù họ không có sự nghiệp, thành công tốt đẹp trong đời sống nhưng họ vẫn là một hạng người khác biệt. Có nhiều dân tộc rất giàu nhưng không văn minh. Tương tự nhiều cá nhân rất nhiều tiền nhưng không thể sang được. Chỉ vì họ thiếu chiều sâu của tri thức.

Dân số Do thái thừa thớt, nhưng nhân tài thì vô số. Lịch sử xây dựng đất nước này tuy ngắn (từ 1948), nhưng đến nay đã có 8 người (?) đoạt giải Nobel. Thiên nhiên nước Do thái khắc nghiệt, phần lớn đất đai là sa mạc, nhưng họ lại có thể biến đất đất nước họ thành một ốc đảo xanh tươi, lương thực sản xuất không chỉ đủ cung cấp trong nước, mà còn xuất cảng một số lượng đáng kể. Xã hội Do thái trật tự quy củ và người Do thái được tôn trọng, nể phục trên khắp thế giới.

Các giải thưởng Nobel mà Hungary nhận được thuộc về nhiều lĩnh vực như: vật lý, hóa học, y học, kinh tế, văn học, hòa bình, v.v... Nếu so với dân số, Hungary là “quốc gia của giải thưởng Nobel.” Phát minh của họ rất nhiều, có thể nói là không sao đếm cho xuể, từ những vật phẩm nhỏ bé, cho đến những sản phẩm công nghệ giá trị. Một quốc gia nhỏ bé vì yêu sách mà có được trí tuệ và sức mạnh, hơn hết là sự văn minh vượt bậc. Hungagry là quốc gia Đông Âu vô cùng sạch sẽ, xinh đẹp và đời sống tinh thần mười mấy triệu dân Hung không khác gì các nước Bắc Âu.

Một vị học giả lớn từng nói:

“Lịch sử phát triển tư tưởng của một người chính là lịch sử đọc sách của người đó. Một xã hội sẽ phát triển hay tụt hậu, là dựa vào quốc gia có ai đang đọc sách, đọc những sách gì. Sách không chỉ ảnh hưởng đến một cá nhân, nó còn ảnh hưởng đến toàn xã hội. Hãy nhớ: Một dân tộc không đọc sách là một dân tộc không có hy vọng. Và một người trẻ cũng vậy.”

* Thật buồn cho dân trí của nước Việt Nam ta sau 70 năm dưới chế độ XHCN. Xin mời xem thêm thành tích của Việt Nam từ cái link ở dưới đây thì rõ hơn: Hà Nội - Việt Nam đứng thứ 10 trên thế giới về nạn móc túi du khách– PICKPOCKETS:

<https://tripadvisor.mediaroom.com/2009-09-25-TRIPADVISOR-HIGHLIGHTS-TOP-10-PLACES-WORLDWIDE-TO-BEWARE-PICKPOCKETS>



*Hà Nội Việt Nam đứng thứ 10 trên thế giới về móc túi
- Theo trang mạng du lịch “Tripadvisor”*

Trần Văn Giang (ghi lại)

Tiếng Việt “Mới” và Tiếng Việt “Truyền Thống”



Đời sống biến chuyển (dynamic) và liên tục thay đổi theo tiến hóa của văn minh và kỹ thuật. Ngôn ngữ cũng tự nó tìm cách thay đổi theo cho phù hợp. Những chữ gắn liền với lối sống cũ không còn thích hợp sẽ ít được dùng hoặc sẽ không được sử dụng nữa. Như vậy, đời sống (living) của Ngôn ngữ cũng gần giống như đời sống của con người: sinh ra, lớn lên, già đi và đến lúc sẽ chết. Chỉ khác là ngôn ngữ chết đi có thể sống lại; trong người chết thì không sống lại được – Thí dụ: Người Do thái đã hồi sinh tử ngữ (a dead language) *Hebrew* thành một sinh ngữ (living language) đang được dân Do thái sử dụng.

Trong ngôn ngữ, sự thay đổi là cần thiết. Trong từ điển Anh Ngữ, một sinh ngữ rất phổ thông, có thêm chừng 750-800 chữ mới trong 1 năm (độ 2-3 chữ 1 ngày). Thay đổi để làm cho chữ nghĩa linh động và phong phú hơn là chuyện phải làm. Nhưng thực tế cho thấy trường hợp Việt Ngữ (văn chương chữ nghĩa Việt Cộng – “vi-xi”) từ sau 1975, riêng ở miền Bắc thì phải nói rõ hơn là từ sau ngày cộng sản cướp chính quyền – tháng 8 năm 1945 – đến nay, không thay đổi theo cái chiều hướng tốt đẹp và cần thiết đó. Mỗi lúc sự thay đổi càng thấy tệ hại hơn. Sau 1975, tiếng Việt bị bóp méo, sửa chữa bừa bãi mất chuẩn đến mức độ cần phải báo động.

Những chữ nghĩa quái lạ, hạ cấp, dung tục, mất dạy, du thủ du thực, lóng thường chỉ được dùng ở chợ búa, đường phố hay trên bàn nhậu đã thấy xuất hiện đầu tiên ở miền Bắc rồi lan tràn vào miền Nam; bây giờ lan tràn ra cả hải ngoại trên văn viết của các báo chí (print press) và truyền thông (đài truyền hình, phát thanh, các trang mạng Việt ngữ...) của dòng chính (main streams). Người Việt nói sai, viết sai, hiểu sai tiếng Việt một cách tùy tiện vô trách nhiệm. Có một số “học giả thiệt” (không phải “học giả giả”) ở trong nước còn có “công sức” và can đảm đề nghị đổi hoàn toàn cách viết chữ Quốc Ngữ thành một thứ tiếng gần như xa lạ ngay với người Việt. Thiệt tình !? (*Xin xem thêm loại “Chữ Việt*

Mới” phá hoại chữ Quốc Ngữ của Gs Ts Bùi Hiền ở phần Phụ Đính kèm bên dưới bài viết).

Tiếng Việt viết và Tiếng Việt nói có hai cấp bậc khác nhau: Bác học và Bình dân. Loại bác học dùng để viết sách, để dạy học, làm văn hóa, nói chuyện một cách đứng đắn, nghiêm chỉnh; loại bình dân để nói chuyện bình thường hàng ngày trong các vấn đề xã giao, giữa bạn bè thân hữu, nơi chợ búa, đường phố không cần thiết phải nghiêm trang, trịnh trọng, khó hiểu... Bây giờ, ở trong nước Việt Nam, cái lằn ranh Bác học và Bình dân đó hình như không còn nữa (?) Đối với những người nông dân chân lấm tay bùn, thợ tay chân ít học thì không nói làm gì; ngay cả 600-700 tờ báo in, bao nhiêu diễn đàn, đài phát thanh, đài truyền hình dòng chính... đều đồng loạt sử dụng một thứ chữ nghĩa quái đản, kỳ cục, ngây ngô, buồn cười mà người ta còn gọi là “Văn hoá Đồ Đều.”

Lịch sử đã chứng minh nhiều lần là cộng sản đi tới đâu thì gây giết chóc, băng hoại, phá hủy tàn hại đến đó: từ tâm linh, tình cảm, văn học, tình người, sinh mạng người vô tội... Tất cả những cái tốt, cái đẹp, cái lịch thiệp, cái hòa nhã văn minh dường như đã mất hết sạch. Cộng sản Việt Nam (csvn) có tài thích “tự sướng” về mục “phá kỷ lục”; nhưng họ lại quên ghi lại cái thành tích đáng kể là chỉ trong một thời gian ngắn (kỷ lục) 43 năm, (tạm thời tính từ tháng 4 năm 1975) họ đã hoàn toàn hủy hoại một nền văn hóa mà tổ tiên ta khổ công gây dựng trên 4000 năm (!)

Tôi muốn nhấn mạnh ở đây về sự phân biệt nổi bật giữa “Tiếng Việt Mới” và “Tiếng Việt Truyền Thống.” Tôi cố tránh dùng chữ “Tiếng Việt Chuẩn” bởi vì, cho đến ngày hôm nay, nước Việt Nam chưa có một “Viện Hàn Lâm” về ngôn ngữ, và chưa có “Nhà Ngôn Ngữ Học” nào có đủ thẩm quyền để đặt hay gọi tiếng Việt loại nào? vùng nào? là “Chuẩn.” Trước khi csvn cướp chính quyền (vào khoảng tháng 8 năm 1945) chữ Quốc Ngữ với hình thức chính

tả (như được dùng trên toàn lãnh thổ nước Việt Nam và hải ngoại) đã tạm ổn định không có khó khăn gì đáng kể; ngoại trừ một ít vấn đề phương ngữ, thổ ngữ cần được bàn và thỏa thuận thêm về sau. Sự thành hình và tiếp tục thay đổi của chữ Quốc Ngữ khởi sự từ năm 1632 (?) khi hai giáo sĩ người Bồ Đào Nha là Gaspar do Amaral và Antonio Barbosa đã sáng tạo ra cách dùng chữ La-tinh để ghi âm tiếng Việt, và sử dụng ký tự La-tinh, dựa trên các bảng chữ cái của nhóm ngôn ngữ La-Mã (Roman – như mẫu tự A,B,C, D...), đặc biệt là bảng chữ cái Bồ Đào Nha, với các dấu phụ chủ yếu (Accent marks) từ bảng chữ cái Hy Lạp. mà sau này được gọi là **Chữ Quốc Ngữ**. Kế tiếp là giáo sĩ **Alexandre de Rhodes** (1591-1660) được coi là người có vai trò quan trọng nhất trong tiến trình cải tiến và hệ thống hóa một cách rất công phu chữ Quốc Ngữ như chúng ta đọc và viết ngày hôm nay qua hai quyển sách *Từ điển “An Nam – Bồ Đào Nha – Latin”* (còn gọi là *Từ điển Việt – Bồ – La*) và *“Phép giảng tám ngày”* (một phần của Phúc âm Công giáo) bằng Quốc Ngữ được xuất bản năm 1651 ở Roma. Đến hôm nay đã trải qua trên vài trăm năm chữ Quốc Ngữ trở nên khá vững vàng, mạch lạc và trong sáng.

Bây giờ cùng nhau nhìn lại một số chữ tiêu biểu của loại “văn chương mới” này của “vi-xi”:

A- Đổi chữ

1. Đổi mẫu tự (chữ cái) trong một chữ:

a)- Y thành I :

Trong tiêu mục này phải đề cập ngay đến vấn đề đổi “Y” (i dài) ra “I” (i ngắn).

Với thâm ý muốn phá hoại chữ Quốc Ngữ “truyền thống” mà VNCH đã sử dụng rộng rãi trước 1975, vào ngày 30 tháng 11 năm 1980, Bộ Giáo dục của chính quyền csvn ban hành một “Quy định” gọi là “**Quy Định 1980**” để làm cái gọi là “**Nhất thể chữ I (ngắn)**” có nghĩa là *thay tất cả các chữ viết có mẫu tự “Y” (dài) thành ra “I” (ngắn); ngoại trừ khi chữ “Y” đứng một mình (như Y tế, Y hết, Y nguyên...)* với mục đích (!) để “*đơn giản cách viết...(!)*” (chứ không phải để phá hoại chữ Quốc Ngữ nhỉ!)

Không cần phải nói thêm, “quy định” này có sai lầm và thiếu sót nghiêm trọng vì rất nhiều chữ có chứa mẫu tự “Y” nếu được thay thế bằng “I” nhìn và đọc rất ngớ ngẩn, khôi hài không chịu được. Sau đó Bộ Giáo Dục csvn đã ban hành thêm vài “quy định” khác để sửa sai “Quy Định 1980” nhưng hầu hết các từ điển, sách giáo khoa, báo chí kiểm soát bởi đảng csvn ngay sau đó đã dùng đường lối “**Nhất Thể i (ngắn)**” này một cách vô trật tự, bừa bãi hết thuốc chữa (!): “Chống mĩ cứu nước,” “Thế kỉ,” “Kỉ luật,” “Thâm mĩ...” và chính ngay csvn rất lúng túng khi gặp các chữ có “Y” truyền thống khác như “Thủy tinh,” “Thanh Thúy,” “Mỹ Đình,” “Phú Mỹ Hưng...”

Nên biết, vấn đề *Y-dài-và-I-ngắn* của chữ Việt truyền thống đã khá rõ rệt từ lâu rồi:

“Ngoại trừ vài ngoại lệ, các chữ thuần Việt (Nôm) nhất là các chữ láy (như tỉ mỉ, li ti, kì kèo, kì cọ...) sẽ dùng “i ngắn”; riêng các chữ Hán hay Hán-Việt thì phải dùng “y dài” (như Hy vọng, Thế kỷ, Kỷ luật, Thâm mĩ, Công ty...)”

b)- C và K:

Trường hợp thay đổi kỳ lạ giữa **C-và-K** này xảy ra vì “cha già” HCM (lúc đó boác còn lấy tên cha chung Nguyễn Ái Quốc) đã từng viết 3 chữ “*Đường cách mạng*” thành ra là “*Đường cách mệnh (?)*” trong những bài giảng của các lớp đào tạo cán bộ công sản Việt Nam tại Quảng Châu, Trung hoa. Voilà! Các cháu ngoan của boác cứ thế mà rập theo khuôn ngu dốt đần độn của boác cho có vẻ chung lòng “cách mệnh” “kíu cuốc”: Chẳng hạn viết là **Bắc Cạn** là **Bắc Kạn** (nhưng tại sao các bác lại không viết là “**Bắc Kạn**” cho nó thống nhất với chữ **Đắc Lắc**? Trong khi đó các chữ **Ừn tắc, Lâm tắc, Cát tắc, Con cặc,..** Thì lại giữ y nguyên mẫu tự “C” truyền thống ở mẫu tự cuối cùng? Thật là chuyện lủng củng, vớ vẩn, nhức đầu đau bụng, thổ tả; Không biết đâu là mà lần?

2)- Đổi thứ tự của chữ kép:

Dùng chữ cũ với nghĩa cũ nhưng lại đảo ngược chữ một cách không cần thiết để hợp thời trang với “cách mệnh, giải phóng”:

Triển khai

Đảm bảo (nhưng vẫn giữ “*thư bảo đảm?*” là sao vậy kìa?)

Kiểm tìm

Minh chứng,

Lớp trưởng

Nhóm trưởng,

Xa xót,

Giản đơn,

Chối từ,

(Nhưng không thấy đổi chữ “*Le lói*” thành “*Lói le*” lạ nhỉ?)

3)- Thay chữ cũ bằng chữ mới mà không cần biết có hợp lý hay hợp nghĩa không!?

a)- Thay Chữ Nôm:

Lái xe (Tài xế) – Cứ thử nói câu “*Lái xe đi gặp lái xe rồi cùng nhau lái xe đi!!!* WTH?

Tổ lái (Phi hành đoàn),

Lính Thủy đánh Bộ (TQLC),

Máy bay lên thẳng (Trực thăng),

Xưởng đẻ (Nhà bảo sinh),

Nhà ỉa (Cầu tiêu, nhà xí),

Lính gái (Nữ quân nhân),

Thủy thủ gái (Nữ thủy thủ),

Lệch pha (“?Out of phase?” – lệch, không còn ăn khớp),

Phượt (?Du lịch? Xin chào thua chữ này!),

Đái tháo đường (Tiểu đường),

Đứng lớp (Dạy học),

Tốp ca (Hợp ca),

Múa đôi (Khiêu vũ),

Bú mồm (?Hôn môi),

Đuối nước (Chết đuối),

Mặt bằng (Diện tích),

Kênh (Băng tần, Đài),

Đắng lòng (Đau lòng),

Nổi cộm (Nổi bật),

Xuống cấp (?Không còn được như trước),

Tổ lái (Phi hành đoàn),

Làm việc (Điều tra),

Làm gái (Làm điếm; còn “*Làm trai*” thì sao?),

b)- Thay Chữ Hán-Việt:

Sự cố (nghe qua giống như chữ Hán Việt; nhưng Tiếng Hán không hề có chữ quái gỡ vô nghĩa này – Tiếng Hán có “Cố sự” là “Chuyện cũ” mà thôi – Trở ngại),

Đại trà (nghe giống chữ Hán Việt; nhưng Tiếng Hán không hề có chữ này – Quy mô),

Chất lượng (nhập nhòe lượng với phẩm – Phẩm chất),

Liên hệ (Liên lạc),

Quan hệ (Làm tình? Intercourse? WTF?),

Phi vụ (Dịch vụ? nghe giống như một chuyến bay?),

Viện Da liễu (hoàn toàn không có nghĩa gì cả – hay là “Da cây Liễu?”),

Triều cường (là nước đi lên; chỉ là một nửa của chữ Thủy triều, không phải Thủy triều. Thủy triều là “Nước lên và Nước xuống”),

Chuyên cơ (Máy bay riêng – của Tổng thống),

Nội thất (Bàn ghế trong nhà),

Nội y (Đồ lót),

Cơ trưởng (Phi công trưởng),

Ngoại hình (hình dáng bên ngoài),

Đột tử (Chết bất tử),

Bồi dưỡng (Hồi lộ? Ăn thêm lấy sức?),

Bảo kê (Bảo hiểm),

Tử vong (Chết),

Cảnh báo (Báo động),

Dự báo (Tiên đoán),

Động thái (Chuyển động – VNCH không có chữ này),

Kinh điển (Hay, đẹp – VNCH không hề có chữ này),

Đột biến (Chợt thay đổi),

Cá thể (một con),

Thế lực (Sức lực),

Giáo án (Bài soạn trước để dạy),

Tư duy (Suy nghĩ),

Thư giãn (Nghỉ ngơi),

Truy cập (?Vào),

Thuyết phục (Rõ ràng),

Miễn nhiệm (?Cách chức, Cắt chức),

Quy trình (?Chương trình phải theo),

Giáo trình (?Toàn bộ bài giảng),

Diễn binh (Diễn binh),

B- Ghép chữ Hán và chữ Nôm:

Nối nửa Hán nửa Nôm với nhau thành chữ kép rất kinh hoàng,
không giống con giáp nào?

Siêu sao,

Siêu rẻ,

Siêu bèo,

Siêu lạ,

Siêu nhanh,

Siêu mỏng,

Siêu Kinh điển (?)

Nữ nhà báo

Đa màu sắc,

Múa đôi

Cao tốc,

Tăng tốc,

C- Ghép chữ Hán-Việt với chữ Hán-Việt:

Một cách câu thả chưa từng thấy.

Siêu mẫu,

Kích cầu,

Kích hoạt,

Giao hợp,

Lễ tân,

Bảo quản,

Bảo lưu,

Tích hợp,

D- Dùng lại chữ cũ:

Sử dụng lại một số chữ “truyền thống” cũ đã không còn thấy sử dụng nữa trước 1975.

Xiển dương (Phát huy),

Cơ ngơi (Toàn bộ cơ sở, bất động sản),

E- Dùng trực tiếp chữ ngoại quốc một cách không cần thiết:

Teen (tuổi Vị thành niên),

Hot (Hot girl, hot boy),

Sốc (“shocked”),

Cờ-clip (Clip),

Bờ-lóc (Blog),

Phây (Facebook),

Pa-nô (Panneau),

Băng rôn (Bande de role),

Casino (Sòng bạc),

Gu (Gout, sở thích),

Xả stress (Làm bớt căng thẳng)

Ống tuýp (Tube),

Lô-cốt (Pháo tháp?),

Ô-tô (Xe hơi),

Gym (Phòng tập thể dục),

F)- Dùng chữ ngoại ngữ phiên âm:

Rất cầu thả, tùy hứng, không có quy luật gì cả, không thể nhận ra được là cái củ cái gì khi cần phải tra cứu thêm.

Ôt-tra-lia (Nước Úc / Australia),

Ít-ra-en (Nước Do Thái – Israel),

Oa-sinh-ton (Thủ đô Hoa Thịnh Đốn của Hoa kỳ – Washington),

Ác-Hen-ti-na (Nước Á Căn Đình ở Nam Mỹ – Argentina),

Bo (Pourboire, Tips),

Top (Đứng hàng đầu),

Quá Đát (Outdated),

G)- Dùng Chữ lóng / chữ đường phố, chữ của giới giang hồ.

Rò rỉ (Tiết lộ),

Ném đá (Chỉ trích),

Ùn tắc (Kẹt, nghẹt),

Dao kéo (Giải phẫu),

Nhí (Nhỏ bé, nhi đồng),

Gái (Điểm),

Bèo (Rẻ),

Cháy (hết),

Săm soi (Tìm hiểu),

Dỏm (Giả),

Chui (Lén lút),

H)- Dùng Ngữ pháp sai lệch và rối loạn

1)- Dùng danh từ thành tính từ

*“Bức tranh nhìn rất **ấn tượng**?!”*

*“Chị ta sống rất **hoàn cảnh**?!”*

2)-Danh từ thành động từ

*“Hôm nay trời **khả năng** không mưa?!”*

*“Tôi không cho anh em lên chức thì anh em **tâm tư**?!”*

3)-Tính từ thành động từ

*“Anh cứ **vô tư**?!”*

“Các đồng chí khẩn trương lên!”

4)-Động từ thành danh từ

“Lãnh đạo đang sửa soạn cho đại hội đảng?!”

5)-Trạng từ thành động từ

“Trời có khả năng mưa?!”

6)- Giới từ thanh danh từ

“Trên bảo dưới không nghe!”

7)- Dùng thừa (dư) chữ

Rau xanh (Rau là đủ rồi!),

Cây xanh (Cây là đủ),

Cặp đôi (?Cộng lại là 4 người, chứ không phải 2),

Tuyến đường (Đường),

Thẻ hình thể lực (Sức vóc),

Hành trình phá án,

8)- Dừng Chữ mất đầu:

Tuyển Việt Nam (**Đội** Tuyển Túc cầu Việt Nam),

Cảng Hải Phòng (**Hải** cảng Hải Phòng),

Hầm Thủ thiêm (**Đường Hầm Thủ Thiêm**),

9)- Dừng Chữ mất đuôi (dangling!):

Xuất viện (ra nhà thương – Viện Bảo tàng? Hay viện Dưỡng Lão?),

Nhập viện (Vào nhà thương)

Làm móng (Móng tay? Móng chó? Móng heo?),

Thoát Trung (Trung hoa? Miền Trung?),

Căng (Căng thẳng),

Sư (Sư đoàn),

Trung học Chuyên (Trung học Chuyên ngành).

Phí (Lệ phí),

Choáng (Choáng váng),

Miễn nhiệm (Cách chức?)

Nhạc Trịnh (Nhạc Trịnh Công Sơn) - Sao không thấy nói *Nhạc Phạm* (Duy), *Nhạc Ngô* (Thụy Miên) hay *Nhạc Vũ* (Thành An)?

Lời cuối:

Tiếng Việt “truyền thống” hình thành qua hơn 300 năm (từ 1632 – Xin xem 2 bản *Chữ Quốc Ngữ của năm 1632 và 1700 chụp lại được kèm bên dưới bài viết này*) đã khá ổn định, nhất là sự phát triển không ngừng, vượt bậc để gần hoàn chỉnh trong vòng 100 năm nay. Tiếng Việt “truyền thống” đã thấm sâu vào đời sống và sự suy nghĩ của người dân Việt. Csvn hiện nay cố gắng áp dụng một cách khắc nghiệt chính sách “*cải lùi*” (không phải “cải tiến”) Tiếng Việt nằm trong âm mưu phá hoại mà tôi tạm gọi là “*Tầm Ân Dâu*” (hay “*Nôi Nước Luộc Éch*” – dân mòn, âm thâm thôn tính toàn diện nước Việt Nam!) trong 60 năm cs cầm quyền ở Việt Nam cũng là một chính sách diệt chủng có hệ thống được hỗ trợ, giết giây, thao túng và áp lực trực tiếp bởi Trung cộng (TC). Hiện nhiên, ở thế kỷ 21, thế giới không thể chấp nhận một sự xâm lăng Việt Nam của TC bằng bạo lực quân sự như các thời kỳ Bắc thuộc trong lịch sử. TC biết điều đó, cho nên họ chỉ chủ trương xâm lăng nước Việt mà không cần phải bắn phát súng nào – “*Bất chiến tự nhiên thành.*” Nhìn cho rõ, TC nhắm vào việc tiêu diệt Tiếng Việt thì dân tộc Việt sẽ tự nhiên biến mất y như Học giả Phạm Quỳnh đã từng nhận xét mà bản thân tôi thấy không còn gì đích thực hơn:

“Tiếng Việt Còn thì Nước Việt Còn.”

Chúng ta, 94 triệu người Việt, kể cả người Việt trong nước và hải ngoại, không thể nhắm mắt vô tình hay cố ý cố xúy cho chính sách ngu si tự diệt chủng này của csvn. Hãy thức tỉnh trước sự phá hoại Tiếng Việt của csvn dưới sự chỉ huy trực tiếp của TC. Ít ra, 4 triệu người Việt đang sống ở các nước tự do trên thế giới có tất cả mọi cơ hội để không làm gì mà phải sợ cộng sản (vì bất cứ lý do gì). Chúng ta phải làm ngay cái gì đó để csvn sợ – ***Tuyệt đối không***

dùng chữ nghĩa “mới” dần dần của “vi-xi” dưới mọi hình thức chẳng hạn – trước khi dân số Việt Nam được nói tiếng Việt chỉ còn độ 4 triệu người trên hành tinh này?!

Đây không phải là lời tiên tri mà là một kêu gọi thật lòng!

Xin thành thật cảm ơn sự lưu tâm của quý vị. Vì tiền đồ của đất nước, xin rất mong mỗi người trong chúng ta cố gắng đóng góp một chút ít cho tương lai và sự trong sáng của Tiếng Việt để Tiếng Việt sống mãi thì Nước Việt sống mãi.

“Thượng đế hồi có thâu cho Việt Nam này!”

Văn gốc tiếng Việt trong tài liệu (1632)

**ciúm toi ỡ tlen blèi ciúm toi nguyẽn da
Coác Cia trĩ ðen. Bum í cia lam ciúm ðét
i bẽi. Ciúm toi tlom cia rài cio ciúm toi hàn
Mà tha nỡ ciúm toi bàm ciúm toi ít tha kễ
Lãi cớ ðẽ ciúm toi sa ciúm cảm dõ. Bèn c
n tai dũ.**

Một Bản chữ Quốc ngữ năm 1632

Bản văn kinh Lạy cha 1700-1750²¹⁹

Chúng tôi lạy thiên địa chân chúa ở trên bời là cha
 ôi. Chúng tôi nguyện danh [cha] cả sáng. Cuộc
 tến. Vâng ý Cha [làm] dưới đất bằng trên bời
 Chúng tôi xin cha rày [cho] chúng tôi hằng ngày dù
 Mà tha nợ chúng tôi bằng chúng tôi cũ tha kẻ
 chúng tôi vậy. Xin chớ để chúng tôi sa chung cả
 Bèn chữa chúng tôi chung sự dữ.

Một Bản chữ Quốc ngữ năm 1700

*

Phần Phụ Đính:

*Xin quý vị lần lượt mở các “links” dưới đây để thấy cách dùng
 chữ “mới” bừa bãi từ trong nước ra đến hải ngoại.*

1. Bản tin của trang điện báo VNexpress (trong nước) đăng
 ngày 12/9/2017:

Link: <https://kinhdoanh.vnexpress.net/tin-tuc/doanh-nghiep/35-nam-san-xuat-kem-lam-mong-cua-doanh-nghiep-viet-3691408.html>

*“35 năm sản xuất kèm **móng** cho doanh nghiệp Việt.”*

–Móng gì vậy? Móng chó? hay Móng mèo? hay Móng ngựa?

2. Bản tin của chương trình BBC Tiếng Việt đăng ngày 18/7/2018

Link: <https://www.bbc.com/vietnamese/world-44876429>

*“Đội bóng Thái **nhí** ra **viện** dự họp báo.”*

–Nhí? Mà ra Viện gì? Viện Bảo Tàng? hay Viện Dưỡng Lão?

3. Bản Tin của đài VOA Tiếng Việt đăng ngày 25/7/2018

Link: <https://www.voatiengviet.com/a/v%E1%BB%A5-vaccine-d%E1%BB%8Fm-%E1%BB%9F-trung-qu%E1%BB%91c-15-ng%C6%B0%E1%BB%9Di-b%E1%BB%8B-b%E1%BA%AFt/4498332.html>

“*Vụ Vaccine dỏm ở TQ: 15 người bị bắt.*”

– Dỏm? Giởn hoài! Các bố ở đài cho con nhờ tí. Đài VOA chứ đâu có phải chợ câu Ông Lãnh!

4. Chữ Việt Mới – và Gs TS Bùi Hiền

Link: <https://www.youtube.com/watch?v=DE-g428mSiY>

LUẬT ZÁO ZỤK
 Điều 7. Qôn qữ zùq coq n'ả cườq và kơ sớ záo zụk xák; zạy và hợk tiếq nói, cũ viết kũa zân tộk wiều số; zạy qoại qữ.
 1. Tiếq Việt là qôn qữ cin' wừk zùq coq n'ả cườq và kơ sớ záo zụk xák. Kãn kữ vào mụk tiếq záo zụk và yểu kẩu kụ wể về nội zùq záo zụk, Wú tướq cin' fủ kuy địn' việk zạy và hợk bắq tiếq nướk qoại coq n'ả cườq và kơ sớ záo zụk xák.
 2. N'ả nướk tạo điều kiện để qười zân tộk wiều số đượ viết kũa zân tộk mìn' n'ả m zũ zin và fát huy bản sắc v co hợk sin' qười zân tộk wiều số zẽ zàq tiếq wu kiến v n'ả cườq và kơ sớ záo zụk xák. Việk zạy và hợk tiếq r tộk wiều số đượ wựk hiệq weo kuy địn' kũa Cín' fủ.
 3. Qoại qữ kuy địn' coq cườq cin' záo zụk là qôn qữ đ coq zao zụk kuốk tể . Việk tổ cứk zạy qoại qữ coq n'ả zụk xák kãn đảm bảo để qười hợk liên tục và kớ hiệq

(Vi ám “nhờ” chưa có kí tự mới thay thế, nên trong v dùng kí tự ghép n' để biểu đạt).



–Záo Zụk kái kon kẹk zì! Kó fải là qữ Tàu qoại “Pingin” không hả “Xi thâu” Puôi Hềng?! What the...

Trần Văn Giang

Orange County

***** Bài viết này cũng được đăng trên trang mạng “dân làm báo.”**

(<http://danlambaovn.blogspot.com/>)

Sau đâu mời quý vị đọc cái gọi là “***Phản ứng của đảng cộng sản Việt Nam***” về bài “***Tiếng Việt Mới***” này để biết cả hai mặt của đồng tiền như thế nào:

*

“Vạch rõ mưu đồ đê hèn của Trần Văn Giang”

Hoàng Bạch, 21 Tháng Tám, 2018

Đọc toàn bộ bài viết Tiếng Việt “Mới” và Tiếng Việt “Truyền Thống” của Trần Văn Giang, người đọc không khó nhận ra dụng ý nham hiểm của y. Với lối viết quy chụp vô căn cứ, dẫn chứng thiếu minh bạch, cụ thể về Tiếng Việt, Trần Văn Giang đã cố tình làm hoen ố sự trong sáng của Tiếng Việt, qua đó thực hiện mưu đồ đê hèn phản nước, hại dân.

Thứ nhất, với sự quy chụp vô căn cứ về cái gọi là “*cộng sản đi đến đâu thì gây giết chóc, băng hoại, phá hủy tàn hại đến đó*” cần phải khẳng định ngay rằng, Trần Văn Giang là kẻ phản động, chất chứa mưu đồ phản nước, hại dân. Bởi vì, chỉ có phản động hay kẻ bất

bình thường về trí tuệ mới có thể vu khống, xuyên tạc một cách thô thiển đến vậy.

Nhân dân Việt Nam không bao giờ quên công ơn Đảng Cộng sản Việt Nam đã lãnh đạo toàn dân tiến hành cách mạng tháng Tám thành công, lập nên nước Việt Nam dân chủ cộng hòa; rồi cũng dưới sự lãnh đạo của Đảng toàn dân tộc Việt Nam đã đánh thắng vẻ vang hai đế quốc, thực dân sừng sỏ là Mỹ và Pháp, đem lại độc lập, hòa bình, thống nhất, tự do, hạnh phúc cho Tổ quốc và nhân dân Việt Nam; vào thời kỳ đổi mới, Đảng tiếp tục lãnh đạo đất nước giành được những thành tựu lớn lao trong phát triển kinh tế – xã hội, chất lượng cuộc sống của người dân không ngừng được nâng cao, tuổi thọ trung bình của người dân ngày càng tăng (khoảng 74 tuổi); cơ sở hạ tầng về giao thông, văn hóa, giáo dục và y tế ngày càng được cải thiện cả về quy mô, số lượng và chất lượng; vị thế của Việt Nam không ngừng được khẳng định tầm quan trọng trong khu vực và trên trường quốc tế... Tất cả thành tựu trên là minh chứng rõ ràng nhất phản bác sự quy kết phản động của Trần Văn Giang về cái gọi là “*cộng sản đi đến đâu thì gây giết chóc, băng hoại, phá hủy tàn hại đến đó*”.

Thứ hai, thông qua sự xuyên tạc, sự quy chụp lấy được về Tiếng Việt, Trần Văn Giang muốn kích động người dân chống đối Đảng, Nhà nước Việt Nam và vu khống về mối quan hệ giữa Việt Nam với Trung Quốc. Chúng ta không phủ nhận trong xã hội Việt Nam ngày nay đang xuất hiện những chữ Tiếng Việt lai căng, từ “lóng” đã và đang làm mất đi sự trong sáng vốn có của Tiếng Việt. Những chữ Tiếng Việt lai căng, từ “lóng” này là hệ quả của hội nhập về kinh tế, văn hóa, xã hội giữa Việt Nam với thế giới và thường được dùng làm ngôn ngữ nói ngoài xã hội. Chúng không đại diện cho Tiếng Việt chuẩn mực, được dùng phổ thông trong các văn bản chính thức và trong hệ thống giáo dục quốc dân.

Song, với bản chất của kẻ phản động thực hiện mưu đồ chống phá Đảng, Nhà nước Việt Nam, Trần Văn Giang đã cố tình xuyên tạc, quy chụp rằng, việc “Đổi thứ tự của chữ kép”, “Thay chữ Nôm”, “Thay chữ Hán-Việt”, “Ghép chữ Hán và chữ Nôm”, “Dùng trực tiếp chữ ngoại quốc”, “Dùng chữ ngoại ngữ phiên âm”, “Dùng chữ

lóng/ chữ đường phố"... trong Tiếng Việt là “cái lùì Tiếng Việt nằm trong âm mưu phá hoại”.

Sự xuyên tạc, quy chụp Tiếng Việt của Trần Văn Giang *trước hết* phải thấy được sự cố tình của y trong việc phớt lờ sự phong phú, đa dạng của ngôn ngữ. Như Tiếng Việt, với sự phong phú, đa dạng vốn có cả về âm, chữ và tiếng, nhiều khi việc đổi thứ tự của từ như: bảo đảm thành đảm bảo, trưởng lớp thành lớp trưởng, đơn giản thành giản đơn, từ chối thành chối từ... cũng có thể được chấp nhận miễn sao tuân thủ nguyên tắc nghĩa của từ không thay đổi. Trần Văn Giang, cũng cố tình bỏ qua ngữ cảnh của ngôn ngữ (từ của ngôn ngữ đó đứng ở đâu, được nói hay viết trong hoàn cảnh nào), ví như: **đứng lớp** (dạy học), đứng lớp chỉ hoạt động dạy riêng của thầy (cô) giáo trên lớp, còn dạy học bao gồm hai hoạt động dạy của thầy (cô) giáo và học của học sinh trong lớp. Đó đó, trong từng ngữ cảnh, nếu muốn nhấn mạnh đến hoạt động của thầy (cô) giáo thì có thể dùng từ đứng lớp, còn nếu muốn nhấn mạnh đến hoạt động của cả thầy và trò thì có thể dùng từ dạy học. Với từ **mặt bằng** (diện tích) cũng vậy, cũng phải căn cứ vào ngữ cảnh của câu nói hay viết, bởi từ mặt bằng có thể bao gồm cả diện tích và bề mặt, nhưng diện tích lại chỉ đơn thuần là số mét vuông hay ki lô mét vuông... không cho biết bề mặt là lồi hay lõm.

Trần Văn Giang là kẻ dốt Tiếng Việt nhưng lại học đòi lối chẻ chữ, y đã cố tình làm méo mó hay hiểu sai về Tiếng Việt, chẳng hạn từ quan hệ với làm tình, trong khi từ quan hệ có nhiều nghĩa khác nhau (quan hệ xã hội, quan hệ ngoại giao, quan hệ kinh tế...); từ phi vụ với dịch vụ, trong khi từ phi vụ nói đến công việc làm ăn, còn dịch vụ là đảm bảo cho công việc làm ăn; từ Viện Da liễu, y cho rằng không có nghĩa gì hay là “Da cây Liễu”, trong khi Da Liễu là sự kết hợp của “bệnh da” và “bệnh hoa liễu”, gọi tắt là da liễu...

Thô thiển hơn nữa, Trần Văn Giang còn cố tình quy chụp về những thay đổi trong Tiếng Việt “là một chính sách diệt chủng có hệ thống được hỗ trợ, giật dây, thao túng và áp lực trực tiếp bởi Tàu cộng” và rồi y đã lộ nguyên hình của kẻ cơ hội, phản động “kêu gọi” người dân vào hòa với y xuyên tạc, vu cáo Đảng và Nhà nước

Việt Nam. Nhưng Trần Văn Giang đâu có biết, người dân Việt Nam luôn tinh táo, biết phân biệt rõ đúng sai, luôn sẵn sàng vạch trần mọi mưu đồ đê hèn của kẻ phản động, vững tin vào sự lãnh đạo của Đảng, cùng nhau bảo vệ và giữ gìn sự trong sáng của Tiếng Việt./.

Nguồn: <https://nhanvanviet.com/chong-dbhb/vach-ro-muu-do-de-hen-cua-tran-van-giang/>

“Cuộc tang” cho anh Phi-Đen



- *“Tui chỉ cò 3 vợ thôi.... không phải 5 vợ như bọn phản động nói xấu tui...”*

Ngày 29 tháng 11 năm 2016, anh Phi-đen (Fidel Castro) một tên trùm cộng sản độc tài còn lại của lịch sử cận đại vừa đi bán muối ở tuổi 90 (?) Chính trường quốc tế trong những ngày cuối năm tự dung xáo động hơn bình thường: Người thì ca ngợi thành tích đóng góp vĩ đại cho cách mạng; người thì khơi lại những mất mát những đau khổ vô bờ bến của các tội ác (còn gọi là thành tích cách mạng!) mà Phi-đen đã reo rắc cho dân Cuba hơn nửa thế kỷ qua (suốt 57 năm dài).

Có những quẻ tréo căng ngổng như vậy xảy ra vì sự lường gạt của Phi-đen, cũng y như sự lường gạt của các lãnh đạo cộng sản khác, trong một thời gian dài gần một thế kỷ đã qua mặt cả thế giới chỉ vì sự khờ khạo, dễ tin của nhiều dân tộc: Cách mạng cộng sản sẽ tiêu diệt các chính phủ tư bản, các thế lực phản động hà hiếp bóc lột dân nghèo; san bằng các chênh lệch giai cấp, bắt công xã hội; phá đói giảm nghèo... lập nên một xã hội chủ nghĩa mà người cộng sản dối trá gọi là “thiên đường cộng sản.”

Chuyện đáng buồn là từ lúc đầu, rất nhiều người nghèo đã tin vào cái thiên đường cộng sản bố láo này. Nhiều người đã hy sinh cả cuộc đời, tính mạng, tài sản, tương lai để cho một thiểu số lãnh đạo cộng sản hưởng lợi sống như vua chúa thời phong kiến, như thực dân thời nô lệ... Đến tháng 9 năm 2010, trong một cuộc phỏng vấn, khi trả lời một câu hỏi về nền kinh tế hiện nay của Cuba bởi ký giả Jeffrey Goldberg, đặc phái viên của tờ “The Atlantic magazine” Phi-đen đã vuột miệng nói ra là:

“Xã hội chủ nghĩa hoàn toàn số toẹt.”
(Socialism simply does not work?!)

Theo thông lệ (cs gọi là “*đúng quy trình*”) giọng điệu cố hữu của cộng sản thì anh lãnh tụ cộng sản nào cũng vĩ đại cả! Thử tìm lại xem có lãnh tụ cộng sản nào là *lãnh tụ đàn độn* hay *lãnh tụ tí hon* đâu?! Nếu không là “Cha già dân tộc” ít ra cũng là “Chú,” là “Bác” của nhân dân; chứ đâu có ai làm “con” hay “đầy tớ” của nhân dân. Nhìn lại thực tế của diễn tiến văn minh thế giới, Cuba hay Việt Nam đâu cần phải có những lãnh tụ loại Fidel hay HCM?

Dân Cuba hay Việt Nam có cần một cuộc giải phóng dân tộc tàn bạo theo kiểu cộng sản hay không? Nhìn lịch sử các nước nghèo còn đang phát triển của thế giới (*Third World countries*) như Tân gia ba, Thái lan, Nam hàn, Đài loan... Nước và dân của họ vẫn cơm no áo ấm và hạnh phúc hơn dân cộng sản Cuba và cộng sản Việt Nam gấp bội phần mà họ không phải đổ giọt máu nào.

Bây giờ thử xem lại những gì lãnh tụ vĩ đại Phi-đen đã làm cho nước và dân Cuba.

Phi-đen đã lật đổ chế độ độc tài Batista thân Mỹ để lập một chế độ độc tài cộng sản thân Liên xô khắc nghiệt hơn gấp nhiều lần. Sau 57 năm, ngồi xem đời sống dân Cuba qua truyền hình mà phải giật mình. Phi-đen đã biến Cuba từ một nước giàu thứ nhì châu Mỹ Latin thành một nước nghèo khổ sơ xác nhất thế giới. Đời sống dân Cuba ngày hôm nay nhìn thấy mà phải tội nghiệp cho họ: Giờ phút này mà nước Cuba chỉ có lèo tèo một ít xe hơi loại cổ điển (*antique cars*) còn chạy xăng có chì (*lead gas*). Phố xá bần thủ lạc hậu. Dân chúng Cuba chưa hề biết đến “điện thoại không người lái” (“Wifi”) là cái quái gì; và cả nước Cuba chỉ có hơn cả nước Bắc Hàn độ 2 cái laptops (?) là cùng.

Có thời kỳ Phi-đen của nước Cuba nghèo sát dái nhưng lại thích chơi nổi lấy tiếng ngu bằng cách làm chuyện rất thối mà Phi-đen gọi là “*xuất cảng cách mạng*”: Năm 1975, Phi-đen gửi 5000 quân sang giúp “Mặt trận (thân cộng) giải phóng” Angola – Có tên gọi tắt là MPLA (“*People Movement for the Liberation of Angola*”); Năm 1973 gửi 4000 lính sang Syria để giúp quân Ả Rập chống lại quân Do thái trong trận chiến 7 ngày; Năm 1972, trong chiến tranh Việt Nam, Phi-đen cũng gửi độ 1000 lính công binh (*Military Engineers*) sang giúp quân đội Bắc Việt sửa lại một số cầu cống bị Mỹ oanh tạc. Một số tài liệu của CIA đã ghi lại là có tổng số 19 phi công tù binh Hoa kỳ bị giam ở miền Bắc Việt Nam đã bị đám chuyên viên công binh Cuba này tra khảo lấy tin tức quân sự cho cộng sản. Sau này, một số bộ đội cs Bắc Việt đã về hưu rồi phải thốt lên rằng:

“Mấy ‘bạn’ Cuba sang Việt Nam làm việc, đến khi hết thời hạn và phải về lại Cuba, các bạn Việt Nam phải vận động thu góp cả nồi cơm cũ và các dụng cụ cũ khác để cho các bạn ấy mang về... mình thì cũng nghèo chỉ có toàn quần áo cũ và đồ dùng cũ nhưng thấy các ‘bạn’ ấy còn khổ hơn mình... thấy thương các ‘bạn’ ấy lắm..”

Nói như vậy để thấy Phi-đen chưa chết thì dân Cuba còn khôn khờ khôn nạn đến cỡ nào.

Nhưng mà cộng sản ở đâu thì cũng thối y như nhau. Cộng sản có cái tài đặc biệt là tàn sát đồng chủng: Stalin giết 40 triệu dân Nga trong các cuộc *“Thanh trừng chính trị”* (*“Political Purges”*); Mao Trạch Đông giết 45 triệu dân Tàu qua phong trào *“Bước Tiến Nhảy Vọt”* (*“Great Leap Forward”*); Pol Pot giết trên 2 triệu dân Cam bốt (khoảng 1/3 dân số Cam bốt) trong *“Killing Fields”*; Hồ Chí Minh giết gần 200,000 dân vô tội trong cuộc *“Cải Cách Ruộng Đất”*... Cha căng chú kiết cộng sản quốc tế thì có ơn nghĩa gì, bấu bở gì với nhân dân Việt mà các chóp bu cộng sản Việt Nam muốn tỏ lòng luyến tiếc kính mến một cách quá đáng? Giờ ạ! Csvn đang định tổ chức cái gọi là *“Cuộc tang”* cho anh Phi-đen tàn bạo này – Có lẽ là vì trong khi suốt 57 năm cầm quyền, anh Phi-đen tuy khá khôn nạn; nhưng không đến nỗi khôn nạn như các tên lãnh tụ cộng sản khác?! Các sử gia về Cuba cho biết Phi-đen đã giết người ít người nhất so với các anh lãnh tụ cộng sản vĩ đại khác: Phi-đen chỉ giết độ 10,000 người Cuba (tức là khoảng 175 người một năm). Kể ra Phi-đen cũng còn chút nhân đạo đối với đồng chủng của anh ta.

Nhân tiện đây, xin các vị cao nhân định nghĩa dùm cho nhà cháu xem *“Cuộc tang”* là cái quái gì? Anh Phi-đen có công cán gì với dân tộc Việt Nam? Tại sao phải tổ chức *“Cuộc tang”* cho anh Phi-đen nghìn trùng xa cách này? Tôi không thấy một lý do nào tạm gọi là phải chăng cả... Cùng lắm, Bác Nguyễn Bá Thanh còn đáng được các *“đồng chí lãnh đạo đảng ta”* tổ chức *“Cuộc tang”* hơn anh Phi-đen tàn bạo này nhẽ?!...

Có một điển đáng chú ý là anh Phi-đen tuy chết hẳn hoi ở tận trời Cuba xa xôi rồi mà vẫn còn sức vật ngã vài anh nhà báo Việt Nam: làm mất chức hay bị kỷ luật vì dám cả gan lên tiếng nói sự thật về thành tích của Phi-đen đồng thời mỉa mai cái dự định làm “Cuộc tang cho anh Phi-đen” của đảng csvn.

Sau đây xin mời quý vị đọc lại câu chuyện của FB “Cô gái Đồ Long” viết về anh nhà báo Phùng Hiếu bị hồn ma Phi-đen vật ngã:

(Trích nguyên văn)

Mất chức vì... ông Fidel!

Nguồn:

<https://www.facebook.com/cogaidolongvn/posts/10206457170062745>

Ngày 26 tháng 11 năm 2016, lãnh tụ cách mạng của Cuba ông Fidel Castro qua đời. Tối ngày 27, sau khi đi... nhậu về, anh Phùng Hiếu – Quyền đại diện báo Nhà báo & Công luận (Cơ quan TW Hội nhà báo Việt Nam), đã viết trên FB cá nhân như vậy:

“Xin thấp cho ông Fidel Castro một nén nhang, chúc cho dân tộc của ông bước sang một trang sử mới. Sau gần 50 năm cai trị đất nước Cuba với sự độc tài, bảo thủ và tôn thờ chủ nghĩa Marx một cách mê muội, ông Fidel Castro đã để lại một Cuba nghèo nàn, lạc hậu với những chiếc xe Lada cũ kỹ thời Xô Viết và những chiếc tivi màn hình đen trắng.

Mấy hôm nay báo chí và người dân nước tôi cứ ngâm thơ ca ngợi, tiếc thương ông mà không xót xa cho một đất nước hơn nửa thế kỷ chìm đắm, ngủ quên trong lạc hậu và bị cô lập, cấm vận; mất cả quyền tự do, bình đẳng. Rất may người em của ông đã nhìn thấy và kịp vực dậy, đưa dân tộc thoát dần ra khỏi tối tăm. Hy vọng sau

khi ông mất người dân Cuba sẽ hòa nhập vào thế giới tiến bộ của con người...”

Ngày 29 tháng 11 năm 2016, tòa soạn đã bảo Phùng Hiệu xóa bài viết và cho hay là Ban tuyên giáo Trung ương đảng csvn đang “căng” (làm áp lực). Đến sáng ngày 1 tháng 12, trong buổi giao ban báo chí với Bộ 4T, Phùng Hiệu bị đưa ra giữa cuộc họp, và cho rằng đã có lời lẽ phỉ báng, châm biếm, thiếu nhạy cảm chính trị và sai lầm về lập trường quan điểm với lãnh tụ Fidel trên Facebook. Chủ tịch Hội Nhà Báo và Thứ trưởng Bộ 4T đã yêu cầu cơ quan chủ quản của Phùng Hiệu “xử lý nghiêm” về mọi mặt.

Hôm nay 2 tháng 12, Phùng Hiệu đã nhận được quyết định cắt... cu (Quyền) Đại diện báo Nhà Báo & Công Luận ở Tp HCM, đồng thời đình chỉ công tác và mất... vai trò “chiến sĩ thi đua.” Như vậy, sau nhà báo Đỗ Hùng – của báo Thanh Niên, thì đây là trường hợp tiếp theo của giới báo chí được Ban Tuyên giáo cho là phỉ báng và châm biếm các lãnh tụ Cộng Sản trên mạng xã hội!

Anh Phùng Hiệu cho biết:

“Năm nay tam tai mà, nhưng tôi chỉ nói đúng sự thật thôi. Với lại 10 năm làm báo là quá đủ rồi. Báo tôi bán đâu ai mua, làm thằng đại diện phía Nam phải chạy vạy làm ra tiền nuôi cả chục anh em, rồi phải chạy chỉ tiêu cả tỉ bạc hàng năm cho cơ quan. Mỗi lần đi xin quảng cáo các doanh nghiệp tôi thấy quá xá nhục. Thôi, sẵn dịp này bỏ nghề luôn!”

Tái bút: Trên thực tế, nhiều cơ quan báo chí đã đặt ra một số tiêu chỉ cho nhà báo và CB-CNV về việc xài Facebook. Thậm chí có tòa soạn còn cấm cả phóng viên... like/comment các bài viết (Còn gọi là “status”) bàn về những vấn đề chính trị – xã hội.

Lê Nguyễn Hương Trà

(hết trích)

Thiệt tình! Tuyên giáo với tuyên mác cái “*con tự do...*” Tự do ngôn luận là quyền cơ bản của con người. Trong một xã hội man rợ, sự thật và lòng tốt khó mà tồn tại.

Dầu gì, bản chất của cộng sản vẫn luôn luôn là lừa dối. Dân sống trong chế độ cộng sản là sống trong sự tuyên truyền xảo trá và gian manh của cộng sản. Hiển nhiên, sự thật là một cái gì đó mà cộng sản rất sợ? Nhìn đấy. Có anh nhà báo nào nói sự thật thì bị khai trừ ngay.

Mà cần gì phải làm cái chức “nhà báo” hữu danh vô thực. Làm báo chí cho cộng sản thì phải bịa đặt, viết theo ý "đoảng" chứ nói thật thì làm sao có đất sống. Cái buồn là có ai bắt dân chúng phải tin báo chí đâu? Nhưng người ta (?) hình như không thích nhìn sự thật mà chỉ thích nghe lừa dối (?) Rất ít ai có can đảm dám ra ngoài làm báo tự do, dám nói ra những điều mà bọn nhà báo ngu hèn không dám nói về cái chế độ thối nát này.

Cũng còn may mắn là thời nay cộng sản không tài nào còn có thể bung bít sự thật được nữa. Các trang mạng lề trái, Facebookers, Bloggers trình bày những diễn biến thời sự hiện tại càng lúc càng làm rõ bộ mặt khốn nạn của cộng sản.

Có ai, dư luận viện nào dám thẳng thắn rêu rao là ở Việt Nam có tự do báo chí, tự do thông tin? Nếu có xin bước ra xưng tên tuổi số nhà, số điện thoại xem nào.

Đỗ Mười (ĐM) tụi cộng sản. Độc lập, tự do, hạnh phúc cái con “*kẹc*” như đồng chí Trung tá công an Vũ văn Hiền (P6 Q3 Tp. HCM) đã từng nói.

Lúc này, đọc những tin tức, xem những “video” nói về CS thì đều là những mẩu truyện cười, những khúc phim hài hước chỉ có tính giải trí cho qua ngày qua tháng thôi...

Vài hàng xin nhắn ông nhà báo Phùng Hiệu:

*Thà một phút nói thật rồi chột tối,
Còn hơn ngồi nói dối với nhân dân...*

Lời cuối

Tin đặc biệt giờ chót của vi-xi:

Để tỏ lòng thương tiếc, biết ơn đồng chí Fidel Castro và xuất phát từ quan hệ đặc biệt Việt Nam – Cuba, Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Việt Nam, Quốc hội nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Chủ tịch nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Chính phủ nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam và Ủy ban Trung ương Mặt trận Tổ quốc Việt Nam quyết định để tang đồng chí Fidel Castro với nghi thức Quốc tang vào ngày 4/12/2016. Trong thời gian này, các cơ quan, công sở trong phạm vi cả nước và các cơ quan đại diện của Việt Nam ở nước ngoài treo cờ rủ, có dải băng tang như quy định, không tổ chức các hoạt động vui chơi, giải trí công cộng.

(Nguồn:

<http://dangcongsan.vn/thoi-su/thong-cao-dac-biet-ve-viec-lanh-tu-cu-ba-phi-den-ca-xto-ro-tu-tran-417930.html>)

Đồng thời đám dân "phản động" ở Việt Nam cũng đã gán một nhãn hiệu thật "ấn tượng" cho cái "cuốc tang" này là ngày "**Tôn Cái Làng...**" (*Tang Cái Lờ...*)

Và văn đàn Bút tre cũng cũng có thơ là:

**"Ông Phi-Đen ở nước Cu
Ba hoa sao thấy giống Lù (Lú) Việt Nam."**

Hết ý kiến!

Trần Văn Giang

Điêm Mặt Cộng Sản (ĐMCS)



ĐMCS !

Lời mở đầu

Có phải đây lại là một bài viết của đám phản động để “nói xấu chế độ (cs)?” hay lại chỉ làm cái việc “bới lông tìm vết” của bên thua cuộc?

TVG

*

Ái chà chà! Xin báo cáo với đồng chí là “tư duy” đó xưa rồi lên văn-tám ạ. Ở thời đại bây giờ, vì có “Internet” và điện thoại di động, một người dân ngu khu đen chẳng cần phải là phản tỉnh hay phản động chi cả, dù ở bất cứ đâu, cũng chẳng cần phải mất công tốn hơi để bới hay soi cái quái gì cả cho toát mồ hôi... trán, mà vẫn thấy, vẫn biết rành sự lố bịch, cái dốt nát, tánh kiêu căng, hợm hĩnh, xảo trá lật lọng, hạ cấp thú vật, độc ác nhẫn tâm của con người CS, nhất là đám quan cách mạng với trình độ học vấn bỏ túc văn hóa cấp 1 và đồng thời được cấp văn bằng tiến sĩ xây dựng đảng trong vòng 6 tháng, bây giờ là thượng đẳng “đầy tớ nhân dân” mới chết người.

Khả năng, đạo đức họ không có nhưng họ lại giữ những chức vụ có tính quyết định quốc gia nên trách sao đất nước không tụt hậu, dân không nghèo. Phải chi họ nhận thức ra được điều này thì cũng đỡ khổ cho đám chủ nhân... Đảng này họ cứ thế tiếp tục “triển khai” và “nhiệt liệt phát huy” theo một hệ thống “đạo đức HCM” và “điều hành đảng trị” loại óc chó từ trên chóp bu xuống cán bộ xã phường, cùng “nhất trí” xài chung “nhất thể” thứ chính sách ngu xuẩn như bò – Mà nói “ngu như bò” thì quá xúc phạm giống bò.

Lãnh đạo cộng sản Việt Nam làm gì?

1- Ngủ ngày



*Tham tán Nguyễn Nam Dương của VN tại LHQ ngủ gật ngày
25/9/2018*

Ngủ ngày là đặc sản tuyệt vời có 102 của cộng sản Việt Nam. Ngày trước, vào ban ngày, cán bộ cs thường phải chui và địa đạo, hầm hố, ngõ hẻm rồi ngủ để tránh “Tây, Mĩ và Ngụy” phát giác hành tung. Nếu không có thể thành liệt sĩ tức thời; hoặc ít ra cũng đi tù Quảng châu, Côn đảo, Hỏa lò, Sơn la... dài dài; và còn giữ sức để ban đêm thức đi đào hố, đắp mô, giết hại dân lành, công đồn đả viện... Đại đa số lãnh đạo csvn thời đó, từ Nguyễn Văn Cừ, Hà Huy Tập, HCM đến Lê Duẩn, Lê Đức Thọ, Đỗ Mười..., dầu có lăn tròn loanh quanh đâu đó để ngủ ngày nhưng đôi khi có “sự cố” phải chường mặt ra ánh sáng ban ngày; kết quả là... vô tù. Bây giờ thời bình rồi, Mĩ Ngụy đã thua cuộc, đã “cút” rồi, nhưng mà “di sản ngủ ngày” vẫn còn tiềm tàng trong dòng máu cách mạng. Nói vậy chứ bản chất của việc ngủ ngày của cộng sản hôm nay có khác với khi xưa rất nhiều: vì ban đêm mãi chơi gái, hát karaoke,

ăn liên hoan hủ hóa kỹ quá, ban ngày kiệt sức... thành ra phải ngủ bù lấy lại sức ấy mà!

Dân Việt đã thấy quan chức cs nào ngủ ngày chưa? Hỏi là trả lời. Thấy Hà rằm qua video, hình ảnh, tin tức trên mạng: Đại biểu quốc hội (loại đảng cử dân bầu) ngủ hàng loạt trong các phiên họp quốc hội. Ủy viên chính phủ cấp bộ trưởng ngủ trong các buổi họp chính phủ. Tham tán sứ quán Việt Nam ở LHQ ngủ ngon lành (còn gỏi tay hả miệng tạo dáng?) giữa buổi điều trần của thủ tướng Iran; Thủ tướng chính phủ đi dự hội nghị ASEAN ở Úc thì ngủ gật (ngồi dạng dân trên ghế, ngửa cổ oặt ra phía sau) trước ống kính của phóng viên quốc tế.



Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc ngủ gật, ngẹo cổ tại Hội nghị thượng đỉnh ASEAN - Úc

Hình ảnh ngủ gật do phóng viên quốc tế chụp hẳn hoi chứ không phải của “đám nguy phản động” đâu; thế mà đảng, nhà nước và báo lề phải ta vẫn “chữa cháy” bằng lời lẽ nghe muốn chửi thề hết sức; đại khái như:

- Hình ảnh xấu do cắt sửa (photoshop) một cách ác ý, sai lạc, thiên vị!
- Thủ tướng Phúc vì đến Úc ở khác múi giờ (jet lag) nên phải ngủ ngọe cổ dù đang ở ngay giữa buổi họp thượng đỉnh ASEAN.
- Nhiều người Việt trong nước đang mơ đi “Mĩ”; đảng này Tham tán Dương đang ở đất Mĩ (trụ sở LHQ ở New York) thì ngồi mơ về Việt Nam lthì có gì lạ!
- Nè! Cũng có các đại biểu, nguyên thủ thế giới cũng ngủ trong các hội nghị quốc tế vậy, mà chẳng thấy có ai nói gì? Sao kỳ thị quá vậy mấy cha nội?
- Các đại biểu của ta ở ngoại quốc đang áp dụng “công nghệ” 4.0 cách mạng: “Không nghe, Không thấy, Không thức và cũng Không tỉnh.”

Riêng tôi, tôi thấy chuyện ngủ của các cán bộ, quan chức cộng sản VN ở các hội nghị quốc tế không có gì vẻ vang để khuyến khích ca ngợi, nhưng kẻ cũng oan cho họ: Không có việc gì đáng làm thì ngủ đã sao! Và lại, nghe ngoại ngữ không hiểu con khi gì cả thì ngủ cho xong việc! Cứ nhìn cả nước Việt Nam hiện đang ngủ gục thì tỉnh táo một mình thì xem cũng không giống ai!

2- Nói ngọng

Cũng xin nói cho rõ, đây không phải là vấn đề nói ngọng tiếng Việt vì tật bẩm sinh hay phát âm tiếng Việt theo phương ngữ mà là ngọng ngịu khi nói tiếng ngoại ngữ Anh hay Pháp mỗi khi gặp trường hợp chẳng đặng đừng phải dùng đến. Sở dĩ có “sự cố” này vì lãnh đạo csvn phần lớn thiếu hẳn giáo dục căn bản, hoặc vốn xuất thân từ các nghề nghiệp rất khiêm nhường như bần nông, bồi tàu, thợ thiến heo, chích dạo, thợ bẻ ghi đường sắt, phu cạo mủ cao su, thợ may... Người dốt mà chịu khó học hỏi thì cũng chẳng đến nỗi nào. Đảng này, vì dây thần kinh xấu hổ ở đầu của các lãnh đạo

csvn đã được lấy ra rồi sao đó?! Cứ bình thản ngang nhiên sửa tiếng ngoại ngữ tầm bậy hết biết, không ngưng.

- “Giăng-mắc-ê-rô”



*Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng họp báo với Thủ tướng Pháp
“Giăng-mắc-ê-rô”- Jean Marc Ayrault*

Ngày 23/9/2013, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đến thăm nước Pháp để bàn về vấn đề Hợp tác kinh tế trong quan hệ Việt Nam - Pháp. Pháp là đối tác thương mại Âu châu lớn thứ 3 của Việt Nam (sau Đức và Anh quốc). Về số lượng đầu tư tính ra Mỹ kim, số vốn Pháp đầu tư vào Việt Nam, tính từ năm 1988 cho đến 31/12/2012, đứng hàng thứ 2 trong số các nước Âu châu (sau Hoà Lan) và đứng thứ 15 trong tổng số 92 các quốc gia có đầu tư vào Việt Nam.

Thế mà giữa Kinh Đô Ánh Sáng Paris-By-Day, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã làm trò hề rất "ấn tượng" với khả năng hài hước bẩm sinh, không cần phải học thêm diễn xuất hàm thụ của đồng chí.

Nên biết là trong chuyến thăm viếng chính thức nước Pháp này, thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, cựu du kích ý tá chích đạo của Rạch giá, và tùy tùng đã đến Paris rất âm thầm và ra đi cũng không kém lấm lũi. Chỉ thấy có lẽ tẻ vài mợ xồn xồn thuộc nhóm “Vịt kiêu yêu nước,” me tây đã “quá đát” và “nghỉ hưu” cầm cờ đỏ đón ở phi trường. Không có đến một tờ báo dòng chính nào (mainstream print press) của Pháp đề cập đến chuyến viếng thăm “quan trọng” này, dù chỉ là một dòng thôi. Mà cũng không có đài phát thanh hay truyền hình lớn nào đưa tin dù chỉ là vài giây. Chỉ có duy nhất một đài loại giải trí (entertainment) tên là “Canal Plus” (thật là oái oăm, tên đài TV nó có nghĩa đen là “**Kênh Cộng?!**”) đã ghi lại một đoạn “video” trong buổi họp báo chung giữa Thủ tướng NTDũng và Thủ tướng Pháp Jean Marc Ayrault để làm trò cười cho dân tây. Y tá Dũng mở đầu buổi họp báo bằng một câu tiếng Việt (dĩ nhiên là tiếng Việt rồi vì Ba-Éch có đi học bao giờ đâu mà nói tiếng Tây tiếng U):

“Thưa ngài Thủ Tướng Pháp. Trước hết thay mặt đoàn đại biểu cấp cao của chính phủ Việt Nam, tôi bày tỏ vui mừng được trở lại thăm nước PHÁP Ở CHÂU ÂU và trên THẾ GIỚI!!”

Trời đất! Chỉ nói tiếng Việt thuần thôi mà ai hiểu thì tôi xin nộp đơn xin... “nghỉ” hưu liền!! Nhưng cũng còn may cho thể diện nước Việt là y tá Dũng không nói là “...trở lại thăm nước PHÁP ở Á CHÂU bên cạnh nước CHXHNCN VIỆT NAM; hay là ‘nước Pháp ở trên Hoả Tinh’?!” thì bàn dân nước Việt chỉ có nước bỏ hút hay độn thổ hết!!... Hú hồn!

Đài “Con Kênh Cộng” (Canal Plus) này qua “video clip” họ lần lượt trích ra từng phần một những cái quê mùa, dốt nát, sợ ánh sáng, đòi phải che đóng hết các rèm, cánh cửa lại; cự nự đòi hỏi phải dịch ngay ra tiếng Việt vì không hiểu trời trăng gì cả của Nguyễn Tấn Dũng (Thủ tướng vi-xi Nguyễn Tấn Dũng đã đưa tay khều khều (?) vào tay TT Jean Marc Ayrault, rồi nói tiếng Việt: “Xin lỗi ngài, chưa nghe được.” Rồi sau đó NTDũng nói tiếp: “Xin lỗi ngài, cho dịch trực tiếp [tiếng Việt].”

Đặc biệt nhất là các phóng viên đài “Con Kênh Cộng” đã chế nhạo thủ tướng NTDững khi phát âm tên của Thủ tướng Pháp Jean Marc Ayrault là "**Giăng-Mắc-Ê-Rô.**" Hãi thật...

Sau đó, truyền thông Pháp đã đưa mẩu tin "**Giăng-mắc-mây-trôi**" này lên bình luận và cười chế nhạo là đường đường một thủ tướng nước Việt Nam mà sao lại ngu dốt đến thế !!!

Truyền thông lè phải trong nước bình luận “vụ việc” "**Giăng-Mắc-Ê-Rô**" này như sau:

“Đây là hành động ‘Lợi dụng các quyền tự do dân chủ, xâm phạm lợi ích của nhà nước,’ đề nghị thủ tướng cho ‘điều tra, xử lý nghiêm’ việc đài truyền hình Canal Plus (Con Kênh Cộng) này đã phát các thông tin ‘chống Đảng, chống Nhà nước’.”

Cứ y như truyện Tề thiên đại thánh! Thủ tướng NTDững của Việt Nam thì có quyền “điều tra, xử lý nghiêm” cái con tự do gì đối với truyền thông nước Pháp? Thiệt là lố bịch, rùng rú hết biết luôn.

- “Phọt mô sa” và “Ma dzê in Việt Nam”



Thủ tướng “Cờ Lờ Mờ Vờ” “Ma dzê in Việt Nam”

Thủ tướng vi-xi Nguyễn Xuân Phúc (aka Nguyễn Xúc Phân) là bà con của nghệ sĩ Minh Béo, dân Việt ta còn gọi ông Phúc là ông “Cờ Lờ Mờ Vờ” Nguyễn Xuân Phúc ... What the phuck? Nói đến Thủ tướng NXPhúc là phải nói đến cái khả năng ngoại ngữ trót quớt của ông ta.

- **“Phọt Mô Sa”** – Đây là một phát âm mới được tân Thủ Tướng Nguyễn Xuân Phúc sử dụng trong buổi tiếp xúc với cử tri TP Hải Phòng sáng ngày 3/8/2016. Thủ Tướng Nguyễn Xuân Phúc trước tiên đã thay mặt các đại biểu Quốc hội cảm ơn sự tin tưởng của cử tri về việc bầu vào quốc hội khóa XIV và ghi nhận các kiến nghị và cùng uan tâm của cử về vấn đề bảo đảm an toàn nguồn nước, tình trạng môi trường nước bị xâm hại nghiêm trọng; như trường hợp **“Phọt-Mô-Sa”** (Formosa!). OMG.

- **“Ma dzê in Việt Nam”** - Hôm 29/4/2016 tại hội nghị *"Doanh nghiệp Việt Nam - Động lực phát triển kinh tế của đất nước"* ở Sài

Gòn, Thủ tướng NXPhúc khi yêu cầu các doanh nghiệp gia tăng xuất khẩu hàng hoá ra nước ngoài đã hùng hồn nói:

“Đặc biệt, tạo điều kiện cho doanh nghiệp phát triển và hội nhập để không những phát triển kinh tế trong nước mà còn có nhiều doanh nghiệp xuất khẩu ở nước ngoài, mang thương hiệu mà ta hay gọi là ‘‘Ma dzê in Việt Nam.’’

Đất nước mình anh hùng như vậy, giải phóng dân tộc như vậy, tại sao không thể xuất khẩu lớn được?’’

Không rõ cách đọc như trên là do Thủ tướng NXPhúc vô tình theo thói quen (vì không biết Anh ngữ?) Hay ông Phúc cố tình đọc như vậy để chọc cười cho các doanh nghiệp?

Nhưng qua những gì diễn ra trong phần “video” cho thấy đã không có tiếng cười nào vang lên sau màn trình diễn “tiếng Anh tiếng Em” rất ngớ ngẩn, thấy ngán ngẩm chè đậu của ông Phúc.

Sự què mùa của lãnh đạo cộng sản nhìn và nghe phát kinh luôn.

3- Ôm hôn, nắm tay và quàng vai đàn ông

Người nước ngoài, nhất là các nước văn minh tây phương họ rất kỵ cái vạ đàn ông ôm hôn, nắm tay, quàng vai đàn ông (?) Lãnh đạo cộng sản Việt Nam thiết tình cư xử không giống con giáp nào. Đứng hàng nguyên thủ một nước chắc chắn phải học hay có người hướng dẫn cung cách giao tiếp đúng cấp nguyên thủ quốc gia chứ không phải học cái cử chỉ văn hóa làng xã địa đạo như pê-đê thế này. Nhìn phát chán đời bọn vi-xi quá:



HCM ôm hôn thắm thiết chủ tịch TC Mao Trạch Đông

- Hồ Chí Minh (chủ tịch nhà nước VN) ôm hôn thắm thiết Mao Trạch Đông (chủ tịch nhà nước Trung cộng) trong chuyến thăm Trung cộng ngày 3/6/1955. Nên biết bác sĩ riêng của Mao Trạch Đông là bác sĩ Lý Chí Thỏa đã viết trong một hồi ký của ông ta là Mao Trạch Đông rất ít khi tắm rửa và gần như không bao giờ đánh răng (!) Hàm răng của Mao Trạch Đông có một lớp bựa màu xanh rất dày?! HCM ôm hôn bên trái, Mao Trạch Đông quay đầu có vẻ hơi vùng vẩy qua bên phải, HCM vít đầu Mao để hôn qua bên phải mà không thấy góm cái mùi hôi của răng bựa màu xanh?! HCM có vẻ thích ôm hôn thắm thiết!

- Đỗ Mười (TBT Ban chấp hành TƯ đảng cộng sản Việt Nam) cũng bắt chước y chang bài bản hôn hít bạn trai thắm thiết của HCM. Đỗ Mười ôm chầm lấy Giang Trạch Dân (TBT đảng cs Trung hoa thời bấy giờ) và hôn thắm thiết trong chuyến thăm Trung cộng ngày 5/11/1991 làm Giang Trạch Dân phải sững sờ, tỏ vẻ khi dễ ra mặt?! Uh...



Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc âu yếm (?!) ôm cánh tay Thủ tướng Canada Justin Trudeau

- Ngày 8/11/2017, Thủ Tướng Canada Justin Trudeau đến thăm thân hữu Việt Nam trong 3 ngày, được Thủ tướng Việt Nam Nguyễn Xuân Phúc tiếp đón một cách kỳ lạ buồn cười té ghe luôn (phải nói là xấu hổ với quốc tế). Không hiểu đỉnh cao trí tuệ đảng ta tìm ra ở đâu kiếm ra cái kiểu quàng tay rồi nắm tay âu yếm bước đi chung vậy trời ạ. Không thể tin là chuyện có thật dù có hình ảnh và video thật. Ôi thôi xấu hổ quá giờ! Nhưng cũng nên biết thêm TT Phúc có dây thần kinh xấu hổ ở đâu đã được phẫu thuật rút ra từ lâu rồi cho nên đầu Thủ tướng “bị” ngoéo qua một bên!

Chưa hết! Nhìn hai ông Thủ tướng đi bên cạnh nhau mà cứ ngỡ như người đi với trâu bò, thú trong gánh xiếc. Nhìn thủ tướng người ta là cả một sự lịch lãm và học thức nhưng khi nhìn thủ tướng vi-xi cứ ngỡ như nhìn tên hề trộm trâu bị tâm thần. Thiệt là mất mặt cả quốc thể.

4- Ăn Trộm, Ăn Cắp và Ăn Cướp



Chỉ tài Cướp và... Cướp

Một đặc sản tuyệt vời khác của đảng csvn là (ăn) cướp: Cướp chính quyền, cướp đất, cướp tư sản, cướp “chẳng chừa cái gì của dân...”

Cướp đã trở thành chính sách lớn của đảng cộng sản Việt Nam từ sau cách mạng tháng 8 năm 1945. Sau cái gọi là “giải phóng miền nam 1975” xong, lại tiếp tục sự nghiệp cướp tới bến luôn. Nhìn lại, từ cách mạng tháng 8/1945 đến ngày hôm nay, thành quả của

đảng và nhà nước chỉ cần tóm gọn trong một động từ là đủ xong cả cuốn phim dài: Cướp.

Đó là nói chuyện vòng vo về cán bộ csvn cướp của dân Việt trong nước một cách vô tội vạ. Ai đời, vừa là đi cướp lại vừa là công an thì dân có chỉ có nước bỏ mẹ, đi kiện cái củ khoai. Nhưng hiển nhiên cán bộ csvn ra ngoại quốc thì không làm như vậy được; Biết người biết ta, hay đúng ra có bố bảo cũng không dám khơi khơi cướp tài sản của dân xứ người; tù mục xương. Di sản ăn cướp của csvn đã có giải pháp nhanh cho phù hợp hoàn cảnh mới: Chuyển thể từ ăn cướp sang ăn cắp vặt, ăn trộm - Có nghĩa là cán bộ đực hay gái khi vào chợ, shopping malls thân nhiên lấy hàng của người ta bỏ vào túi y như của riêng và tất nhiên quên trả tiền. Đã có vài quan chức lớn cs bị bắt về “vụ việc” này ở Nhật, Singapore, Mã lai... (mời gõ “Google Search” cho rõ) đến mức độ mà người ta phải trưng bảng chữ Việt ngữ to tướng trước các cửa hiệu đe dọa sự trừng phạt nặng nề nếu ăn cắp. Xem ra, hành trình (ăn cắp) vẫn không thấy khả quan hơn chút nào.

Ăn cắp vẫn hoàn ăn cắp; chẳng cần phải xin lỗi ai cả. Mà xin tình, xin tiền, xin của chứ ai lại đi xin lỗi làm cái quái gì hà?



Lời cảnh cáo v/v người Việt ăn cắp vặt tại các cửa hiệu ở Nhật

5- Lời cuối

Sau khi quan sát các đặc sản quái gở và ngu xuẩn của lãnh đạo cộng sản Việt Nam, tôi ghi lại đây hai (02) bài thơ “SÓNG” và “CHẾT” của cụ Sào Nam Phan Bội Châu để các vị lãnh đạo quyền cao chức rộng cộng sản Việt nam (và toàn dân nước Việt) cùng suy gẫm:

SÓNG *Sống tử làm chi đứng chật trời?
Sống nhìn thế giới hổ chằng ai?
Sống làm nô lệ cho người khiến?
Sống chịu ngu si để chúng cười?
Sống tưởng công danh, không tưởng nước.
Sống lo phú quý chằng lo đời,
Sống mà như thế đừng nên sống!*

Sống tử làm chi đứng chật trời?

CHẾT Chết mà vì nước, chết vì dân,
Chết đáng nam nhi trả nợ trần.
Chết buổi Đông Chu, hồn thất quốc,
Chết như Tây Hán lúc tam phân.
Chết như Hưng Đạo, hồn thành thánh,
Chết tựa Trưng Vương, phách hóa thân.
Chết cụ Tây Hồ danh chẳng chết,
Chết mà vì nước, chết vì dân.

Dù Cụ Sào Nam đã mất 5 năm trước khi cách mạng tháng 8/1945 của cộng sản xảy ra trên đất nước Việt Nam, nhưng Cụ đã có cái nhìn rất xa, rất chí lý... “*chân lý ấy không bao giờ thay đổi.*”

Vài lời thô thiển.

Trần Văn Giang

Genghis Khan và Đế quốc Mông cổ



Ảnh Genghis Khan vẽ bởi người Trung Hoa

Lời mở đầu

*Trung cộng chỉ vừa mới chân ướt chân ráo bước vào giai đoạn phát triển kinh tế và kỹ nghệ của thế kỷ 21 là đã bắt đầu dở trò hèn hạ, hù dọa, chèn ép lãnh địa và lãnh hải các nước lân bang nhỏ hơn. Nhìn vào lịch sử thế giới, thực tế cho thấy, Trung hoa chỉ là một con "chuột giầy" không hơn không kém; chưa đủ "phẩm chất" để có được tiếng gọi là "cọp giầy" bởi vì Trung hoa luôn luôn bị các nước lân bang, nhỏ bé hơn, lạc hậu hơn – Trung hoa gọi các nước lân bang một cách khinh miệt là "nam man, bắc rợ" – như nước Kim, Mông cổ (Mongolia), Mãn Thanh (Manchuria) chiếm và cai trị hàng thế kỷ. Đặc biệt là nước Mông cổ nằm giáp ranh giới phía bắc Trung hoa với diện tích chỉ bé bằng 1/15 của Trung hoa, ở cuối thế kỷ 12 (đầu thế kỷ 13,) đã hoàn toàn thôn tính Trung hoa (và khoảng 30 quốc gia khác trên quả đất). Người thống lĩnh quân Mông cổ lúc đó là Genghis Khan [1] – Tiếng Việt vì viết theo phiên âm tiếng tàu, loại nghe sao viết lại như vậy (Hán âm của chữ Genghis Khan - 成吉思汗 - đọc là "**Thành Cát Tư Hãn**," một cái tên dài lê thê nhưng hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả).*

*Bài này viết về Genghis Khan (Tiếng Mông cổ gọi là "**Chinggis Khaan**" – có nghĩa là "Vua của các vì vua," "King of kings") một nhân vật xuất thân rất khiêm nhường từ một bộ lạc du mục bán khai kém văn minh, sống trên vùng đất nghèo nàn toàn đồi trọc, núi và sa mạc Mông cổ mà có thể chinh phục toàn thế nước đã tự gọi mình là Trung quốc ("nước ở giữa / trung tâm quả đất ?!" - "Đại Hán"), rồi Trung đông và một phần lớn của Âu châu. Nên biết chỉ có một người thứ hai cũng xuất thân từ giai cấp nghèo nàn của xã hội, từ một nước nhỏ cũng nghèo y như trường hợp Genghis Khan mà chinh phục được con tim của nhiều tầng lớp dân chúng giàu và nghèo trên thế giới đó là Chúa Giê-su (Jesus Christ) của Do thái.*

Tóm lại, đừng có cậy cái thế mạnh nhất thời mà coi thường nước nhỏ, yếu và kém văn minh hơn mình... Lịch sử luôn luôn lặp lại bản cũ.

TVG

*



Ảnh Genghis Khan vẽ bởi người Âu châu [2]

Genghis Khan (1162?- 1227) từ một thiếu niên mồ côi cha rất sớm, thất học (*absolutely no formal education*) thuộc một bộ lạc nghèo nàn, gia đình bị khinh miệt (*outcasted*) đã vượt qua các thử thách sinh tồn cam go của đời sống du mục trên đất hồng hoang sa mạc để trở thành một người cai trị đáng nể sợ nhất của lịch sử thế giới.

Dần dà, Genghis Khan đã đánh bại những thế lực, những bộ lạc hùng mạnh hơn mình gấp bội phần. Vào tuổi 50, Genghis Khan hoàn toàn làm chủ, kiểm soát tất cả các bộ lạc thuộc đất Mông Cổ và bắt đầu củng cố quân sự để thôn tính các quốc gia văn minh đã từng quấy nhiễu và đày đọa, bắt dân Mông cổ làm nô lệ hàng thế kỷ. Genghis Khan đã dẫn kỵ binh (*Cavalry*) Mông cổ tiến qua sa mạc Gobi, dẫm nát đồng bằng sông Dương tử Trung Hoa, vào miền trung Á châu, Thổ Nhĩ kỳ, Địa Trung Hải, rặng núi A-Phú-Hãn, Liên xô, Âu châu... Có nơi nào thiếu dấu chân Genghis Khan đâu hà?

Genghis Khan biến một cuộc chiến từ khuôn khổ nhỏ bé du mục, bộ lạc ở miền hoang dã Mông cổ thành cuộc chiến vĩ đại xuyên lục địa với nhiều chiến tuyến dài hàng ngàn dặm xảy ra cùng một lúc. Kinh hồn thật! Genghis Khan đã phát minh ra kỹ thuật chiến tranh mới: Luôn luôn ở thế tấn công; không lệ thuộc và hệ thống thành trì và chiến hào; dùng kỵ binh trang bị vũ khí nhẹ với rất nhiều cung nỏ, di chuyển thần tốc với nhiều đơn vị nhỏ (cấp số 10, 100, 1000 đơn vị...), mang lương thảo giới hạn [3], vô hiệu hóa các “hiệp sĩ” của Âu châu trang bị áo giáp và vũ khí nặng nề và chiến thuật cố thủ trong các cố thành lớn với tường cao và hào sâu [4].

Genghis Khan dạy binh sĩ, phần lớn là kỵ binh [5], của mình khép trong kỷ luật, chịu đựng cuộc chiến gian khổ, viễn chinh xa nhà và nhất là cuộc chiến dài ròng rã 2-3 thập niên liên tiếp không hề nghỉ ngơi.

Chỉ trong vòng 25 năm, Genghis Khan và quân Mông cổ chiếm nhiều lãnh thổ và cai trị nhiều dân tộc hơn cả Đế quốc La mã đã phải làm trên 400 năm. Genghis Khan cùng với các con và các cháu đã chiếm đóng những phần lục địa sầm uất và văn minh nhất của thế kỷ 13 – diện tích rộng gấp 2 lần những nhà quân sự vĩ đại khác của lịch sử nhân loại từng chinh phục. Ngựa và lính Mông cổ

đã đi từ bờ Thái Bình Dương đến bờ Địa Trung Hải. Ở cao điểm, “Đế quốc Mông cổ” bao gồm 11-12 triệu dặm vuông (tương đương với tổng số diện tích gộp lại của cả Phi châu, toàn thể Mỹ châu và các đảo). Lãnh thổ này trải dài từ vùng băng giá Siberia đến nóng ẩm của Ấn độ; từ cánh đồng lúa gạo Việt Nam (?) cho đến cánh đồng lúa mì của Hung Gia Lợi; từ Đại hàn qua Balkans. Ngày hôm nay, đại đa số dân chúng thế giới sống trên vùng đất đất kiểm soát bởi đế quốc Mông cổ trước đây. Một điều rất đáng lưu ý là dân số Mông cổ lúc bấy giờ (ở thế kỷ 13) chỉ có trên dưới 1 triệu người; xem ra chỉ bằng một nửa số nhân viên của một vài công ty lớn trên hoàn cầu – Thí dụ: Báo “Forbes 500” ghi là “Wal-Mart Stores” có 2.2 triệu nhân viên trong niên khóa 2015. Hơn thế nữa, về quân số tham chiến, Genghis Khan chỉ có dưới 100,000 quân. Tổng số quân Mông cổ này chưa ngòi cho hết ghế của một vận động trường “Football” của Mỹ (Thí dụ: “Rose Bowl” của thành phố Los Angeles, California USA có độ chứa là 104.000 người).

Nhìn về thành quả của Genghis Khan và đem so sánh, dưới mắt của một người Mỹ, thấy rằng, đất Hoa kỳ được khai phóng bởi những lái thương có học và tài giỏi; bởi những nhà trồng tía giàu có; giải phóng Hoa kỳ khỏi thế lực bên ngoài, viết lên hiến pháp đầu tiên, mở đường cho tự do thương mại, tự do tôn giáo, báo chí, cải tổ quân đội thành hùng mạnh nhất thế giới... trong khi trên cán cân thành quả mà Đế quốc Mông cổ đạt được chỉ bởi một người du mục nghèo, thất học mà hành trang vốn vẹn chỉ có sự can đảm, quyết tâm. Ở thế kỷ 13, Genghis Khan và các kỵ mã Mông cổ đã hoàn toàn vẽ lại bản đồ thế giới; xây dựng lại, và hình thành nhiều dân tộc: Ở Âu châu, Mông cổ đã có công kết hợp nhiều dòng dân “Slavic” khác nhau và nhiều thành phố rải rác thành quốc gia Liên xô. Ở Á châu, Genghis Khan đã tái lập nước Trung hoa bao gồm đất của nhà Tống ở phía Nam với Tây tạng, Tân cương ở phía Tây, Vương quốc Tangut và Mãn châu ở phía Đông. Đồng thời, theo chân sự bành trướng thế lực của Mông cổ, các tân quốc gia như Đại hàn và Thái lan đã thành hình...

Thật là lạ! Genghis Khan và đế quốc Mông cổ không phát minh ra một khoa học kỹ thuật nào; không tạo ra một tôn giáo mới nào mới; không để lại tuyệt tác văn học nghệ thuật nào (không tranh

ảnh, không đồ sộ, không kiến trúc nào đáng lưu ý...); không tìm ra thực phẩm mới hay kỹ thuật canh tác nào... Tóm lại Genghis Khan và đế quốc Mông cổ để lại rất nhiều cái “Không.” Tuy nhiên, các học giả về Mông cổ đồng ý là Genghis Khan đã để lại một thứ rất quý giá đó là là “**Những Cái Cầu.**” Vâng “**Những Cái Cầu**” muôn thuở viết Hoa với cả nghĩa đen và nghĩa bóng.

Trên đường tiến quân, quân Mông cổ đã đốt, thiêu hủy, tàn phá rất nhiều thành quách, cung điện, dinh thự. Tuy nhiên đặc biệt Mông cổ đã xây dựng rất nhiều cây cầu bắc qua sông, qua suối để lính kỵ mã Mông cổ có thể vượt qua... Số cầu mà Genghis Khan đã xây đếm ra nhiều hơn tất cả các nhà cai trị vĩ đại (Great Rulers) khác trên thế giới.

Qua sự chinh phục hết dân tộc này đến dân tộc khác, Genghis Khan cũng đã chuyển các nền văn minh và đặc thù văn hóa từ dân tộc này qua dân tộc khác. Đây thực sự là một *cây cầu trù tượng* nhưng quý giá vô vàn mà Genghis Khan đã để lại. Dưới thời của Genghis Khan, Marco Polo đã được triều đình Genghis Khan bảo vệ như một nhà ngoại giao, một đại sứ lưu động, được phép đi lại rất thường xuyên trên con đường mà sử gia gọi là “**Con đường tơ lụa**” (*Silk Road* - vùng thương mại mậu dịch tự do lớn nhất lịch sử từ Đông qua Tây – “*the history’s largest free-trade zone*”) để giới thiệu và buôn các hàng hóa, gia vị từ Âu châu đến Trung hoa và ngược lại. Marco Polo đã mang Mì (noodles), “Mì ống” (Pasta), Trà, Cờ bạc (playing cards) từ Trung Hoa sang Ý và Âu châu - Cứ tưởng tượng thực đơn nhà hàng Ý mà không có “Pasta” hoặc thế giới không có sòng bạc (Casino) thì đời sống còn có ý nghĩa gì nữa! Hơn thế nữa, Genghis Khan đem kỹ thuật khai thác hầm mỏ từ Đức quốc sang Trung hoa; mang Y học Trung hoa (Oriental Medecine / herbs) và kỹ thuật lấy dấu tay từ Trung hoa sang Trung đông; Thảm (carpets) của Trung đông được truyền bá toàn cầu cũng nhờ sự cai trị của Genghis Khan. Vì phải cai trị nhiều quốc gia trong cùng một lúc, Genghis Khan có một tập đoàn rất lớn các thông dịch viên ngoại ngữ ở ngay triều đình và đi kèm theo các đoàn quân viễn chinh. Việc học ngoại ngữ (Secon

language) được dịp phát triển chưa từng thấy trong lịch sử, hết chỗ nói...

Về mặt tôn giáo, bản thân Genghis Khan vẫn được coi như là vô thần. Genghis Khan chỉ tin vào “Trời Xanh Bao la” (*The Eternal Blue Sky*). Ngoài ra, Genghis Khan cho dân bị cai trị được toàn quyền tự do tín ngưỡng. Genghis Khan đã tài trợ và cho phép phổ biến các tôn giáo lớn đến những nơi xa lạ: Việc xây cất các nhà thờ Thiên chúa giáo ở Trung hoa, Chùa Phật giáo ở Trung Đông, Đền thờ Hồi giáo ở Liên xô... Genghis Khan gieo rắc và trải đều các đặc thù của văn hóa và tôn giáo lớn đi toàn cầu. Genghis Khan rất xứng đáng được trao giải “*Nobel Hòa bình*” hơn bất cứ ứng viên nào trong lịch sử (!)

Trước khi Genghis Khan tiến quân qua Âu châu, các văn hóa cổ trọng đại trước đó như Cổ La mã, Ai cập, Hy Lạp, Trung Hoa chỉ có tính cách cô lập, địa phương. Cùng lắm thì chỉ có vài ba quốc gia ở lân cận biết đến mà thôi. Trung hoa không hề nghe và biết đến Âu châu và ngược lại. Nói cách khác, trước thời của Genghis Khan, chưa có ai dám cả gan mạo hiểm đi từ lục địa này sang lục địa khác. Cho đến khi Genghis Khan chết (1227) Genghis Khan đã nối Trung hoa và Âu châu qua các cầu văn hóa, y tế, khoa học, ngoại giao, và thương mại. Cái cầu này vẫn còn vững chắc và tồn tại cho đến ngày hôm nay. Sau Genghis Khan, đế quốc Mông cổ kéo dài thêm được khoảng 150 năm. Con cháu của Genghis Khan làm chủ một số vương quốc lớn nhỏ trải rộng từ Liên xô, Thổ Nhĩ Kỳ, qua Ấn độ, Trung hoa và Trung đông dưới các vương hiệu khác nhau như Hoàng đế (Emperor, King), Khan, Sultan, Shah, Emir, và Dalai Latma... Hai người cháu chắt cuối cùng mang dòng máu (*bloodlines*) của Genghis Khan là Hoàng đế Ấn độ (Mughal Emperor / Emperor of India) Bahadur Shah II bị thực dân Anh giết năm 1857; và Hoàng đế (Emir of Buhara) Alim Khan tiếp tục cai trị vương quốc Uzbekistan cho đến khi bị cách mạng công sản Liên xô truất phế năm 1920.

Một điều có thể làm quý vị kinh ngạc nhiên là, theo kết quả khảo cứu lịch sử và về di truyền qua DNA căn cứ trên “*identical Y-chromosomes*,” các khoa học gia đưa ra giả thuyết là có đến 0.5%

dân số thế giới hôm nay (độ 16 triệu người – cứ một trong 200 người) có mang dòng máu của Genghis Khan. Chính quý vị cũng là con cháu của Genghis Khan mà không hay à? Tương truyền rằng Genghis Khan có 40 vợ (chính thức), một con trai của Genghis Khan cũng có 40 vợ và 1 cháu nội có 22 vợ. Hàng năm mỗi “Khan” còn “giao lưu” với ít nhất 30 trinh nữ ngoài vòng hôn phối - không phải là vợ (?)

Các nhà viết sử đều ghi nhận các lãnh tụ siêu việt có khả năng chinh phục nhiều quốc gia đều có những cái chết, kết liễu cuộc đời khá thâm trầm và bất đắc kỳ tử: Alexander the Great chết lúc 33 tuổi, bị giết hại một cách mờ ám ở Babylon. Người tùy tùng thân cận dưới quyền sau đó hạ sát hầu hết thân nhân của gia đình Alexander the Great rồi chia nhau đất đai mà Alexander the Great chiếm được trước đó. Julius Caesar của Đế quốc La mã bị thuộc hạ và cũng là đồng chí đâm chết ngay ở trong phiên họp nghị viện La mã. Nã Phá Luân sau khi thua trận, mất hết đất đai và tài sản, bị giam cô lập cho đến chết ở một hòn đảo nhỏ xa xôi. Trong khi Genghis Khan chết một cách bình thản trên giường bệnh ở tuổi 65 (hay 70 vì Genghis Khan có ngày và năm sinh không rõ ràng!) trong trại lính, quây quần bởi người thân trong gia đình, tướng sĩ thân tín. Quân sĩ mang xác Genghis Khan về quê quán sinh trưởng của Genghis Khan và chôn Genghis Khan một cách bí mật theo tục quán người Mông cổ: không lãng tâm, không Kim tự tháp, không mộ bia, không để lại một dấu vết gì trên mặt đất.

Tóm lại, *Genghis Khan và nước Mông cổ nhỏ bé đã từng dạy Trung hoa một bài học đáng đồng tiền bát gạo. Lịch sử sẽ lập lại (?)*

Chú thích

[1] Genghis Khan không phải tên thật mà chỉ là tên hiệu. “Khan” có nghĩa là “vua” (king / ruler) trong khi “Genghis” thì chưa có ai hiểu rõ nguồn gốc và ý nghĩa. “Genghis” có thể có nghĩa là “đại dương” (ocean) hay là “công lý” (just). “Genghis Khan” (người Mông cổ đọc là “**Chinggsi Khaan**”) được tạm dịch là “**Đức Thế Tôn**” (supreme ruler) hay “Vua của các vì vua” (universal ruler / King of kings). Tên thật cũng có ghi trên khai sinh của Genghis Khan là **Temunjin** – Tàu dịch phiên âm ra là “Thiệt Mộc Chân (?)” Thiệt hết biết!

[2] Trong lúc sinh thời và tại quyền. Genghis Khan cấm tuyệt đối không ai được phép vẽ chân dung hay làm tượng hình gì về mình. Hình dạng thực sự của Genghis Khan là cả một sự bí hiểm. Mãi 50 năm sau khi Genghis Khan chết thì chân dung Genghis Khan mới được vẽ ra. Hình ảnh của Genghis Khan có nhiều điểm tương phản và nhiều khi rất vô lý như: Người Trung hoa thì vẽ Genghis Khan với mặt tròn, mắt hí, mũi tẹt, nhìn có vẻ thông thái tương tự như một tư tưởng gia của “Bách gia chi tử” thời Chiến quốc ở Trung hoa; trong khi đó người Âu châu thì vẽ Genghis Khan một người da trắng, mắt xanh, mặt xương dài, mũi cao, và tóc đỏ (?) với vẻ nhìn nửa giống một hiệp sĩ thời trung cổ nửa giống một giáo sĩ (?) Cả hai hình ảnh từ Đông và Tây này không mô tả được Genghis Khan là một nhà quân sự tàn bạo (có lẽ phải xấu xí lắm!?) sẵn sàng giết hết cả đàn bà và con nít; và đồng thời tiêu hủy bất cứ vật gì cản bước tiến của mình. Có nguồn ghi là Genghis Khan giết độ 40 triệu người (khoảng 11% dân số thế giới của thế kỷ 13- trong đó kể cả việc Genghis Khan giết hết ¾ dân số Iran và độ 10 triệu dân tàu củ cải muối? Ouchie!)

[3] Khi đọc qua cuốn “Đông châu liệt quốc” hay “Tam Quốc Chí” chúng ta nhận ra ngay là vấn đề chỉ huy một số quân lớn đi đánh trận xa nhà thì sự thành công phần lớn tùy thuộc vào “ lương thảo” (còn gọi là “quân tiếp vụ...”) Một khi các xe lương thảo (thường đi sau quân bộ) nếu bị địch quân phục kích và phá hủy thì đại quân sẽ hoảng và loạn vì lý do đơn giản: không có thực phẩm để ăn thì lấy đâu ra sức mà đánh đấm. Trường hợp quân Mông cổ thì hoàn toàn khác hẳn. Mông cổ vốn dĩ là giống dân du mục, giỏi săn bắn. Khi đi ra trận chỉ cần mang theo một ít thức ăn nhẹ, và ít gia vị. Trên đường hành quân, quân Mông cổ chỉ uống sữa ngựa, tự túc săn bắn kiếm ăn thêm mỗi ngày (phần lớn là nướng thịt săn bắn được – Quý vị hẳn đã có dịp nếm thử “Mongolian BBQ”? Tuyệt hảo!) cho nên vấn đề “quân tiếp vụ” đối với quân Mông cổ không phải là chuyện quan trọng. Đó là lý do tại sao kỵ binh Mông cổ tiến nhanh như vũ bão... quân địch trở tay không kịp!

[4] Genghis Khan phát minh ra kỹ thuật chiến tranh mới để vượt qua kỹ thuật chiến tranh cổ điển (tức là giữ thành – Fortresses - với tường cao và hào sâu cho đến khi có quân tiếp viện đến từ bên ngoài; rồi trong đánh ra ngoài đánh vô) bằng cách cho binh sĩ đẩy các tháp, pháo đài cao di động (có gắn bánh xe) với tên lửa và thang dài đến sát bờ tường của cố thành đang cố thủ. Quân Mông cổ bắn ào ạt tên lửa và dùng máy phóng các bình lớn chứa dầu hỏa đang cháy (phát minh ra máy phun lửa đầu tiên!) chứ không phải máy bắn đá tầm thường như trước đây vào bên trong thành. Sau đó binh sĩ Mông cổ leo thang tràn qua mặt thành, vào thành tàn sát hết quân và dân không kể già trẻ phụ nữ con nít đã cố tình chống cự lại...

[5] Không phải quân Mông cổ luôn luôn vô địch. Quân Mông cổ giỏi cỡi ngựa và bắn cung trên đất liền nhưng khi đánh trên nước (sông và biển) thì xem ra cũng xoàng thôi. Kết quả cho thấy thủy quân Mông cổ đành chào thua quân Nhật chỉ vì Nhật bản là quần đảo cách xa đất liền. Quân Mông cổ ra sức chèo thuyền vượt qua

bão táp, đi từ lục địa Trung hoa ra đến quần đảo Nhật bản thì hoàn toàn mệt lử. Quân Nhật chỉ thủng thẳng ngồi chơi uống trà chờ sẵn, rồi đánh tan thủy quân Mông cổ không còn manh giáp. Ở Việt Nam ta cũng tường tự như vậy. Hoàng tử Thoát hoan (con của Đại đế Khubilai Khan – còn gọi là Hốt Tất Liệt, cháu nội của Genghis Khan) và tướng Toa Đô cùng đoàn quân viễn chinh Mông cổ bị Đức Trần Hưng Đạo đánh tan tành trong trận sông Bạch Đằng. Ngoài việc kém về thủy quân, quân Mông cổ vốn sống ở vùng thảo nguyên khô và lạnh không quen với khí hậu nóng và ẩm của miền Đông Nam Á và Ấn độ dương. Đó là lý do quân Mông cổ không chiếm được Nhật bản, Việt Nam và Ấn độ.

Tham khảo

- *Wikipedia*
- “Genghis Khan, The making of the Modern World” – by Jack Weatherford (2004)

Trần Văn Giang

Kỷ niệm ngày cưới



Mỗi năm cứ đến khoảng thời gian dân Mỹ chuẩn bị cho “Ngày Quái Đản” (*Halloween*) là tôi liên tưởng ngay đến ngày đám cưới của tôi. Thú thật, đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên – ngày đám cưới của tôi và ngày “Halloween” vào cùng một thời điểm.

Dẫu sống ở đất “tư bản” yêu chuộng vật chất và tiêu thụ này đã hơi lâu mà tôi vẫn chỉ nhớ ngày ông bà và cha mẹ tôi qua đời thôi cứ không tài nào biết và nhớ rõ ngày nào là ngày Mother’s Day, Father’s Day, Grandfather’s Day, Grandmother’s Day, Mother-in-laws day (?), Valentine’s Day, Boss Day, Secretary’s Day, Donuts Day, Tacos Day, Bagels Day... Theo tôi, các tay tư bản Mỹ chỉ bày vẽ những ngày vớ vẩn để có dịp bán “đại hạ giá...”

Riêng “Ngày Quái Đản” (*Halloween*) thì tôi lại để tâm vì nó trùng vào ngày cưới vợ của tôi!

Thực ra, ngày cưới chỉ là một cái mốc thời gian chẳng có gì đáng nói; Hôn nhân mới là chuyện dài loại “nhân dân tự vệ...” cần được bàn luận nhiều hơn.

Tổng thống Lincoln đã từng nói:

“Hôn nhân không phải là thiên đàng mà cũng không phải là địa ngục. Nó chỉ là một lớp ‘huân nhục.’ ”

(nguyên văn)

Marriage is neither heaven nor hell; it is simply “purgatory.”
-Abraham Lincoln

Còn có gì chính xác hơn nữa. Lớp “huân nhục” này thử thách sự chịu đựng của các cặp vợ chồng. Nếu qua khỏi thì họ sẽ lên thiên đàng. Còn không chỉ cần bước vài bước là đi thẳng vào địa ngục ngay sát bên.

Đại Triết gia Socrates của nền văn hóa cổ Hy Lạp nói:

“Bằng mọi cách bạn phải lập gia đình. Nếu gặp phải người vợ hiền thì bạn sẽ là người sung sướng hạnh phúc; con nếu bạn lấy phải một người vợ không tốt thì bạn sẽ trở thành Triết gia.”

(nguyên văn)

By all means, marry. If you get a good wife, you'll become happy; if you get a bad one, you'll become a philosopher.

-Socrates

Quý vị nhắm mắt cũng có thể đoán đúng là Triết gia hạng gộc Socrates lấy phải bà vợ loại nào!

Về sự quan trọng của hôn nhân đối với con người, Sir Winston Churchill, cựu Thủ tướng lừng danh của Anh quốc trong thời Thế Chiến thứ II, đã nhận xét:

“Thành quả sáng giá nhất mà tôi đạt được là khả năng thuyết phục vợ tôi lấy tôi làm chồng.”

(nguyên văn)

My most brilliant achievement was my ability to be able to persuade my wife to marry me.

– Sir Winston Churchill

Anh chàng Bill gates, người giàu nhất thế giới, cũng đồng ý với Sir Winston Churchill khi ông ta trả lời câu hỏi của một phóng viên trong một cuộc họp báo ở Hoa kỳ (nên biết là câu chuyện của Mr. Bill Gates này tôi ghi lại từ bài giảng của Linh Mục Nguyễn Văn Khải DCCT trong buổi họp mặt gây “*Quỹ yểm trợ đấu tranh cho nhân quyền và tù nhân lương tâm tại Việt Nam*” vào ngày 9/1/2017 ở thành phố Westminster, California – USA, mà tôi chưa kiểm chứng được “nguồn,” thành ra tôi “nghe sao ghi như vậy”):

Hỏi: Mr. Gates, theo ông thì thành quả nào được ông xem là đáng kể nhất (most remarkable achievement) trong đời ông: Sự thành lập Công Ty Microsoft hay Chương trình Từ thiện của Ông?

(Nên biết thêm cho đến ngày 16 tháng 5 năm 2012, Chương trình Từ thiện của Vợ Chồng Ông Bill Gates – còn gọi là *The Bill & Melinda Gates Foundation* – đã tặng cho các chương trình từ thiện toàn cầu (về Kinh tế, giáo dục và y tế) tổng cộng 28 tỉ US Dollars. Vào năm 2014, Ông Bill Gates còn tuyên bố là ông hứa sẽ cống hiến (endowed) tổng cộng đến 43 tỉ US Dollars cho các chương trình từ thiện...)

Trả lời (TL) – của Mr. Bill Gates: Không phải Công Ty Microsoft mà cũng không phải các Chương trình Từ thiện. Thành quả sáng giá đáng ghi nhớ nhất của tôi là cuộc hôn nhân của tôi với Melinda.

Hỏi: Tại sao vậy? Tại sao lại là cuộc hôn nhân?

TL: *Nếu Bố tôi lấy phải một người vợ không tốt, tôi sẽ có đời niên thiếu rất ảm đạm (miserable childhood). Nếu con trai tôi lấy một người vợ không tốt, tôi sẽ là một người cha bất hạnh (unfortunate father). Còn nếu tôi lấy một người vợ không tốt, tôi sẽ là một người chồng đau khổ (very unhappy married man). Chính hôn nhân mới là thành quả sáng giá nhất của tôi.*

Sự suy nghĩ Bill Gates, người giàu nhất thế giới, thật khác với người bình thường khu đen như chúng ta...

Bây giờ, tôi xin trở lại chuyện hôn nhân của người thường dân loại “có cơm no hai bữa, và có quần áo lành lặn (không thủng đít) mặc suốt ngày,” chứ không phải của vĩ nhân mà cũng không phải người giàu có bạc tỉ. Trong số đó có bi nhân viết bài này.

Nhìn lại những gì xảy ra chung quanh tôi trong suốt 33 năm qua, tôi thấy sự thay đổi lớn về hôn nhân: Rất nhiều bạn bè và người thân thuộc hoặc đã phải tạm chia tay (separated) hay đã ly dị hẳn (divorced) với người phối ngẫu... Chỉ có một số ít vẫn còn sống hạnh phúc với nhau. Tôi thấy bây giờ là lúc phải viết vài hàng về “sự cố” (something wrong) này.

Một hôm, bà xã tôi thắc mắc hỏi tôi :

– *Anh à. Hôn nhân của vợ chồng mình có vẻ khác với bình thường.*

Tôi trả lời:

– *Sao vậy?*

– *Phần lớn mấy đứa bạn gái của em quen từ trường học cho tới sở làm đều có 2-3 đời chồng cả rồi!*

– *Ừ... ừ... Mà 33 năm qua, với hai mặt con, đâu có cãi cọ bất đồng ý kiến lai rai, chúng mình vẫn cứ sống bên nhau tà tà vậy mà... Có sao đâu? ‘No star where’ mà!*

– Có phải nguyên do là vì em đã lấy được người chồng tốt?

– Không phải như vậy đâu. Anh cũng xấu tính lắm chứ chẳng vừa (?!)

– Hay em là người vợ tốt?

– Cũng không phải luôn. Chúng ta chỉ là những con người bình thường, nhỏ bé, yếu đuối và đầy rẫy khuyết điểm. Chẳng có ai mạnh giỏi hay tốt lành hoàn hảo cả. Có lẽ trời còn thương tình cộng thêm chút may mắn thôi.

Để chứng minh những gì tôi vừa nói với vợ, tôi xin ghi ra đây hai đoạn phỏng vấn tiêu biểu và cách biệt: của một người vợ và của một người chồng – không nhất thiết họ phải là một cặp vợ-chồng, từ một văn phòng “Cố vấn hôn nhân” (Marriage Counselor) cho các cuộc hôn nhân loại đang “đứng bên bờ vực thẳm” (Love On The Rock) như sau:

1. Phần phỏng vấn một Bà Vợ

Hỏi (H): Bà có khái niệm gì về tình trạng tài chánh trong gia đình hay không?

Trả Lời (TL): Ờ... ờ... Cả hai chúng tôi đều xài hoang; không biết sống tằn tiện.

H: Vợ chồng bà có cùng ưa thích một cái gì không?

TL: Không. Ông ấy chỉ thích đi câu cá; còn tôi lại rất ghét nước sông, nước hồ vừa bẩn vừa lạnh. Ông ấy thích xem phim ảnh về phi cơ và chiến tranh; trong khi tôi lại thích xem về các người giàu có lắm của. Cả hai người đều thích mua sắm... nhưng lại không muốn đi mua sắm chung với nhau. Các băng và đĩa nhạc của ông ấy làm tôi nhức đầu lắm...

H: Bà có “dễ giận hờn hay dễ nổi giận” không?

TL: “Dễ” theo cô phải định nghĩa như thế nào mới phải? Chẳng hạn tôi hỏi ông nhà tôi là: *“Bộ đồ thể thao” bỏ sát thân thể này nhìn có vẻ không hợp với tuổi tác của tôi phải không?* Ông ta trả lời là: *“Đúng vậy!”* Hỏi cô, làm sao tôi nhịn được!?

H: Bà có hay cảm ràm (nagging) ông nhà không?

TL: Tôi hỏi cô là tôi phải làm cách nào để bảo ông ấy đi cắt đám cỏ mọc cao ở sân đằng trước nhà coi không được chút nào?

H: Ông bà có một cái nhìn chung nào đó về tương lai không?

TL: Cả hai chúng tôi đều muốn giàu có. Muốn thật giàu; nhưng chuyện đó chúng tôi biết là làm không được bởi vì... chúng tôi đã lỡ lấy nhau rồi (!)

H: Ông nhà có làm gì cho bà phát điên không?

TL: Rất nhiều lần. Chẳng hạn ông ta tắm và để hơi nước bay ra đầy đặc phủ mờ hắt tắm gương lớn trong phòng tắm. Ông ấy vặn nhạc lớn hết cỡ, và vì thế, ông không thể nghe tôi đã hét lên là “vặn nhỏ lại.” Ông ấy còn bỏ lại một tá hột sần riêng trên bàn sau khi xoi xong hết hơn nửa trái sần riêng (!)

H: Có chuyện nhỏ nhặt nào của bà làm ông nhà bực mình?

TL: Rất nhiều chuyện... nhỏ... Chẳng hạn như tôi để vớ ướt (wet stocking) treo trong phòng tắm; làm mất chìa khóa xe; ký chi phiếu thiếu tiền bảo chứng...

H: Bà có khuyến khích chồng bà trong công việc làm và nghề nghiệp của ông nhà hay không?

TL: Tôi đã phải cố gắng hết sức. Tôi luôn luôn nhắc ông chồng tôi xin chủ hãng cho tăng lương mà ông ấy không chịu nghe!!

H: Bà có thấy gì là hứng thú nói chuyện với chồng bà không?

TL: Nói chuyện thì không có vấn đề gì cả. Vấn đề là có ai nghe hay không !?

H: Bà có cố gắng trang điểm cho thật đẹp hoặc mặc quần áo đẹp, hấp dẫn khi đi “party” với ông nhà không?

TL: Cô “giỡn” hoài!

H: Bà có làm gì để làm cho ông tự tin hơn (more confident) không?

TL: Tôi luôn luôn nói với ông ấy là: “Một người với khối óc và khả năng như ông có thể dễ dàng tự làm lấy cho chính mình món điểm tâm để ăn sáng...” Nhưng ông ấy lại không làm được!!! Ông ấy trả lời lại là : “Bất cứ người nào có khả năng tối thiểu về điện hay cơ khí có thể tự thay cái bóng đèn đã cháy... mà bà lại không làm được!!!”

H: Nếu có chuyện “sai sót” (mistakes) xảy ra trong gia đình, bà và ông có đổ lỗi cho nhau hay không?

TL: Không hẳn như thế. Chúng tôi có khi đổ lỗi cho con cái, cho hàng xóm, cho chính quyền, cho quốc hội... đôi khi chúng tôi chỉ xập cửa một cái rầm; rồi bỏ đi...

H: Qua nhiều năm cưới nhau, với những sự chịu đựng và thông cảm lẫn nhau có làm cho chuyện “chăn gối” (sexual experiences) của bà khả quan hơn không?

TL: Trời đất! Nằm mơ cũng không có chuyện như vậy.

...

2. Phản phỏng vấn một Ông Chồng

Người “*Cố vấn Hôn Nhân*” mở đầu cuộc phỏng vấn như sau:

“Xin ông cho chúng tôi biết đầy đủ chi tiết, ngay cả những chi tiết không quan trọng, để giúp chúng tôi tìm ra một lời giải cho vấn đề ‘sự hôn nhân đổ vỡ’ của gia đình ông...”

Hỏi (H): Ông và bà có cãi cọ với nhau về vấn đề tiền bạc hay không?

Trả lời (TL): Không. Tôi đưa hết tiền lương cho bà ấy... và bà ấy xài thả dàn...

H: Khi cãi nhau, bà nhà có dọa là sẽ về ở bên nhà mẹ vợ của ông không?

TL: Không. Nhà mẹ vợ tôi ở khá xa chỗ chúng tôi... Ngoài ra, tôi có con nhỏ còn đang đi học. Không thể để chúng vắng mặt trường học.

H: Ông có mua hoa tặng cho vợ bao giờ không?

TL: Tôi mua hoa rất thường xuyên vì tôi mua được giá rẻ (wholesale price!).

H: Ông có thường đề ý sau khi vợ ông vừa làm đầu tóc mới hay mua quần áo mới.

TL: Có chứ.

H: Ông sẽ nói gì?

TL: Tôi hỏi bà ấy xài tốn hết bao nhiêu tiền?

H: Thế thì vợ ông trả lời ra sao?

TL: Bà ta “Xí” lên một cái rồi đi vào trong phòng.

H: Ông và vợ có những chuyện gì, vấn đề gì đáng nói mà ông bà hay nói chuyện với nhau?

TL: Nhiều lắm.

H: Chẳng hạn?

TL: Chuyện bạn bè chúng tôi vừa ly dị nhau.

Kết luận của “*Cố vấn hôn nhân*” là:

“Qua các câu trả lời của ông, cái ‘hôn nhân.’ của ông thuộc loại hết thuốc chữa; ngoại trừ kể từ nay ông trở thành người ấu trĩ hơn một chút (more immature)... thì may ra...”

Tóm lại, qua vài mẫu chuyện ngắn ở trên, chúng ta cũng học được ít nhiều các lời “vàng ngọc” từ các vĩ nhân, triết gia và anh nhà giàu Bill Gates và nhất là các ý nghĩ hạn hẹp “trời đất thiên địa” và lời nói “trót quót” của những anh chàng sắp mất vợ hoặc các mợ sắp mất chồng để mà tránh sự đáng tiếc, tổn kém phải xảy đến cho mình trong hôn nhân và còn có dịp tiếp tục ăn mừng, “kỷ niệm ngày cưới.”

Vai trò của vợ và chồng trong hôn nhân y như vai trò hai chiếc dép của một đôi dép: Luôn luôn phải có đôi; không thể thiếu một chiếc vì một chiếc không làm thành được đôi dép; mỗi cái dép không thể đi một hướng khác với chiếc kia hay đi ngược chiều với nhau. Sau hết là: không thể chấp nhận một chiếc dép thứ ba, bất cứ loại gì, nằm cản đường ở ngay chính giữa hai chiếc dép cũ.

Hạnh phúc của cuộc đời quả là quá ngắn. Xin đừng làm nó ngắn hơn. Tốn kém lắm...

Trần Văn Giang

Orange County

(Mùa “Halloween”)

Cho Người Quen Mượn Tiền



“For loan oft(en) loses both itself and friends...”

(“Hamlet” – Shakespeare)

“Cho vay tiền thì ‘Nợ’ và ‘Bạn’ thường mất cùng một lúc...”

(Văn hào Shakespear viết trong vở “Hamlet”).



*

Ngạn ngữ Tây phương có câu: ***“Nếu muốn mất bạn, cứ việc cho họ mượn tiền”*** (*If you want to lose a friend, lend him some money*). Tuy nhiên, trong nhiều trường hợp, người thân hay bạn thân gặp hoàn cảnh khó khăn như gia đình có người đau ốm nặng, mất việc, mất cấp... Chẳngặng đừng, chúng ta vì nhờ trời khá giả hơn một chút, phải cho họ mượn tiền. Có người nói là:

“Trong đời sống, ai cũng có lúc gặp khó khăn? Giúp nhau lúc khó khăn mới là anh em, mới là bà con chứ ỉ!”

Tôi không thể nào vơ đũa cả nắm về việc mượn tiền, nhưng dù là cho người gặp khó khăn mượn \$20 đô la hay \$20,000 đô la, sau đó người mượn tiền đâu đã qua cơn khó khăn (hết đau ốm, đã tìm được việc làm, kinh tế đã ổn định lại rồi) nhưng họ vẫn không có ý định sẽ trả lại số tiền mượn (?) Hãng ***“CouponCodePro”*** thăm dò 3000 người đã có cho thân nhân mượn tiền, với số tiền cho mượn trung bình là \$522 .00 một người, ghi nhận một kết quả đáng lưu ý

là 2 phần 3 (tức là 66%) chủ nợ sau đó không còn thấy mặt người mượn tiền cũng như tiền cho mượn nữa.

Con người theo lẽ tự nhiên, thường tìm một phương cách dễ dàng nhất, thuận tiện nhất và gần gũi nhất để giải quyết các khó khăn trong cuộc sống – mượn tiền người quen chẳng hạn. Nếu một người bạn, hay thân nhân trong gia đình đến mượn tiền thì mình hiểu ngay là họ mượn tiền của bạn vì họ không muốn trả tiền lời, và hơn nữa không muốn phải cầm thế xe cộ nhà cửa nữ trang v..v.. nếu phải mượn từ nhà băng hay các dịch vụ cho vay tiền; ngay cả lúc họ có đầy đủ điều kiện (qualified) để mượn. Đối với các cơ sở cho mượn tiền này, nếu không trả nợ đúng hạn thì họ sẽ xiết nhà, xiết xe ngay chứ chẳng nhân nhượng, thương tình, giằng co kì kèo mất thời giờ gì hết ráo... Ngược lại, nếu bạn là chủ nợ, bạn không thể làm như vậy được.

Như vậy chúng ta phải hành xử như thế nào nếu có người thân quen đến mượn tiền của bạn?

Các chuyên gia về tâm lý cũng như tài chánh cùng đồng ý trong một câu ngắn gọn là: **“Trong mọi hoàn cảnh, không nên cho mượn tiền”**; Ngoại trừ trường hợp bạn thấy có nhu cầu cần cắt đứt liên lạc với một vài người bạn xấu thì bạn cứ “vô tư” cho họ mượn một số tiền nhỏ. Nếu chỉ mất độ 100-200 đô la mà trừ khử được một người bạn xấu thì kẻ cũng còn rẻ chán nhỉ!

Nên để ý là ngay sau khi đồng ý cho mượn tiền và trao tiền, liên hệ tình cảm đôi bên đang bình thường bỗng nhiên có thay đổi lớn: Ngoài tình anh (chị) em hay tình bạn nôi khó, bây giờ còn có thêm cái liên hệ rất vô duyên. Đó là Chủ Nợ - Con Nợ. Mỗi liên hệ mới này rất phức tạp và căng thẳng. Chủ Nợ phải cất công, mất thời giờ quý báu đi săn đón đòi nợ; đó là chưa muốn nói đến chuyện chủ nợ muốn đòi tiền nhưng mà lại nể, vì ngại không dám đòi sợ con nợ giận (!!) Sợ bị con nợ xì nọc: “Xí. Chỉ mượn có vài trăm bạc (?) mà cứ đòi như chó n***” Mặt khác, Con Nợ phải tự sáng chế ra nhiều cách tinh vi để lánh mặt chủ nợ (nói là đang đau ốm, phải đi xa...), hay nghĩ ra cách nào đó để nói dối như vệt (hẹn

tháng tới, tới ngày 32 tây sẽ trả...) trong trường hợp tránh mặt không kịp... Thật là khổ và bẽ bàng cả hai đảng.

Muốn tránh cái hoàn cảnh “Chủ nợ - Con nợ” này thì ngay từ phút đầu nhất định không cho mượn tiền. “Từ chối, không cho mượn tiền” kể ra cũng không khó đâu. Đã biết là nói dối là một cái tội; tuy nhiên nói dối để giữ tình anh em, tình bạn trọn vẹn thì có lẽ tội cũng nhỏ có thể tha thứ được. Mỹ họ gọi loại nói dối này là “*white lie*” (*Nói dối vô hại*). Nghĩa là lời nói dối không làm ai tổn thương cái gì cả; hoặc chỉ có tổn thương ở mức tối thiểu thôi (buồn 5 phút!): *Cho mượn tiền thì mất tiền và mất cả bạn; nếu không cho mượn tiền cùng lắm thì mất bạn thôi, tiền vẫn còn y nguyên!*

Sau khi trả lời là rất thông cảm hoàn cảnh khó khăn của bạn mình và sau đó trực tiếp hay gián tiếp từ chối mà không bạn làm mất lòng hay mất mặt qua vài loại nói dối vô hại điển hình như sau:

Hết tiền

Lấy lý do (*white lie* !) là “vừa mới cho thằng em vợ mượn một món tiền lớn,” “vừa mua chiếc xe mới,” hoặc “mới dồn hết tiền vào investments, stocks rồi, không lấy ra được.” “Bây giờ tôi hết tiền rồi. Sao bạn không hỏi mượn sớm một chút thì tốt hơn không?”

Bà xã giữ tiền

Đối với gia đình Việt Nam thì vợ quản lý chuyện tiền bạc là thường tình. Cứ nói tránh là: “Bạn thông cảm. Mình muốn giúp bạn lắm nhưng bà xã mình giữ hết tiền. Bạn cứ thử hỏi mượn bà xã tui xem sao!” Vì “thể diện” cam đoan rằng ông bạn quý không có can đảm tới mượn tiền bà xã của bạn đâu!

Cho đến giai đoạn không cách gì ôn hòa để có thể từ chối việc cho mượn tiền, thì bạn cần lưu ý vài điều căn bản sau đây:

- Chỉ nên cho vay một khoản tiền mà bạn nghĩ là người mượn có khả năng hoàn trả trong thời gian ấn định; và giả sử là sau này họ không trả đi nữa thì chính bản thân bạn sẽ không lâm vào cảnh khủng hoảng tài chánh, hay phải gây gổ với vợ vì bạn bị người thân quịt tiền.

- Nếu có thể, bạn có thể điều đình giảm số tiền muốn vay xuống một nửa; vì nếu có mất đi nữa, thì cũng chỉ mất một nửa.

- Bạn cũng có thể cứu xét một khoản tiền nào đó không lớn lắm không nhỏ lắm mà bạn có thể làm thành một món quà biếu không cho người bạn đang gặp khó khăn mà không cần đòi họ phải trả lại. Có lắm trường hợp người mượn thấy bạn tốt quá, họ đem trả lại đầy đủ số tiền đã mượn cộng thêm quà cảm ơn (?)

- Nếu “sợ bạn giận” không phải là vấn đề, hoặc vì số tiền mượn khá lớn, bạn có thể đề nghị với người mượn nợ một lãi suất thật thấp để trả và một giấy nợ với chương trình và hạn định trả tiền thông thả cùng với chữ ký của đôi bên và người chứng có thị thực (notorized) để sau này nếu “tình nghĩa đôi ta chỉ thế thôi” thì bạn có thể đưa vụ nợ ra tòa hay ít ra có thể khai “tổn thất” vì nợ xấu (non-business bad debt) với sở Thuế Vụ (có thể khai tổn thất tối đa \$3,000.00 một năm). Nợ xấu mà không có giấy tờ thì đành chịu (totally worthless). Nhiều khi bạn đề nghị cho mượn tiền loại có giấy tờ thị thực chữ ký này thì người mượn tiền đã từ chối rồi. Cũng đỡ phải đau đầu về sau.

Đã cho vay rồi, đến kỳ hạn phải thanh toán mà không thấy người mượn trả tiền lại, bạn đành phải đi đòi khoản nợ “không được phân loại là thương vụ / business” là cả một vấn đề lớn chứ không phải chuyện đùa. Với người tử tế thì phải dùng cách nhẹ nhàng, thân tình, ngọt ngào. Đối với kẻ thô lỗ, có ý muốn giựt / quyt luôn số tiền mượn thì mình phải dùng biện pháp thô lỗ mạnh bạo hơn.

Người tử tế có thể dễ dàng quên món nợ mà họ mượn mình vì có thể số tiền nhỏ. Mình chỉ cần nhắc khéo bằng cách “hỏi mượn ngược lại” chẳng hạn như:

“Tui muốn mua cái Mivrowave Oven giá \$175.00. Tôi kẹt tiền quá. Bạn có thể cho tui mượn ít tiền được không?”

Đối với con nợ thuộc loại tào lao, nên đòi nợ bằng cách gọi điện thoại hay gửi “email” trực tiếp. Nếu cần có thể “copy” cái “email” đòi nợ cho đám bạn cùng nhóm, thân nhân hay sếp của người mượn. Trường hợp tối hậu có thể phải hăm dọa đưa con nợ ra tòa hay nhờ các cơ quan đòi tiền chuyên nghiệp đòi tiền giúp cho bạn.

Ở Tây Ban Nha có công ty tư đòi tiền dùm tên là “*El Cobrador Del Frac.*” Công ty này có 250 nhân viên mặc đồng phục có băng hiệu đòi nợ rõ ràng. Nhân viên đòi nợ của hãng phải có tướng tá nhìn rất ngầu. Công ty này chuyên đi đòi tiền nợ các thương nghiệp. Họ đến các cửa hàng của con nợ, cứ ngồi ì ở đó vò vò băng hiệu đòi nợ làm cho thương nghiệp mất khách, mất thể diện. Họ chỉ đi khi con nợ đồng ý trả tiền cho chủ nợ. Ở Việt Nam bây giờ cũng có các nhóm băng đảng, xã hội đen chuyên nghiệp đi đòi nợ xấu; Họ không ngần ngại xin tí huyết con nợ! Teo “bu-gi” thật!

Lời cuối

Vấn đề lớn của ngày hôm nay là nhiều người có khuynh hướng xài tiền nhiều hơn tiền họ kiếm được: Ở nhà to đẹp, lái xe đắt tiền, sở hữu những cái mà họ không nên có ngay từ lúc đầu. Đến khi họ gặp khó khăn về tài chánh (như mất việc, bệnh hoạn, ly dị...) họ vẫn muốn giữ lối sống tốn kém như ngày trước thành ra phải đi mượn tiền. Sau đây người viết xin mạo muội đưa ra một vài đề nghị hoàn toàn dựa trên kinh nghiệm cá nhân:

- Luôn luôn nên dùng tiền mặt, nếu có thể, thay vì dùng thẻ tín dụng. Với cách này mình sẽ thấy đích thực bao nhiêu tiền thật mình đang có và đang xài bao . Dùng thẻ tín dụng quá dễ dàng, vung vít đến khi “hóa đơn / statement” cuối tháng về thì mới té ngửa, tá hỏa vì không đủ tiền trả.

- Luôn luôn cố để dành một số tiền nhỏ mỗi tháng, không ít thì nhiều, dành cho ngày mưa ngày nắng.

- Bằng lòng vui sống với những gì mình đang có; không mơ tưởng tới những gì mình phải có: Nếu cái xe cũ còn chạy mạnh giỏi thì không nên mua xe mới. Dành một ít tiền tu bổ nhà cửa cho khang trang để mình có thể nghỉ hè ngay trong căn nhà của mình, không cần phải đi đâu xa cho tốn kém!

- Khi đi mua sắm, mỗi khi định mua món gì đắt hay rẻ, thử tự hỏi xem mình có thực sự cần nó hay không? Hay chỉ mua vì giá rẻ (Sale price!).

- Nếu cần tiền thì cứ đi ra nhà băng mượn; có như thế mới giữ được tình bạn và tình gia đình luôn luôn êm thấm.

- Sống đời cần kiệm thì không bao giờ phải hỏi bạn bè hay thân nhân mượn tiền.

Sau cùng, đừng có mắt công than van là không có ai quan tâm hay nhớ đến mình... Cứ mượn bạn bè một ít tiền là thấy ngay hà! Họ không bao giờ quên bạn đâu... Ngược lại muốn có trí nhớ tốt (không bị “ao dai mơ”) thì cứ cho bạn bè mượn ít tiền. Mình sẽ nhớ dai lắm.

Vài lời thô thiển.

Trần Văn Giang

Sơ lược về cách xưng hô của người Việt



Lời Giới Thiệu:

Hiện nay, số người Việt sinh sống ở hải ngoại cũng khá đông - có đến 4 triệu người (?) - Có nhiều gia đình đã có 2-3 thế hệ sống bên ngoài Việt Nam. Vấn đề là các thế hệ trẻ ở hải ngoại rất lúng túng

trong cách xưng hô khi phải cố gắng dùng tiếng Việt trong các giao tiếp gia đình và xã hội.

Nếu đã nói tiếng Việt trôi chảy, chúng ta thấy ngay trong cách xưng hô tiếng Việt, chẳng hạn qua sự đối thoại trò chuyện giữa hai người, chúng ta có thể biết qua mối quan hệ, sự tôn trọng, thái độ, giới tính và tình cảm giữa họ; trong khi trong Anh ngữ, sự hiểu biết về các tương quan như vậy rất khó mà biết ngay được!

Bài sưu tập nhỏ này có hai mục đích:

1- Nêu nên vài cách xưng hô cần thiết, đã được chấp nhận và dùng rộng rãi bởi số đông.

2- Người viết mạo muội đề nghị một vài phương cách đơn giản hóa và dân chủ hóa sự xưng hô với mục đích giảm thiểu sự lầm lẫn, khinh miệt vô cớ...

Người viết, ở tuổi 68, trông cậy vào sự chỉ giáo và sửa sai của các độc giả uyên bác về vấn đề “văn hóa” nặng ký này.

TVG

*

Gần đây, trong một buổi họp báo tại thành phố Westminster, Orange County, California của Ông Tạ Đức Trí, đương kim Thị trưởng Mỹ gốc Việt, 44 tuổi sinh năm 1973 (?) có một ông người Việt trung niên muốn nêu lên một câu hỏi và gọi Ông Tạ Đức Trí là “Anh Thị Trưởng (?)” Dù là vô tình hay cố ý, đây là một sự xưng hô cẩu thả rất đáng trách; nhất là khi chúng ta luôn miệng nói rằng Việt cộng (vi-xi) là “vô văn hóa / kém văn hóa v.v..” Theo tôi, Ông Tạ Đức Trí là một người đáng kính, với chức vụ Thị Trưởng dân cử của một thành phố khá lớn (Thành phố Westminster có 92,000 dân, trong đó 47.5% là gốc Á châu), không thể “được” một công dân thành phố gọi là một cách hỗn hào là “Anh” - ngoại trừ em trai của Ông Trí có thể làm như vậy thôi...

Tương tự, chúng ta không thể đứng ngay giữa công đường (không phải bàn nhậu) mà gọi “Anh Tổng thống này” hay “Anh Thống đốc nọ...” nghe chẳng những rất kỳ cục mà còn chứng tỏ người nói có một tư cách thiếu hẳn giáo dục tối thiểu. Nên biết vi-xi thường gọi “Thằng Diệm,” “Thằng Thiệu,” “Thằng Kỳ,” “Thằng Ních-xơn,” “Thằng Dơn-son...” đồng thời vi-xi gọi “Bác Hồ,” “Bác Tôn,” “Bác Mao...” Nhưng bây giờ, vì gió đã đổi chiều, vi-xi lại quay đầu 180 độ khúm núm trơ trên gọi Ông Ted Osius dù chỉ là Đại sứ Hoa kỳ ở Việt Nam là “Ngài Đại sứ?!” (Người viết xin nhắc là “Ngài Đại sứ” còn bé / rất nhỏ bé so với “Thằng Tổng Thống” đẩy các “bác vi-xi” à!)

Một vài thí dụ nho nhỏ được nêu ra ở trên để cho chúng ta thấy vấn đề xưng hô bằng tiếng Việt hôm nay cần phải được nhắc nhở sao cho đúng cách, không thể gọi tùy hứng bừa bãi; cũng có nghĩa là xưng hô vừa phải không cao quá đáng kịch cớm; mà cũng không quá thấp đến mức độ thiếu giáo dục.

Đây là cả vấn đề văn hóa Việt chứ không riêng cho tiếng Việt. Đã đề cập đến văn hóa thì rất tinh tế. Xưng hô cho đúng không phải là chuyện dễ dàng, không cần học hỏi, bởi vì tiếng Việt dùng nhiều danh từ (nouns) khác nhau tùy theo quan hệ quen biết, tuổi tác, chức vụ, nghề nghiệp, tôn giáo, và tình trạng hôn nhân để gọi nhau thay vì chỉ dùng một số “đại danh từ” (pronouns) như trong tiếng Anh (You/me – Mày / Tao; Bạn / Tôi) và tương tự trong tiếng Pháp (Je/moi/tu/toi)... Ngoài ra, trong văn viết, đơn từ, thư tín v..v.. vấn đề xưng hô còn phức tạp hơn nhiều; không thể nói hết ra ở bài viết ngắn này.

Tôi đã đọc qua nhiều bài khảo cứu khá công phu của nhiều học giả khác nhau về vấn đề xưng hô. Tôi xin phép được trích ra từ một số tài liệu đã có sẵn rồi thu gọn lại cộng với một ít kinh nghiệm bản thân để đem đến cùng quý vị quan tâm suy gẫm, khuyên bảo nếu cần.

I- Danh xưng và cách xưng hô trong gia đình Việt nam

Khi nói chuyện với người lớn tuổi hơn mình, tốt hơn là phải luôn luôn dùng cách “thưa gửi” và “gọi dạ bảo vâng” chứ không bao giờ nói trống không với người trên, lớn tuổi, cao cấp hơn. Người Việt chúng ta thường dùng tiếng “thưa” trước khi xưng hô với người ở vai trên mình, chẳng hạn như: “Thưa mẹ con đi học...” Đồng thời khi trả lời hoặc thưa điều gì với người lớn hơn mình bắt đầu với chữ “Dạ, Vâng, A” ” để tỏ vẻ kính trọng và lễ phép. Thí dụ: “Chào Cô ạ!” “Vâng ạ!”

Trong cách xưng hô với người ở vai trên, chúng ta tránh không gọi tên tục (tên cha mẹ đặt cho) của ông bà, cha mẹ, cô cậu, dì dượng, và chú bác. Chúng ta chỉ xưng hô bằng danh xưng ngôi thứ trong gia đình mà thôi. Chẳng hạn, ta chỉ nói đơn giản là: “Mời Chú ăn cơm...” mà không gọi tên tục của Chú ra trong lời mời.

Trong cách xưng hô với anh chị em, chúng ta có thể dùng chữ Anh, Chị hay Em trước tên hay ngôi thứ. Thí dụ: “Anh Tuấn đi vắng...” “v.v.. Các em nhỏ không được phép gọi anh chị bằng tên trống không. Tuy nhiên, anh chị có thể gọi các em bằng tên trống không hoặc tên có thêm chữ ngôi thứ vào. Thí dụ “Em An đi lấy cho anh cây viết” hay “An lấy cho anh cây viết” đều được cả.

Những người con trong gia đình gọi nhau bằng “mày” và xưng “tao” là do lỗi của bố mẹ không dạy bảo các con ngay từ khi chúng còn nhỏ. Các con gọi nhau bằng mày xưng tao mãi rồi thành thói quen. Khi đã thành thói quen thì chúng không thể đổi cách xưng hô cho đúng phép được.

Cha mẹ nên dạy con cái về cách xưng hô ngay từ khi con trẻ còn nhỏ. Muốn chúng chào ai, cha mẹ phải nói cho chúng biết cách chào và bắt chúng lặp lại nhiều lần khi bắt đầu.

A- Bạc Trên Cấp Cha Mẹ

Người sinh ra ta được gọi là Cha Mẹ. Cha mẹ của Cha mẹ, Cô, Dì, Chú, và Bác của chúng ta được gọi là Ông Bà. Cha mẹ của Ông bà được gọi là Cụ. Cha mẹ của Cụ được gọi là Kỵ. Các Ông cha đời trước nữa được gọi là Tổ Tiên. Cha Mẹ sinh ra Các Con.

- Bạc bề trên trên cha mẹ nói chung: Ông bà tổ tiên.
- Theo thứ tự thời gian: Ông-Bà-Cổ-Tổ, Tằng tổ, Cao tổ.
- Cha mẹ của Cha hoặc của Mẹ: Ông, Bà (nội hoặc ngoại).

Xung hô với các bậc trên cấp Cha Mẹ này thì dùng chữ Cháu. Ở ngôi thứ ba, tương quan với bậc từ Cổ trở lên thì gọi là Chắt. Ở một vài tỉnh miền Trung Ông Bà còn được gọi là "Ông Mệ."

B- Cha Mẹ, Con Cái, Anh Chị Em, Vợ Chồng

1) Cha Mẹ Ruột

Cha Mẹ ruột được gọi rộng rãi qua nhiều danh từ như:

Bố mẹ, Cha mẹ, Ba má, Tía Má, Thầy U, Song thân...

Trong trò chuyện thân mật ở ngôi thứ ba thì gọi là "Ông Bà già tôi," Các Cụ chúng tôi, Ông Bà Nội các cháu (hoặc Ông Bà Ngoại các cháu) v..v..

- Cha: Cả 3 miền Bắc Trung Nam đều gọi là Cha, Ba. Trong văn chương và ngôi thứ ba còn gọi là Thân phụ, ông Cụ Thân sinh... trong trò chuyện thân mật ở ngôi thứ ba thì gọi là "Ông già";

Bắc: Bố, Thầy, Cậu. Ngôi thứ ba thì gọi "Ông Cụ nhà tôi";

Nam: Tía;

Trung: một vài nơi gọi Cha bằng Chú.

- Mẹ: Cả 3 miền gọi là Mẹ. Trong văn chương và ngôi thứ ba còn gọi là Thân mẫu, Bà Cụ Thân sinh, Bà Cụ chúng tôi... "Bà già";

Bắc: Me, Mẹ, Mợ, U, Bu, Đẻ, Cái;

Nam: Má; Vú, Bầm.

Trung: Mạ, Mệ

Trước đây trong chế độ đa thê, người con ruột gọi mẹ mình bằng Chị (?) nhưng gọi bà vợ chính của cha mình bằng Mẹ.

- Cha mẹ gọi con ruột mình là Con. Nhưng người Bắc thường xưng hô với con trai và con gái đã lớn tuổi, hay có gia đình rồi, của mình bằng Anh và Chị.

2) Cha Kế / Mẹ Kế

- Chồng của Mẹ (mà không phải cha ruột mình) gọi là Dượng; người Trung còn gọi là Trượng.

- Vợ của Cha (mà không phải mẹ ruột mình) gọi là Dì (ghẻ); Nếu là vợ chính của cha, trong chế độ gia đình xưa thì gọi là Mẹ.

3) Cha Mẹ Vợ

Cha mẹ vợ gồm có: Ông Bà Nhạc, Ông Nhạc, Bà Nhạc, Cha Mẹ vợ, Cha vợ, và Mẹ vợ, v.v.

Tiếng gọi Cha Vợ khi nói chuyện với bạn bè thân gồm có: Nhạc Phụ, Nhạc Gia, Bó Vợ, Ông Nhạc, Ông Ngoại các cháu, v.v.

Tiếng gọi Mẹ Vợ khi nói chuyện với bạn bè gồm có: Bà Nhạc, Bà Ngoại các cháu, Nhạc mẫu, v.v.

4) Anh Chị Em Ruột

- Anh: Cả 3 miền đều gọi Anh. Trong văn chương ở ngôi thứ ba là Bào huynh.

Trung: một vài nơi gọi là “Eng” (?)

Người anh đầu lòng người Bắc gọi là Anh Cả, người Nam gọi là Anh Hai.

- Chị: Cả 3 miền gọi là Chị.

Trung: một vài vùng gọi là Á.

- Em trai, Em gái: Cả 3 miền gọi là Em. Trong văn chương gọi là bào đệ, bào muội.

Trung: Út. Nếu người Trung gọi em là Út, thì chữ Út này được người Nam và người Bắc hiểu là người em cuối trong gia đình. Người Trung dùng chữ “Tui” (là chữ Tôi nhưng âm hưởng là Em) để xưng hô với anh chị mình.

5) Anh Chị Con Cháu Qua Hôn Phối (in-laws)

- Chồng Chị và Chồng Em gái gọi là Anh Rể và Em Rể. Vợ anh và Vợ em trai gọi là Chị Dâu và Em Dâu.

- Vợ con trai mình gọi là Con Dâu, chồng con gái mình gọi là Con Rể.

- Cha, mẹ, anh, chị, em (của) chồng gọi là Cha chồng, Mẹ chồng, Chị chồng, Anh chồng, Em chồng. Cha, mẹ, anh, chị, em (của) vợ gọi là Cha Vợ, Mẹ Vợ, Anh Vợ, Chị Vợ, Em Vợ.

Nên biết thêm: *Khi xưng hô với nhau giữa hai người thì các chữ Rể, Dâu, Chồng, Vợ sẽ mất đi (Ví dụ Con Dâu nói với Mẹ Chồng: "Con xin phép Mẹ"; hoặc Cha Vợ với con Rể: "Cha nhờ con việc này") - Khi nói với người thứ ba thì thêm "Rể... tôi": Con Rể tôi, Con Dâu tôi, Cha Chồng (vợ) tôi, Mẹ Chồng (vợ) tôi.*

6) Vợ Chồng

Tình vợ chồng người Việt rất đậm thắm, chân tình. Họ đối đãi với nhau rất lịch sự và tương kính.

Tiếng xưng hô của Chồng với Vợ trong gia đình gồm có: Em, Cung, Mình, Bu nó, Má mày, Má nó, Má thằng cu, Mẹ nó, Bà, Bà nó, Mợ, Mợ nó, Mình, Bậu, v.v.

Tiếng Chồng gọi Vợ trong khi nói chuyện với người khác gồm có: Nhà tôi, Bà nhà tôi, Má tui nhỏ, Má sắp nhỏ, Má bày trẻ, Tiện nội, Nội tướng tôi, Bà xã, Bà xã tôi, Vợ tôi, v.v..

Tiếng xưng hô của Vợ với Chồng trong gia đình gồm có: Anh, Cung, Anh nó, Ba, Ba nó, Bó, Bó nó, Bó mày, Bó thằng cu, Ông xã, Cậu, Cậu nó, Ông, Ông nó, Mình, v.v.

Tiếng Vợ gọi Chồng trong khi nói chuyện với người khác gồm: Nhà tôi, Ông nhà tôi, Ba tụi nhỏ, Ba sắp nhỏ, Phu quân tôi, Ông Xã, Ông Xã tôi, Ông Chồng tôi, Anh ấy, v.v.

Nên biết thêm: *Tại một vài nơi ở miền Trung người ta gọi Cha hoặc Mẹ và thêm tên đứa con đầu: chẳng hạn đứa con đầu tên Long thì vợ gọi chồng là “Cha thằng Long”; chồng gọi vợ là “Mẹ thằng Long”; và người ngoài xưng hô là “ông Long,” “Mụ Long” chứ không gọi tên thật (còn gọi là tên tục).*

Những cặp vợ chồng đứng đắn, có giáo dục không bao giờ gọi nhau bằng “Mày,” “Thằng đó,” “Con đó” và xưng “Tao.” Họ tìm những lời lẽ dịu dàng đầy tình cảm yêu thương để gọi nhau. Chính vì thế mà tiếng xưng hô giữa vợ chồng người Việt có rất nhiều, hơn xa tiếng xưng hô của vợ chồng người Tây phương.

C- Anh Chị Em của Cha Mẹ, Anh Chị Em Họ

- Anh của cha: Cả 3 miền gọi là Bác.
- Vợ của anh cha: Cả 3 miền gọi là Bác.
- Em trai của cha: Cả 3 miền gọi là Chú.
- Vợ em trai của cha: Cả 3 miền gọi là Thím.
- Chị của cha: Bắc gọi là Bác; Trung, Nam gọi Cô (hoặc O)
- Chồng chị của cha: Bắc gọi là Bác; Trung, Nam: Dượng (hoặc Trượng)
- Em gái của cha: Bắc, Nam gọi Cô; Trung gọi O.
- Chồng em gái của cha: Bắc gọi Chú; Nam, Trung gọi Dượng (hay Trượng)
- Anh trai của mẹ: Bắc gọi Bác; Nam, Trung gọi Cậu - người Trung còn gọi “Cụ” (?)
- Vợ anh trai của mẹ: Bắc gọi Bác; Trung, Nam gọi Mợ - người Trung còn gọi là Mự (?)
- Em trai của mẹ: Cả 3 miền gọi là Cậu - người Trung còn gọi là Cụ.

- Vợ em trai của mẹ: Cả 3 miền gọi là Mợ - người Trung còn gọi là “Mự.”
- Chị của mẹ: Bắc gọi Bác; Trung, Nam gọi Dì.
- Chồng chị của mẹ: Bắc gọi Bác; Trung, Nam gọi Dượng (Trượng).
- Em gái của mẹ: Cả 3 miền gọi là Dì.
- Chồng em gái của mẹ: Bắc gọi Chú; Trung, Nam gọi Dượng (Trượng)
- Anh chị em họ: Cả 3 miền vẫn gọi là Anh, Chị, Em như anh chị em ruột. Nhưng cấp bậc anh chị họ có nơi dựa trên tuổi tác cá nhân, có nơi, đặc biệt ở miền Trung, thì tùy vị thế trên dưới của các bậc cha mẹ. Chẳng hạn người con của chú mình đầu lớn hơn mình cả 20 tuổi nhưng vẫn gọi mình bằng Anh và mình gọi lại bằng Chú (tức là Chú em).
- Bác, chú cô dì... gọi các con anh em mình bằng Cháu.

Trong cách xưng hô với anh chị em của cha mẹ, người Bắc ưu tiên tuổi tác khi gọi anh, chị cha và mẹ là Bác, và cấp nhỏ là Chú Cậu Cô Mợ và chú không dùng chữ “Dượng.”

Nên biết thêm: *Người Nam và Trung ưu tiên về nội ngoại, thân sơ. Dì thì luôn bên ngoại dù tuổi cao hay thấp, Cô (hoặc O) thì luôn bên nội dù là chị hay em của cha. Chú thì chỉ dùng cho em cha, thuộc bên nội thôi. Người không thuộc dòng máu cha mẹ thì gọi là Dượng (hay Trượng), Mợ, Thím để phân biệt với Bác Trai, Chú, Cô, Cậu là anh em ruột thịt. Chỉ có cách gọi Bác Gái (vợ anh trai của cha) là một ngoại lệ.*

II- Xưng Hô ngoài xã hội

Ngoài xã hội, cách xưng hô từ trường học, cơ quan chính phủ, sở làm cho đến chợ búa thực ra không có một quy tắc, nguyên tắc hay định luật nào nhất định viết trên giấy tờ. Cách tốt (và an toàn) nhất là dù ở hoàn cảnh nào, vị trí nào, mình luôn luôn khiêm tốn, lịch sự, lễ phép, tình cảm và tế nhị; tránh làm phật lòng, xúc phạm người khác. Kết quả của sự cầu thả, tùy tiện có thể gây đổ vỡ thiệt

hại cho bản thân mình và người khác. Nên nhớ là **“Golden Rules”** (*“So in everything, do to others what you would have them do to you” - Matthew 7:12* - *Đừng làm cho người khác những gì mình không muốn người khác làm cho mình*) sẽ là chân lý cần thiết muôn đời: Tôn trọng người thì người sẽ tôn trọng mình là vậy.

1) Xung hô ở nơi công cộng, chợ búa

Đây là hoàn cảnh dễ gây lúng túng nhất cho chúng ta bởi vì đối tượng là người xa lạ. Trường hợp này chúng ta phải tùy thuộc vào sự quan sát và ước đoán về tuổi tác và giới tính mà xưng hô. Điều cần nhất vẫn là phải khiêm tốn lễ phép và tế nhị. Tôi đề nghị một điều *“Nếu mình ở thế kẹt, không biết phải xưng hô như thế nào cho phải phép, cho thỏa đáng thì cứ mạnh dạn hỏi người mình đang phải nói chuyện là mình nên gọi họ như thế nào?”* Người Mỹ họ hay làm như vậy (*“What should I call you?”*); rất an toàn, không có ai bị thương cả!

2) Xung hô ở Trường Học

Văn hóa Việt Nam đề cao việc học hành và sự giáo dục; đồng thời kính trọng người dạy dỗ; xếp hạng và nâng cao bậc “Thầy, Cô” lên trên cả cấp sinh thành (bậc cha mẹ). Thành ra, lễ phép trong việc xưng hô với Thầy Cô là chuyện phải làm. Kể ra, xưng hô với Thầy Cô cũng đơn giản: “Thưa Thầy,” “Thưa Cô...” Không gọi Thầy Cô bằng tên tục. Chúng ta có thể xưng Em (hay Con) là đủ. Ngay cả trường hợp ở dưới quê, học trò đi học trễ tuổi nên tuổi tác gần như suýt soát với Thầy Cô nhưng vẫn phải xưng hô với Thầy Cô như các học trò nhỏ khác. Ở bậc Đại học thì có vẻ thông thoáng hơn. Sinh viên còn có thêm thông lệ xưng hô với Thầy Cô qua học hiệu như “Thưa Giáo Sư,” Thưa Tiến sĩ...” Sinh viên lớn tuổi có thể xưng “Tôi” thay vì “Em” hay “Con.”

3) Xung hô ở sở làm, tại các cơ quan chính quyền

Sở làm, nhất là công sở, không phải là gia đình do đó các nhân viên nam hay nữ phải thẳng thắn dùng đại danh từ cho ngôi thứ nhất là “Tôi” - không có ngoại lệ. Ngôi thứ hai (đối tượng được gọi) có thể được gọi là Ông, Bà hay Ông, Bà cộng thêm chức vị (Thí dụ: Ông Giám đốc, Bà Chủ Tịch Ban Quản Trị...). Tuyệt đối không dùng các danh xưng có tính cách thân mật quen thuộc của gia đình như Chú, Bác, Cô, Dì, Cậu Mợ, Thím, Anh, Em, Con, Cháu v.v.. Chuyện đáng buồn là ngày nay cách gọi thiếu dân chủ, thiếu đứng đắn, thiếu chuyên nghiệp loại này đã lan tràn qua mọi ngõ ngách lớn nhỏ của công sở đến cả các cấp cao nhất của chính phủ cộng sản và cả ngoài xã hội dân sự.

Tôi xin trích một đoạn đối thoại trong một cuộc họp báo tầm quốc gia về vấn đề lớn (đó là “*cá chết / môi trường*”) có tính cách quốc tế giữa ông Võ Tuấn Nhân, Thứ trưởng Bộ Tài Nguyên Môi Trường của vi-xi và một phóng viên báo chí trong nước như sau:

Phóng viên:

- *Không. Không. Em chỉ hỏi là mình nên đưa ra một cái mốc thời gian...*

Thứ trưởng Bộ Tài Nguyên và Môi Trường Võ Tuấn Nhân ngắt lời:

- *Không. Không. Để cho anh nói hết. Nói riêng với em...*

Trời đất! “*Anh-Anh/Em-Em*” cái nổi gì ở chỗ đang nói chuyện đứng đắn và chuyên nghiệp này... Đây đâu có phải là lúc nói chuyện thường tình mà cứ phải dùng cái “*văn hóa du kích*” khi còn đắp mô đặt mìn chặn xe đò trong sự nghiệp “*chống mĩ cứu nước,*” hay lúc tình cờ gặp nhau khi đang khiêng tải đạn dược, chuyên quân dụng ở trên “*đường mòn hồ chí minh*” dưới “*địa đạo củ chi*” ngày xưa!? Tương tự, một vấn đề đã nêu ở trên của một ông người Việt tị nạn gọi Thị Trưởng Tạ Đức Trí là “*Anh Thị trưởng*” cũng sai trái y hệt như vậy thôi: Hoàn toàn thiếu đứng đắn và rất chướng... Nghe rất bịnh.

III- Vài đề nghị thay đổi cách xưng hô

Qua sự phát triển nhanh chóng của khoa học và kỹ thuật, nhất là kỹ thuật tin học, chúng ta có cơ hội tiếp cận với các văn hóa lớn ngoài Việt Nam chỉ qua vài cái “bấm” trên “con chuột điện tử.” Có nhiều cái hay của họ mình nên học hỏi; đồng thời những cái gì tốt, những cái có tính cách cá biệt bản sắc dân tộc Việt Nam, chúng ta cần phải duy trì và phổ biến đến họ. Chúng ta sẵn sàng hòa nhập và hội nhập nhưng nhất định không chịu để văn hóa 4000 năm của mình hòa tan (melting) vào những văn hóa lớn rồi bị tiềm thực biến mất. Tuy vậy, cũng không nên quá bảo thủ: *Cái hay cần học hỏi; cái dở nên bỏ bớt đi.* Chúng ta không cần một cuộc cách mạng văn hóa mà chỉ cần một sự thay đổi thận trọng để thích hợp; nhất là cần một sự dân chủ hóa các lối gọi, xưng hô ở cơ quan chính quyền và ngoài xã hội. Người dân đen yếu nhỏ bé thiếu quyền lực, cũng như giới trẻ thiếu kinh nghiệm không thể bị người lớn, cấp trên gọi một cách thấp cấp khinh miệt như “Mày, “Chúng mày,” “Em,” “Cháu...”

*“.. còn trời còn đất còn non nước,
có lẽ ta đâu mãi thế này.”*

(NCT)

*“... lời nói không mất tiền mua,
lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau.”*

(Ca dao)

Trần Văn Giang

Tham khảo

- “Xưng Hô Trong Gia Đình Việt Nam” – Nguyễn Đăng Trác
- “Cách Xưng Hô Trong Gia Đình Việt Nam” – Cao Thu Cúc
- “Quan hệ Gia Đình Làng Xóm của Người Quảng Ngãi” - Địa Dư Chi Quảng Ngãi
- “Cách Xưng Hô và Quan Hệ Trong Gia Đình Dòng Họ” - Đinh Khắc Thiệu

Trúng xổ số



Chưa nói mà mọi người đều biết cả rồi. Mua xổ số là mua một hy vọng, mua một giấc mơ... Kể cũng không khó hiểu lắm, đời sống mà không có hy vọng, hết mơ ước thì sống còn ý nghĩa gì nữa, sống thêm vài ngày làm quái gì cho tốn cơm áo. Ngay chính người viết, thay vì cho tiền hội từ thiện hay bố thí cho ăn mày, cũng thỉnh thoảng mua vài đồng xổ số cầu may. Who knows!

Trong thực tế, xổ số, mua xổ số và trúng xổ số có nhiều vấn đề xã hội và kinh tế cần phải bàn thêm.

Kinh tế tư bản, Hoa kỳ chẳng hạn, luôn luôn có hệ thống thuế má rất quy mô đi kèm một bên. Ngay cả bác học *Albert Einstein* lúc sinh thời đã phải than van kêu trời là:

“Có một thứ tôi không bao giờ hiểu nổi là cái phiếu khai thuế”
(*There is only one thing that I have never understood is the US tax form*).

Thuế ở Mỹ tuy đánh cao thật nhưng phải thẳng thắn mà nói là nó khá công bằng: Thuế đánh lũy tiến theo lợi tức kiếm được; càng giàu đóng thuế càng nhiều; nghèo đóng ít hay không phải đóng một xu nào cả... Ấy! Mấy anh nhà nghèo tuy đã được chính phủ cho miễn hay bớt đóng thuế, nhưng lại tự ý, tình nguyện (không có ai bắt buộc) thích, xin được đóng thuế bằng cách mua xổ số - Nhiều người gọi xổ số là *“Thuế đánh trên nhà nghèo”* (Tiếng Anh gọi là: *“Tax on the poor”* or *“Tax on the stupid”*). Có người nghèo nào mà chẳng muốn trở thành giàu có, chẳng muốn có cơ hội làm những chuyện mà chỉ có người giàu có tiền của mới làm được như: mua nhà cao to rộng, xe luxury, du thuyền (yatch) hào nhoáng, máy bay riêng, vàng vòng đeo đở người, kim cương to tướng ném chóc vỡ đầu, tiền cho con cái đi học đại học đắt tiền... Không phải tôi có ác ý, nhưng qua quan sát, thấy đa số người nghèo bản cố nông ít học, kém tài, không biết đầu tư, không có quen biết ai làm lớn để chạy áp-phe... Mua xổ số dường như là một lời giải thuận tiện cho người nghèo. Mà nè! Mấy anh giàu có thì biết cái quái gì về người nghèo mà chê bai, mà dè bừ chuyện mua xổ số ?!

Nhưng (chuyện lớn hay bé gì cũng có cái “nhưng” này), nghiện xổ số hay đánh xổ số cố sát quá đều có gây thiệt hại từ chết đến bị thương.

Nhiều người, trong đó có tôi, không tin là chỉ có người nghèo mới mua xổ số mà tỉ lệ người mua phân phối đồng đều cho tất cả các loại dân số từ nghèo đến giàu. Mỗi ngày đều có người trúng số; đại đa số không muốn chường mặt ra (vì nhiều lý do riêng) mà chỉ âm thầm sống đời bình thường... Đừng có vội lên tiếng chỉ trích chê bai, đánh vỡ những giấc mơ của người khác.

Tôi thấy chơi xổ số có lợi mọi đàng: Cơ hội để thắng lớn và tiền vé số được chính phủ dùng tài trợ các chương trình giáo dục như xây trường, mướn thêm thầy giáo... Chương trình hoàn hảo nào cũng có vài hòn sạn khó nuốt: mới đây, trên báo chí có phanh phui vài chuyện như là chính phủ kẹt tiền quá (*financial trap*), phải lấy bớt tiền của quỹ xổ số để xây nhà tù, mướn thêm cai tù. Hết biết! (Cũng khó tin, nhưng có thật, y như chuyện Thống Đốc California đẹp giai giàu có Arnold Schwarzenegger có con riêng với một mẹ lãu nhà nhan sắc nhìn phát ón thịt ba chỉ và đậu!)

Bớt uống 1-2 chai bia trong quán nhậu, hay nhin một ly “*Frappuccino*” ở quán cà phê *Starbucks* để mua vài tờ xổ số thì đâu có chết thẳng tây nào (?)

Những người bài bác xổ số thường nêu ra ý nghĩa của vấn đề cần tiết kiệm để đầu tư (?Nhưng ngay cả đầu tư cũng có vấn đề. Không phải cứ đầu tư là sẽ thành công); Làm mọi cách để học hỏi, khôn ngoan hơn trong việc dùng tiền. Tiết kiệm và đầu tư cũng không có nghĩa là sẽ trở thành giàu có. Giàu có lẽ phải có duyên số; chứ không phải vì không mua xổ số, biết để dành tiền đầu tư, hay vì tài giỏi. Mỗi năm hệ thống giáo dục Hoa kỳ đào tạo trên 40,000 Tiến sĩ (thí dụ riêng năm 2008 có 48,802 Ph. D.) đâu có nghĩa là học cao (có Ph. D.) là sẽ giàu có. Tôi quen vài ông Tiến sĩ thất nghiệp dài dài và có vài ông Tiến sĩ đi bán xe cũ (*Used car dealers*) kiếm cũng chỉ đủ sống qua ngày. Có sẽ cũng có vài chục ngàn Tiến sĩ (mỗi năm) mua xổ số chờ thời vận.

Chi 100-200 đô la mỗi năm mua xổ số thì không thê “bankrupted” được. Có nhiều tay không hề mua xổ số nhưng lại tiêu xài vung vít phí của qua các mục đi xem thể thao, Las Vegas trips, tiệc nhậu liên tù tì... thì cũng thế thôi! Mua vé số là để hy vọng thắng một số tiền. Nếu không có cái hy vọng này thì chẳng có ma nào đại đóng hụi chết cho sở xổ số mỗi tuần. Đối với người nghèo số phận họ đen như mồm chó thì họ không cần tình thương và sự thông cảm. Họ chỉ cần được trúng số! Cái tuyệt vời của xổ số là không phải sở chỉ một lần rồi xong phim đẹp tiệm mà ngày nào, tuần nào cũng có

xổ số cho nên hy vọng không bao giờ cần phải dừng lại một lát để nghỉ xả hơi...

Riêng cá nhân tôi, nhờ trời, tạm coi là đủ ăn đủ mặc nhưng cũng muốn trúng số. Không hiểu người khác sẽ có những dự tính, chương trình thơ mộng gì sau khi trúng số. Tôi mà trúng số thì việc đầu tiên phải làm là sẽ cho từ thiện $\frac{1}{4}$ số tiền trúng và việc thứ hai là sẽ điều đình mua cho bằng được công ty “Thúy Nga Paris” để rồi ngay sau đó biếu cho cô Nguyễn Cao Kỳ Duyên một số tiền để cô ta tự ý nghỉ không phải làm MC thêm một kỳ DVD nào nữa... Giời ạ! *She is the real pain in the you-know-what!* Nhiều người đã sẵn bị di ứng cái cười có 102 của cô KD sẽ may ra sống hạnh phúc và sống lâu hơn chút đỉnh sau khi cô ta hết làm Em-xi.

Tiền (trúng số) thì vẫn là tiền. Ở đâu, lúc nào thì cũng có sẵn người khôn và người ngu. Báo chí Hoa kỳ gần đây nêu ra tên tuổi trong một cái danh sách rất dài những anh chàng trúng độc đắc với số bạc lớn vài chục triệu đô la chỉ vài năm sau thì ban càng: khai khánh tận, ăn mày hoặc chết vì ma túy qua liều... Chuyện này đâu có gì là lạ. Vài anh chàng “đần độn” không biết cách dùng, quản trị một số tiền kếch xù để tiêu tán đường hết trong một thời gian ngắn đâu có nghĩa là mọi người đần độn như họ. Tiền trúng số không thể biến người đần độn thành khôn ngoan ngay được. Có nhiều người trúng số độc đắc và sống đời thật hạnh phúc sung sướng sau khi trúng số thì không thấy báo chí nói đến vì những cái “good news” như vậy không lôi cuốn người đọc. Ngay cả cái hệ thống giáo dục khá hoàn hảo của Hoa kỳ cũng không hề chú tâm đến việc dạy dỗ công dân Hoa kỳ, từ bậc tiểu học cho đến hết trung học, cách quản trị tiền bạc (*Money management*) cho hiệu quả; Bỗng nhiên lại có một số tiền lớn chưa từng có bao giờ, họ có khuynh hướng xài tiền như ăn cơm – tức là ăn cho tới hết thì thôi. Trước khi trúng độc đắc, một người từng sống cẩu thả về tiền bạc thì sau khi trúng độc đắc họ sẽ sống cũng y như vậy. Người thành công trong đời sống vốn dĩ họ không phung phí tiền bạc thì sau khi trúng số họ đã biết cách dùng tiền như thế nào để có hạnh phúc lâu dài.

Tôi chưa biết nên tự xếp loại chính bản thân mình là người thuộc về nhóm nào: khôn ngoan hay đần độn; nhưng tôi vẫn luôn cầu trời cho tôi “bị” trúng số độc đắc (“*unlucky to win!*?”) một lần để xem tôi có biết cách dùng tiền hay không?! Tôi tự hứa với thượng đế trên cao là tôi vẫn sống cuộc sống thảnh thơi bình thường; sẽ tiếp tục giữ cái công việc hàng ngày (daytime job) của tôi khi mà tôi chưa đủ tuổi về hưu; sẽ trả hết các nợ cũ (*mortgages, credit cards, car loans, college loans...*); mở các “trust funds” sẵn sàng cho con cái vào đại học; sẽ mua một căn nhà khiêm nhường nhưng khang trang hơn căn nhà cũ chật hẹp đang cư ngụ, sẽ mua 1-2 cái xe mới thực dụng cho vợ con, mỗi ngày sẽ ăn những bữa ăn với thức ăn uống bổ khỏe, sẽ tặng cho từ thiện một số tiền; Nhưng chắc chắn là tôi sẽ không nghiện rượu, không nghiện ma túy; sẽ không cờ bạc; không mua máy bay riêng, không mua xe sport, du thuyền đắt tiền... Đó là chưa kể ở thế giới tự do này, tiền tự nó lại sinh ra tiền qua *Savings, CD's, Bonds* (không phải loại “*junk bonds*” của anh Do thái Madoff)... Nói tóm lại, tôi sẽ không sống như tỷ phú, sẽ không sống như đang sống ngày cuối cùng của cuộc đời... Vẫn tiếp tục sống thoải mái trên ¼ tổng số tiền (trúng số độc đắc) cộng với số tiền lời (interest) của ¾ tổng số còn lại... Cứ theo như cái phương trình đơn giản này thì làm sao mà xài hết tiền bạc triệu cho được. Dù không (chưa) trúng số nhưng tôi cảm thấy cũng đã tự làm được việc này rồi chứ đâu phải chờ đến lúc đó.

Ai cũng hiểu là tiền trúng xổ số khác hẳn tiền dành dụm mồ hôi nước mắt. Cái khó ở chỗ làm sao mình xem tiền trúng số cũng y như tiền dành dụm mồ hôi nước mắt thì mọi chuyện yên ổn. Ồ! Nói thì dễ. Làm mới khó. Nhưng cứ chờ đến lúc trúng số thì mới biết “vàng đá.”

*“Thà xài vài phút huy hoàng rồi chột tắt.
Còn hơn tiêu lẻ tẻ bạc cắc suốt trăm năm.”*

Cuộc hành trình ngàn dặm phải bắt đầu từ một cái vé số trúng số độc đắc.

*“Con quỳ lạy chúa trên trời.
Sao cho con trúng (độc đắc) một lần. Chúa ơi...”*

Trúng số hay không thì cũng không bao giờ nên để tiền nó hủy diệt mình, biến mình thành nô lệ. Một chân lý không ai có thể chối cãi được là: “*Cuộc đời đầy rẫy những đau khổ nhưng sống nghèo thì còn khổ hơn nhiều.*” - Cho nên chữ “nghèo” thường đi đôi với chữ “khô” là vậy. Nghèo thì khô đã đành; giàu cũng có cái khô riêng của giàu. Nhưng cũng đừng vội nghe lời rao giảng của những nhà đạo đức là “tiền không mua được tình yêu (?)” bởi vì thực tế không phải như vậy. Ít ra, tiền giúp mình trả hết các món nợ (“*bills*”) cũng đỡ khổ rồi. Đỡ phải gây gổ với bà xã vì thiếu tiền này tiền nọ...

Ở Hoa kỳ, người giàu muốn sống thoải mái không lo lắng thì phải cần phải có một lúc 3 người cố vấn tốt: Cố vấn pháp luật (*Luật sư*), Cố vấn thuế vụ (*Accountant*, người giữ sổ sách khai thuế), và Cố vấn tài chánh (*Financial Advisor*)... Mấy anh da đen chơi thể thao vừa ra khỏi trường học, có ký hợp đồng vài chục triệu trong vài năm để chơi thể thao chuyên nghiệp cho một hội bóng nào đó; ngay sau khi phải về hưu non (có thể vì bị thương nhiều quá hay đã thực sự hết “xíu quách” ở tuổi 30-40) là cũng là lúc sạt nghiệp chỉ vì mấy anh đen có đầu óc y chang như dân nghèo bản cố nông trúng xổ số: thứ nhất họ thiếu hẳn 3 ông cố vấn quan trọng vừa mới kể ở trên; thứ hai họ lại bị các em gái chân dài da trắng tóc vàng mắt xanh và các *Manager / Sport Agent* (thường là dân da trắng / Do thái) lừa rút hết tiền hồi nào không hay!!!

Trúng một số tiền lớn dễ làm thay đổi cá tính cách sống (lifestyle) của mình. Thành ra thấy mấy cảnh nhà giàu có gia đình, hôn nhân đổ vỡ, con cái hư hỏng, chết vì nghiện rượu ma túy không phải là chuyện lạ. Tuy vậy, không nên trách chuyện có nhiều tiền, mà nên trách các cá nhân đã cho phép tiền làm thay đổi cá tính và cách sống của mình.

Nhiều người không mua vé số vì vẫn tin là “*tôi chẳng bao giờ trúng cái giải gì, dù lớn hay nhỏ,*” “*chỉ phí tiền...*” Cuộc đời vốn dĩ tự nó đã là một canh bạc lớn rồi. Mọi người cứ vui vẻ mua vài

đồng vé số mỗi tuần. Chẳng chết thằng Tây nào. Đến khi “bị” may mắn trúng số thì sẽ hạ hồi phân giải sau chưa muộn.

Đời là vô thường. Chúng ta thực ra không để ý cho lắm những lời chúc tụng máy móc nghe qua quá nhiều lần đã mất hết “ép-phê” như: Have a Good Thanksgiving, a Merry X’mas and Happy New Year, Happy B-day... mà chỉ cần trúng số.

(Life is so impermanent! You actually do not care to pay attention to the business-as-usual greetings such as “Have a Good Thanksgiving, a Merry X’mas and Happy New Year, a Happy B-day... Only thing you really need today is to win a lottery. Just win one dude!

*Better be cursed with lots of money than cursed and poor...
Who said that?)*

Vài lời thô thiển. Nếu đọc nghe không vô thì cũng vui lòng làm phước bỏ qua dùm; nhưng dù gì đi nữa cũng nhớ mua xổ số cho tuần này nghe quý vị!

Trần Văn Giang

Bố thí tiền mặt cho người nghèo



“Người quân tử thông cảm sự khó khăn của người nghèo khó. Kẻ tiểu nhân không thể hiểu được điều đó.”

-Khuyết danh

.

Vào mỗi mùa lễ lạc và lạnh lẽo cuối năm, chúng ta không thể không động lòng trắc ẩn và cho / bố thí một ít tiền lẻ khi nhìn thấy người nghèo - ăn mày, vô gia cư – thuộc đủ hạng người, đủ tuổi,

lang thang vất vưởng trên đường phố, hay đứng trước các chợ hay góc đường xin tiền.

Các chuyên gia về vấn đề xã hội lại khuyên người hảo tâm đừng nên cho những người bất hạnh này tiền mặt bởi vì luôn luôn có sẵn những cơ sở xã hội giúp đỡ họ (?) Cho họ bao nhiêu tiền cũng không đủ; họ xài tiền nhanh bằng thời gian quý vị đưa tiền mặt cho họ; họ sẽ dùng tiền không phải để mua thực phẩm và những thứ cần thiết cho đời sống thường nhật mà để mua rượu, thuốc lá, ma túy hay xô số. Câu châm ngôn vẫn là chân lý muôn thuở cũng cần được nhắc lại ở đây:

“Cho người nghèo một con cá, anh ta ăn xong ngày mai lại thấy đói và mong nhận được con cá khác... Nên dạy cho anh ta biết cách bắt cá để anh ta tự tìm bắt cá khi đói.”

Các chuyên gia xã hội đề nghị chúng ta nên cho tiền các Hội đoàn Từ thiện (Local Providers), “Ngân hàng Thực phẩm” (Food Banks), Cơ sở Cứu đói (Rescue Missions) mà ngân sách của họ đã từng chứng minh (proven) là số tiền từ thiện nhận được đã dùng phần lớn (65% - 85%) để giúp thẳng đến người nghèo, chứ không phải để dùng trả lương cho nhân viên ban điều hành (chẳng hạn “Clinton Foundation” dùng 85% để trả nhân viên và chi phí điều hành). Người vô gia cư với đời sống nghiệp ngã, đầy sợ hãi thường bị bệnh tâm thần. Nhận tiền mặt của người bố thí, họ không biết dùng cho đúng chỗ; tệ hơn nữa là có thể bị các người vô gia cư khác khéo mạnh hơn uy hiếp cướp mất...

Thực ra vấn đề cho người nghèo tiền mặt rất phức tạp. Tôi sẽ lần lượt nhìn vào thực tế của việc bố thí bằng tiền mặt này qua vài khía cạnh điển hình khác nhau như sau đây:

1- Trên đất Mỹ, “Nghèo” có phải là sự lựa chọn của dân nghèo?

Cho câu trả lời “*Đúng như vậy*” – Người nghèo tự ý chọn số phận nghèo - Người “bị” nghèo vì kết quả của chính cách sống của họ: Lười biếng không thích làm việc; tiêu xài phung phí nhiều hơn mức lợi tức kiếm được; lâm vào tình trạng nghiện rượu, thuốc lá, ma túy và cờ bạc...

Cho câu trả lời “*Không phải như vậy*” – Người nghèo không có sự lựa chọn - Người nghèo vốn dĩ kém may mắn, có sẵn số phận nghèo: Chẳng hạn như họ được sinh ra từ một gia đình nghèo (thống kê cho thấy chỉ có độ 3% số người sinh ra trong gia đình nghèo có thể thoát ra khỏi cảnh nghèo); gia đình có người mang bệnh nan y hay tàn tật không có hoặc thiếu khả năng làm việc kiếm tiền; gia đình bỗng nhiên đổ vỡ vì cảnh góa bụa, ly dị hay tai nạn... Hệ thống An Sinh Xã Hội (Welfare System) của chính phủ không hiệu quả. “Welfare” chỉ cung cấp đủ tiền để người nhận tiếp tục sống trong cảnh nghèo.

Tôi gặp một ông già Mỹ trắng mặc quần áo gọn ghẽ, chống gậy đứng ngay trước cửa tiệm “Winchell Donuts” xin tiền. Sau khi cho ông ta 5 đô la, tôi cũng tò mò hỏi qua là:

- *Tôi nghĩ là ông phải có tiền già, hay tiền trợ cấp xã hội (Social Security Benefits) gì đó chứ? Sao vào tuổi này lại phải đứng đây xin tiền?*

(With your age, you must have some forms of Social Security Benefits?)

Ông ta khe khẽ trả lời là:

- *Vâng. Tôi có; Nhưng không đủ.*

(Yes! I do have Social Security Benefits; however, they are not enough).

Sống lâu năm ở Hoa kỳ, chúng ta thấy dân “vô gia cư” ít khi sống ở vùng quê, thôn dã (rural areas) bởi vì dân cư thôn quê cũng nghèo và thưa thớt; đồng thời các chương trình cứu đói của chính phủ thường không đến (reached out) nơi xa xôi chỗ họ đang sinh sống được. Có nhiều người nghèo Mỹ ở thôn quê hay các dân Mỹ

gốc Da đỏ ở các “*Indian Reservation*” hẻo lánh chết đói từ đời thuở nào rồi mà chẳng có ai biết đến. Dân vô gia cư phần lớn phải dời về sống ở thành phố vì thành phố có nhiều người qua lại dễ cho việc xin tiền (ăn mày) và có hệ thống “welfare” đã thiết lập sẵn để giúp họ.

2- Có “ăn mày chuyên nghiệp” (loại “lường gạt” – Scam) không?

Nhiều anh (hay chị) “tài tử” rất khỏe mạnh, trí tuệ minh mẫn nhưng có tính lười biếng không thích làm việc, lại có nhiều sáng kiến độc đáo để lợi dụng sự hảo tâm của người đi đường.

Ở quanh quần Little Saigon, vài anh vô gia cư biết tâm lý người Việt tị nạn cộng sản mình đang sinh sống và làm việc trong vùng Quận Cam (Orange County, California) có ít nhiều thiện cảm với cựu chiến binh Hoa kỳ từng tham chiến ở Việt Nam trước năm 1975. Các anh “vô gia cư” nhìn còn khá khỏe mạnh, đứng ở các đầu đường ngay chỗ đèn đỏ hoặc các “Stop Sign” giơ cao tấm bảng đề hàng chữ “**Vietnam Vet Needs help**” (*Cựu chiến binh ở Việt Nam cần sự giúp đỡ*). Tôi thấy rất nhiều đồng bào tị nạn cộng sản phe ta dừng xe cho tiền. Điểm đáng lưu ý là có vài anh “vô gia cư” nhìn chỉ trạc hơn 40 tuổi; tức là vào thời kỳ chiến tranh Việt Nam (trước 1975) anh ta còn mang tã thì làm “cựu chiến binh của chiến tranh Việt Nam” bằng cách nào đây hả trời ?!

Cũng ở Quận Cam, mấy tuần nay tôi nhận ra một anh thanh niên Mỹ trắng nhìn rất mạnh giỏi, đứng ở ngay tại “Stop Sign” của các “Exit” từ “Freeways,” tay cầm và giơ cao một thùng trống (empty container) bằng “plastic” màu đỏ, loại thùng đựng xăng. Ý của anh ta là xin khách đi đường vài đồng để đổ xăng vì lỡ hết xăng giữa đường và cũng hết tiền. Tôi thấy rất nhiều người hảo tâm động lòng cho tiền giấy chứ không phải tiền bạc các (!) Điều đáng lưu ý là mỗi ngày anh ta đứng ở một “Freeway’s Exit” khác nhau mới chết người!

Một anh vô gia cư xin tiền chuyên nghiệp loại này có thể kiếm được từ 70 đô la (ngày xấu) đến 300 đô la (ngày tốt) mỗi ngày. Kể cũng đáng đồng tiền bát gạo...

Vào dịp lễ lạc cuối năm này, có vô số các cú điện thoại giả danh hội đoàn cảnh sát này, cứu hỏa nợ gọi thẳng đến nhà; hoặc “Junk Mails” của các hội đoàn từ thiện loại “trời ơi đất hỡi” cũng gọi đến tận nhà để xin tiền loạn xạ ngẫu, tối tăm mặt mũi. Nếu là điện thoại gọi thẳng đến nhà mà quý vị đã lỡ nhắc máy thì xin quý vị nhớ và trả lời họ dùm tôi đơn giản 3 chữ **“Hold On Please”** rồi cứ để cái điện thoại trên bàn cho đến khi nó tự cắt đường dây (vì chờ lâu quá - “phone line’s timeout”) thì hãy đến gác máy; Riêng cho các “Junk Mails” xin tiền, quý vị nhớ đừng mở thư ra làm gì; chỉ việc viết trên bao thư 3 chữ **“Return To Sender”** và gửi trả (hoàn toàn miễn phí) qua bưu điện. Như vậy người gửi (Sender - Hội từ thiện?) sẽ phải trả tiền cước phí cho thư bị trả lại và cam đoan họ sẽ lấy tên và địa chỉ của quý vị ra khỏi “mailing list” của họ cho kỳ gửi kế tới.

3- Người xin tiền bố thí là người “Vô Gia Cư”?

Không hẳn như vậy, nhất là người trẻ tuổi đứng xin tiền bên đường. Truyền hình Mỹ trong chương trình “Phô bày Gian lận” (Fraud / Scam) đã có chiếu lần bắt gặp tại trận một anh đứng “xin tiền theo giờ hành chánh” như sau: Camera quay “video” anh ta lái và đậu xe SUV khá mới từ đằng xa chỗ anh ta vẫn đứng xin tiền; anh ta thay vội bộ quần áo bảnh bao đang mặc, rồi đi ra đứng ở góc đường xin tiền. Hết giờ hành chánh, anh đi trở lại chỗ đậu xe, thay bộ quần áo sạch sẽ và lái xe đi...

Có nhiều trẻ vị thành niên (teenagers) đứng xin tiền để có đủ tiền trả cho một cái “xâm mình” (tattoo) mới đã lấy hẹn từ trước?!

Gần đây, tôi có dịp phải chở thằng con trai ra chợ “Target” gần nhà để mua một ít vật dụng dùng cho lớp học của cháu. Sau khi mua sắm xong, vừa lái xe ra khỏi chỗ đậu xe thì cha con tôi thấy một cô bé da trắng tóc vàng trạc độ 17 tuổi cầm một cái bảng đề chữ

“Teenager Mom needs money to buy ‘Similac’ for the baby. Please help.” (“*Mẹ vị thành niên cần tiền để mua sữa cho con. Xin vui lòng giúp đỡ*”) - OMG, She played and we pay ?!

Lời cuối

Giúp đỡ người hoạn nạn, sa cơ lỡ vận, người không thể tự giúp mình là chuyện nên làm. Tôn giáo nào cũng khuyến khích chuyện làm nhân đạo đó. Tuy nhiên phải chi ra cho việc từ thiện bằng đồng tiền khó kiếm của gia đình mình thì cũng cần phải đắn đo.

Theo tôi, một khi đã quyết định bỏ thí tiền mặt thì chỉ việc cho tiền làm từ thiện, hảo tâm mà không cần phải có kỳ vọng là người nhận tiền sẽ dùng số tiền đó như thế nào vì ngay chính chúng ta cũng có rất nhiều chuyện tiêu xài rất hoang phí (?) Cũng nên biết thêm, không phải chỉ có người nghèo mới nghiện rượu hay ma túy. Ở các nước tân tiến giàu có, người giàu (có thừa tiền của, đã có đầy đủ các tiện nghi tối thiểu của đời sống) vẫn lâm vào cảnh nghiện ngập (rượu, ma túy, cờ bạc) với tỉ lệ cao hơn dân nước nghèo.

Ở Mỹ, hoàn cảnh nghèo và nhất là vô gia cư, tương tự như một bản án tử hình. Mặc dù biết chỗ để xin trợ cấp; nhưng vì trợ cấp nhỏ giọt và nhiều khê. Chẳng bao lâu sau, người vô gia cư phải bỏ cuộc, sống đời lây lất, lần mò sẽ kiệt sức và chết bên lề đường, dưới gầm cầu giống như một tử tù ngồi chờ tới ngày bị hành quyết...

Đời là vô thường... khi đang sống yên ổn hãy nhớ câu "*Cư an tu nguy.*"

Trần Văn Giang

Sáu (6) điều kỳ quặc thấy ở Việt Nam



Chó thui ở Việt Nam

Lời giới thiệu (của người dịch *Trần Văn Giang*):

Bài viết này phổ biến trên trang “Blog” của cô **Blossom O’Bradovich**, một nữ y tá trẻ tuổi người Mỹ gốc Anh quốc. Cô O’Bradovich là một tay du lịch loại “*backpacking*” (người trong nước gọi là “*Tây Ba-lô*”) không biết mệt mỏi. Cô ta ghi lại chi tiết các kinh nghiệm trong thời gian cô đi du lịch các nước Á châu; trong đó có Việt Nam.

Tôi chỉ dịch lại phần kinh nghiệm về Việt Nam của Cô O'Bradovich để chúng ta cùng nhau suy gẫm về về vấn đề văn hóa và giáo dục của người Việt hiện sống trong Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam qua cái nhìn của một người ngoại quốc - nhất là người Tây phương.

- **Bóp còi liên tục:** Đó là do đời sống xã hội xô bồ lại thiếu công dân giáo dục: Cấm gây tiếng ồn trong thành phố.

- **Không có khái niệm về thời gian:** Sống không hy vọng gì về tương lai nên sinh ra lè phè không màng tới thời gian chi cho mệt.

- **Thức ăn, thức uống quái đản:** Ăn thịt chuột, thịt chó, thịt mèo, hột vịt lộn... là truyền thống thôn quê đưa về thành phố. Cách ăn uống mà ngay chính nhiều người Việt cũng thấy chướng mắt ái ngại chớ đừng nói chi tới người ngoại quốc văn minh.

- **Không có khái niệm về “đời tư” của người khác:** Nói nôm na là không có ý thức về "sự riêng tư" của người khác. Tò mò tọc mạch là bản tính tự nhiên cố hữu của người Việt. Giáo dục gia đình và học đường ở đâu? Có lẽ phải bớt đi các hành động trơ tráo, quê kệch, thô bỉ.

- **Thuốc lào (? Khói thuốc):** Trên vùng Tây Bắc Việt Nam, nhiều thiếu nữ, phụ nữ trẻ "hít" thuốc lào bằng ống hút dài cả thước là sự thường. Nơi thành thị, vì không ai chỉ dạy, hướng dẫn... cứ “vô tư” phun khói như ống khói tàu thì quả là bó tay!

- **Nhìn chăm chăm:** Phép lịch sự này cũng thuộc về giáo dục gia đình và học đường: Nhìn người chăm chặp là bất lịch sự, mất dạy.

(Xin mời đọc bản gốc bằng Anh ngữ cũng được kèm ở phần dưới bài dịch bên dưới để quy vị có dịp kiểm chứng nội dung bản dịch của tôi và để cho rộng đường dư luận.

Ngoài ra, nên biết thêm, cũng cùng bản văn này tôi thấy đã có nhiều bản dịch của người trong nước dùng “chữ Việt mới” của vi-xi nghe rất lạ tai. Mong tìm đọc cho biết thêm).

Trân trọng,

Người dịch **Trần Văn Giang.**

*

Lời mở đầu (của chính tác giả - *Cô Blossom O’Bradovich*):

Việt Nam là một quốc gia của sự bừa bãi (randomness). Từ, một người phụ nữ sống sát ngay phía bên ngoài cánh cửa gian phòng bạn đang ở, đánh thức bạn dậy lúc 5 giờ sáng với các tiếng bầm “ngọc hành rắn” (xà-pín? snake penis?) để sửa soạn cho quây hàng thức ăn; cho đến anh chàng chạy xe gắn máy có treo gần 100 con gà ủ xâm vào bạn; cho đến người phụ nữ ngồi chồm hổn trước quán bia hơi vừa nhìn bạn với bộ mặt vẻ cau có vừa móc mũi (?) Không cần biết kinh nghiệm của bạn khi đến đây (Việt Nam) sẽ là tốt hay xấu; một điều chắc chắn là bạn sẽ không bao giờ cảm thấy thấy buồn chán (bored) ở đây.

*

Đây là *6 điều kỳ quặc* tôi thấy chỉ có ở Việt Nam:

1- Bóp còi xe liên tục

Người Việt Nam bóp còi xe liên tục với chủ ý muốn nói là “*Ê, tôi đang đi tới đây...*” khác hẳn với người Tây phương chỉ bóp còi khi tức giận người đi xe phía trước, hay tỏ ý muốn họ tránh ra ngay. Nói cách khác, người Việt bóp còi xe có kèm với nụ cười và một cái gật đầu có ý thông báo là “*Tôi đang đi đằng sau bạn*” hơn là “*một dấu hiệu của sự tức giận, muốn chửi thề.*”

Ngoài ra, sự việc người đi bộ lao đầu thẳng vào các dòng xe nhộn nhịp đang đi tới là chuyện hoàn toàn bình thường; bởi vì người lái xe sẽ không bao giờ dừng lại nhường cho bạn đi qua, mà họ sẽ tìm mọi cách tránh bạn. Thật ra, nếu không đi như vậy (lao thẳng vào) thì vô phương mà băng qua đường ở phố xá Việt Nam.

Chạy xe ở Việt Nam không phải là chuyện dễ dàng đâu. Dù đã biết bấm còi hoàn toàn không có hiệu quả gì cả nhưng người chạy xe vẫn cứ bấm túi bụi y như là muốn gọi phép lạ.

Có lần một anh xe ôm chở tôi, tình hình anh ta dừng xe ngay giữa đường lộ, tắt máy để ... dùng “*Google Translation*” cấp tốc (trên điện thoại di động?) và gõ cho tôi biết bằng dòng chữ Anh ngữ là “*Cô thật xinh đẹp!*” trên màn hình trong khi hàng loạt xe vận tải phải chạy vòng quanh chúng tôi để tránh. Tôi hoảng hồn tưởng sắp có tai nạn xảy đến; nhưng kỳ lạ vẫn chỉ thấy dòng xe đông đảo chạy tránh chúng tôi! Chuyện này không thể xảy ra ở Tây phương

hay các nước phát triển. Nếu ở Mỹ, thì có lẽ chúng tôi đã bị xe cộ cán chết mất đất rồi!

2- Không có khái niệm về thời gian

Dường như Việt Nam không hề có chút khái niệm gì về thời gian. Mỗi khi tôi hỏi một người Việt Nam về thời gian cần để làm xong một chuyện gì đó thì không có một ai biết trả lời tôi như thế nào? Thời gian có một ý nghĩa khác biệt ở Việt Nam: Mọi người cho là “*Cứ khi nào xong là xong. Xem giờ giấc làm quái gì?*” Ngược lại, đối với người Tây phương thời gian là vấn đề rất quan trọng đã ăn sâu vào tiềm thức từ bé chứ không thể xem là “*sao cũng được!*” Kể ra ở đây (VN) vì vấn đề thời gian khá cởi mở cũng làm đời sống thoải mái, dễ thở, đỡ căng thẳng hơn. Ngoại trừ trường hợp bạn đang bán lén khi muốn bắt cho kịp chuyến tàu sắp rời bến, và sau khi hỏi người Việt khi nào tàu chạy thì được trả lời là “*Sắp rồi*” hay “*Đừng quá lo lắng.*”

Một trường hợp khác khi tôi dạy học ở một Trung tâm Anh Ngữ. Tôi nhận một bảng phân giờ mà thực ra chẳng có ý nghĩa gì cả. Chẳng hạn, một buổi sáng, tôi vào lớp lúc 7 giờ và bắt đầu công việc dạy học thì một nhân viên người Việt bước vào lớp, kéo tôi ra khỏi lớp và nói: “*Buổi học đã bị hủy bỏ.*” Nghĩa là tôi phải ngồi chờ loanh quanh đâu đó trong sân trường cho đến giờ của lớp kế tiếp (?)

Tôi chỉ được thông báo sự thay đổi quan trọng vào phút chót, hoặc đã quá muộn. Người đến thông báo thường nói với tôi là: “*Đừng lo lắng. Mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Bạn cứ ngồi chờ.*” Rồi sau đó, mọi người tự nhiên xem như không có vấn đề gì phải quan tâm - Cứ kiên nhẫn và chấp nhận thôi. Trong khi đó họ lại không muốn

thầy giáo nước ngoài có những thay đổi vì lý do riêng vào phút chót.

3- Thức ăn, thức uống quái đản

Người Việt nổi tiếng về các món ăn quái đản (bất bình thường) đối với khẩu vị người ngoại quốc, như là : xoi thịt chó, thịt mèo, hột vịt lộn, thịt rùa, thịt chuột, và cả thịt nhím. Đối với người Việt đó là chuyện bình thường; nhưng với khẩu vị của người Tây phương thì lại quá rùng rợn (downright offensive). Bạn có thể nhìn thấy sâu bọ còn sống bò lổn nhồn cho đến đầu chó nhăn răng treo lủng lẳng; và phê “cút chồn” (weasel “poo” coffe) cho đến việc cắt cổ rắn sống lấy máu tươi, tim còn đập phì phọp để dân nhậu ăn tươi nuốt sống ngay giữa đường phố đông đảo (?) Tù đế (crickets), gián (cockroaches), bướm (butterflies) và sâu bọ chiền dòn được dân nhậu nhâm nhi với bia... Bạn cũng đừng có ngạc nhiên khi thấy thịt nhím (porcupines) với lông gai góc thấy mà hãi được liệt kê hàng đầu trên thực đơn các món nhậu. Họ cho biết, thịt nhím, sau khi bỏ bộ lông gai góc ghê sợ, ăn lại ngon như thịt vịt vậy (!)

4- Không có khái niệm về “đời tư” (personal space) của người khác

Thiệt tình! Hoàn toàn không có một tí nào cả! Thật muốn chửi thề hết sức bởi vì theo họ: *Chuyện cá nhân của bạn cũng là chuyện cá nhân của tôi?!* Mà thiệt không hà? Bất cứ người nào cũng tự nhiên, có quyền dí đầu vào nói lung tung với bạn khi bạn đang làm chuyện riêng tư. Đừng có ngạc nhiên khi thấy tôi mở điện thoại di động để đọc và gõ trả lời các tin nhắn của cá nhân tôi, sẽ có một anh bạn Việt Nam nào đó đứng lảng vảng quanh quần đang nhìn chăm chăm vào màn hình của tôi. Và cũng đừng ngạc nhiên nếu

một người Việt Nam lại gần chào bạn bằng một câu đại khái như: “*Ái chà! Trông bạn hôm nay khoẻ mạnh và béo tốt ghê.*” Họ nghĩ đó là một lời khen.

5- Thuốc lào (? Khói thuốc - Smoking)

Ở miền Bắc Việt Nam, rất thường tình khi sau mỗi bữa ăn, dân Việt chuyền tay nhau những cái điều cày (bamboo pipe). Họ hút thuốc lào sau bữa ăn vì tin là làm như thế (hút thuốc lào) giúp cho sự tiêu hóa được dễ dàng, tốt hơn (?) Hầu hết các nhà hàng ăn đều có thủ sẵn loại điều cày này cùng với thuốc lào trong quán để “*nicotin*” có thể làm bạn ho sù sụ và tay chân run rẩy cả ngày.

6- Nhìn chăm chăm (Staring)

Ở Việt Nam, ngay cả tại thành phố lớn như Hà Nội, mỗi khi đi xuống phố thì y như rằng tôi bị người dân địa phương nhìn chăm chăm rất lâu – Điều này cũng thường thấy ở Ấn độ, nhưng ít thấy ở các nước Á châu – Đối với văn hóa Tây phương, “nhìn chăm chăm” (staring) như vậy được xem là rất thô lỗ (rude); nhưng ở Việt Nam “nhìn chăm chăm” chỉ đơn giản là sự “tò mò.”

Tôi cảm thấy căng thẳng không phải chỉ riêng vì cái nhìn chăm chăm của đàn ông con trai mà ngay cả phụ nữ khi tôi tản bộ thể dục vào buổi sáng. Đôi khi ánh mắt nhìn chỉ có vẻ tò mò; đôi khi có vẻ “khám xét” (*scrutinizing*) làm tôi có cảm nghĩ là họ không muốn thấy tôi hiện diện ở đây! (*I didn't feel so welcome!*)

Nhiều lần, có người đang đi xe gắn máy dừng lại bên đường rồi ngoái đầu hẳn về phía sau để nhìn tôi như thể tôi là một con thú vật hiếm trong sở thú (*an animal in the zoo*). Điều này (nhìn chăm chăm) đôi khi làm tôi không thấy thoải mái chút nào và không muốn đi ra ngoài phố.

Nguồn (để tham khảo bản gốc Anh Ngữ):

<http://wandering-blossom.com/2017/10/08/six-quirky-things-youll-only-find-in-vietnam/>

Trần Văn Giang (dịch)

Đến lúc nên đổi tên gọi của Biển Đông



Đường lưỡi bò

Lời giới thiệu

Vùng biển chiến lược quan trọng về nhiều mặt (quân sự, mâu dịch quốc tế, tiềm năng dầu hỏa...) đang được tranh chấp rất phức tạp giữa nhiều quốc gia Á châu Thái Bình Dương mà Việt Nam gọi là “Biển Đông” có tên tiếng Anh là “South China Sea” (Biển Nam Trung Hoa) như thường được biết đến rộng rãi hơn trên trường quốc tế. Trung hoa vì thiếu hẳn các dữ liệu lịch sử để chứng minh chủ quyền trên vùng tranh chấp, chỉ vin vào một cái phao duy nhất đó là cái tên gọi có dính chữ Trung Hoa – “South **China** Sea” - rồi ngang nhiên dùng bạo lực để cưỡng chiếm; tự ý ấn định lằn ranh chủ quyền một cách bất hợp pháp qua “9 đường gạch nối”

mà Việt nam gọi là đường “lưỡi bò.” Trung cộng lại còn láo lếu bắt chấp cả phán quyết “Tháng Bảy” (July Ruling – July 12, 2016) của Tòa án Trọng Tài của Quốc tế (Trụ sở đặt tại Hague, Thụy sĩ) qua vụ Phi Luật Tân Kiến Trung Hoa về đường “Lưỡi Bò”) lớn tiếng đe dọa sẽ “đánh” bất cứ quốc gia nào muốn can thiệp vào vùng tranh chấp này.

Ngày 23/08/2016, ký giả **Steve Mollman** của trang điện báo chuyên về chính trị và kinh tế thế giới tên là “**Quartz**” đã đưa ra một vài nhận định rất đáng được chúng ta suy gẫm về danh xưng của vùng biển đang có tranh chấp trầm trọng.

Kính mời quý vị cùng đọc cho biết.

TVG

*

Càng ngày càng có nhiều người công nhận rằng sự tranh chấp phức tạp về lãnh hải giữa Trung Hoa và các nước láng giềng trong vùng biển Nam Hải chỉ vì cái tên gọi hiện nay của nó: “**Biển Nam Trung Hoa**” (South China Sea).

Tuần vừa qua Chính phủ Nam Dương đã đệ trình lên Liên Hiệp Quốc một đề nghị liên quan đến vùng “**Đặc quyền Kinh tế**” (EEZ – Exclusive Economic Zone) chung quanh quần đảo Natuna của Nam Dương. Ông Ahmad Santosa, người cầm đầu Cơ quan “Chống Đánh Cá Trái Phép” của Nam Dương, tuyên bố là:

*“Nếu không có ai phản đối (?)... thì vùng biển này nên được đặt lại tên là “**Vùng Biển Natuna**” (Natuna Sea).”*

Trước đây, vào năm 2012, Phi Luật Tân cũng chính thức đặt lại tên của “Biển Nam Trung hoa” trên bản đồ và các văn bản quốc gia

của Phi Luật Tân. Chính phủ Manila và Tổng thống Bengino Aquino gọi vùng biển nằm trong vùng “Đặc quyền Kinh tế” là “**Vùng Biển Tây Phi Luật Tân**” (West Philippine Sea) và nói thêm là: “*Đây là một bước quan trọng làm sáng tỏ vấn đề lãnh hải của Phi Luật Tân.*” Phi Luật Tân đã đệ trình một yêu cầu hành chính và một bản đồ chính thức lên Liên Hiệp Quốc.

Dĩ nhiên, các yêu cầu đổi tên được đệ trình lên Liên Hiệp Quốc là một chuyện, cộng đồng quốc tế có công nhận các tên mới đặt ra hay không là một vấn đề khác. Chính phủ Manila có thể sử dụng tên “Vùng Biển phía Tây Philippine,” và chính phủ Nam Dương có thể dùng tên “Vùng Biển Natuna”; nhưng bên ngoài Phi luật Tân và Nam Dương cái tên “Biển Nam Trung Hoa” vẫn được dùng như thường lệ.

Về phần Việt Nam, từ lâu vẫn gọi vùng biển này là “**Biển Đông**” (The East Sea). Riêng Mã Lai mặc dù vẫn tiếp tục gọi là “Biển Nam Trung Hoa,” nhưng sau Phán quyết “Tháng Bảy 2016” của Tòa án Trọng Tài Quốc tế phủ quyết quyền công nhận ầu của Trung Hoa thì dân Mã Lai bắt đầu thắc mắc tại sao lại phải gọi là “Biển Nam Trung Hoa?”

Trung Hoa đòi chủ quyền trên hầu như toàn bộ vùng biển tranh chấp qua “đường 9 đoạn” vạch ra sau Thế Chiến II. Dù Tòa án Quốc tế đã phán xét “đường 9 đoạn” này không có cơ sở pháp lý, Trung Hoa vẫn tiếp tục áp đặt yêu sách bành trướng lãnh hải của mình.

Có một “Chiến dịch” kêu gọi đổi tên trên trang mạng “**Change.org**” khởi xướng từ 5 năm qua đề nghị đổi phần biển này thành “**Biển Đông Nam Á**” (Southeast Asia Sea). Chiến dịch đã đưa ra một số nhận xét thú vị đáng lưu ý như sau:

- Các quốc gia Đông Nam Á bao bọc gần như toàn bộ vùng biển này với các bờ biển cộng lại dài khoảng 130.000 cây số (81.250 dặm), trong khi bờ biển phía nam của Trung Hoa chỉ dài độ 2.800 cây số (1.750 dặm).

- Một số đề nghị khác còn đưa ra vài tên mới như “**Biển Đông Dương**” (Indochina Sea) hoặc “**Biển Đông Á**” (Asean Sea). Nên biết thêm, tên mới “**Biển Đông Á**” gặp phải sự chống đối của Cam Bốt, một nước hội viên của ASEAN, không liên can đến tranh chấp nhưng luôn luôn đứng về phe Trung Hoa.

Qua lịch sử, vùng biển này đã từng có hàng loạt các tên gọi khác nhau, trong đó “South China Sea” chỉ là tên được đặt ra mới đây thôi – được sử dụng từ trong thập niên 1930 - dùng để phân biệt với “**Vùng Biển phía Đông Trung Hoa**” (The East China Sea) nằm phía đông Thái Bình Dương từ Trung Hoa trông ra bán đảo Đại Hàn, quần đảo Nhật Bản, và đảo Đài Loan.

Trung Hoa cũng chơi trò chơi chữ như thế này: Trong tiếng tàu, vùng biển tranh chấp còn có tên “**Nam Hải**” tức là “**Biển ở phía Nam**” (Nanhai - South Sea). Một số người (Trung hoa) còn đề nghị là đổi tên tỉnh Hải Nam, một tỉnh ở cực Đông Nam của Trung Hoa nhìn ra biển Đông, thành ra “**Nam Hải**,” để làm cho chuyện đòi hỏi chủ quyền của Trung Quốc ở Biển Đông được mạnh mẽ hơn (!?)

Đầu năm nay (2016), Bà Ellen Frost, một cố vấn cao cấp của “**Trung Tâm Đông-Tây**” (The **East-West Center** - có trụ sở đặt tại Honolulu Hawaii chuyên nghiên cứu về ngoại giao của các quốc gia vùng Thái Bình Dương) cho là trong Anh ngữ, việc đổi tên “**Biển**” (Sea) thành “**Biển phía Nam**” (Nam Hải - South Sea) có thể được; còn nếu đổi thành “**Biển Đông Nam Á**” (Southeast Asia Sea) thì sẽ bị người Trung Hoa phản đối. Tuy nhiên người Trung Hoa cũng khó mà chống đối tên “**Biển Phía Nam**” (South Sea) – dù cho chữ “**Trung Hoa**” đã bị lấy ra – vì cái tên “**Nam Hải**” (Nanhai) đã có vài trăm năm rồi.

Việc thay đổi tên này, theo như Bà Frost, “*sẽ là dấu hiệu về một đóng góp nhỏ, có tính chất kỹ thuật nhưng đầy ý nghĩa cho hòa bình.*”

TB: Đây là "*Bản dịch mau*" (*quick translation*) thuộc loại "*mì ăn liền*" còn *phiến diện*. Xin quý vị quan tâm vui lòng *sửa chữa* hoặc *bổ túc thêm* (xem bản gốc ở phần *tham khảo*). Đa tạ.

Trần Văn Giang (dịch)

Nguồn: <http://qz.cocủa mình m/763161/it-is-time-to-rename-the-south-china-sea/>

Tham khảo

(*Nguyên bản Anh Ngữ*)

It is time to rename the South China Sea

For all the complexities of the territorial struggle between China and its neighbors in the South China Sea, there's a growing recognition that part of the problem is simply the name of the place.

Indonesia became the latest country to propose a renaming last week, when the government announced it will submit a proposal to the United Nations regarding the exclusive economic zone (EEZ) surrounding its Natuna Islands. “If no one objects... then it will be officially the Natuna Sea,” said Ahmad Santosa, who heads an agency combating illegal fishing.

In 2012 the Philippines officially renamed part of the South China Sea on its own maps and government correspondence. Manila declared that waters falling within its EEZ would be called the West Philippine Sea, an important step to clarifying “which portions we claim as ours,” President Benigno Aquino said at the time. The nation submitted its administrative order and an official map to the United Nations.

Of course, getting the international community to go along with a name change is another matter. Government agencies in Manila might use “West Philippine Sea,” but “South China Sea” is still common usage. UN submission or no, “Natuna Sea” might be similarly ignored outside of Indonesian government circles.

Vietnam, for its part, has long called the waterway the East Sea. Malaysia goes with South China Sea, although after the tribunal’s ruling some are questioning why that is.

China claims nearly all the strategic waterway as its own territory, based on a nine-dash line drawn up after World War 2. Though an international tribunal invalidated the line in a July ruling, Beijing continues to uphold its expansive claims.

A contested sea.

A ‘Change.org’ campaign started about five years ago that proposes a name change to the “Southeast Asia Sea” brings up some interesting points. Among them:

The countries of Southeast Asia encompass almost the entire South China Sea with a total coastline measuring approximately 130,000

km (81,250 miles) long; whereas the Southern China's coastline measured about 2,800 km (1,750 miles) in length.

Other proposals have included the “Indochina Sea” and the “Asean Sea,” though that last one bumps into the problem of Cambodia, a member of ASEAN, siding more with China (and earning Beijing's appreciation along the way).

The sea has had a variety of names throughout history, with “South China Sea” being a relatively recent invention (paywall), coming into use in the 1930s as a way to distinguish the waterway from the East China Sea.

China can play the name game, too. In the Chinese language, the sea is called simply Nanhai, or the South Sea. Some have proposed renaming the southern Hainan Province, which faces the sea, to “Nanhai Province.” Proponents contend the name change would help fortify China's claims to the sea.

In English, changing the name of the sea to “South Sea” might work, argued Ellen Frost, a senior adviser at the East-West Center, earlier this year. Chinese nationalists would surely reject the “Southeast Asia Sea,” she noted (pdf). But they'd have a harder time arguing against the “South Sea”—even though it removes “China”—since in Chinese the name “Nanhai” has been around for centuries.

That change, she contended, “would signal a small, seemingly technical, but meaningful contribution to peace.”

By *Steve Mollman*

Trần Văn Giang (dịch)

Giấc mơ về nước Mỹ



Chùm khế ngọt

Lời giới thiệu:

*Bài này gửi từ Sài Gòn bằng email dự thi mục “Viết về nước Mỹ” của Việt Báo, và đã được đăng nguyên văn, không thêm bớt! Qua bài viết, tác giả **Nguyễn Giang**, ở tuổi 30, băn khoăn là:*

“ ‘Tôi muốn đi..., tôi muốn đến..., tôi muốn gặp...’ Đây là những câu hỏi mong được các Chú các Bác và Anh Em ở Mỹ trả lời dùm!”

Trả lời tác giả Nguyễn Giang và cho giới trẻ nói chung, ông Thầy cũ của tôi (ở trường Cao đẳng Nông Lâm Súc Sài Gòn, trước 1975) là Bác sĩ Trần Quang đã viết và gửi đến tôi bài này (nguyên văn bằng bản Anh ngữ). Tôi xin mạn phép Thầy Minh được dịch ra Việt ngữ để quý vị cùng đọc cho biết...

TVG

*

Tôi muốn được đặt chân tới Mỹ!

Đó là điều mơ ước cháy bỏng của tôi từ khi biết nhận thức sau khi rời Trung Học để bước vào đời! Vì sao ư? Để tôi tìm hiểu về nền văn hóa, chính trị, giáo dục, kinh tế của nước này. Để tôi tự trả lời cho nhiều câu hỏi cứ thôi thúc trong đầu mình bao nhiêu năm qua, từ khi tôi biết nhận thức về đời sống!

Tôi muốn đến Mỹ, để tôi hỏi vì sao đồng bào tôi có mặt ở đây! Và sự ra đi này kéo dài hơn một thế hệ rồi, mà đến bây giờ hàng ngày đi ngang Tòa Đại Sứ Mỹ ở Sài Gòn vẫn còn lũ lượt người chờ đợi một tấm vé đặt chân vào Mỹ! Dù đất nước Việt tôi im tiếng súng đã lâu! Từ khi tôi chưa chào đời!!!

Tôi muốn đến Mỹ xem coi có phải đó là Thiên Đường không? Mà đồng bào tôi, bạn bè tôi sau khi định cư vài năm có trở về thăm quê, họ như một con người khác! Lịch sự, nhã nhặn! Có kiến thức

giỏi giang hơn rất nhiều!!! Tôi tự hỏi điều gì đã làm nên đôi hia bảy dặm đó?

Tôi muốn đi để hỏi các cô gái lấy chồng “Việt Kiều Mỹ” niềm vui rạng ngời hơn các cô gái phải bán thân đi Đài Loan, Hàn Quốc, Campuchia?

Tôi muốn đi để thấy, để biết Tổng Thống Mỹ có phải ông Trời không? Mà sao cả thế giới phải nghe ngóng, chờ đợi mỗi mùa bầu cử Tổng Thống Mỹ?

Và tôi muốn đi để hỏi các Chú Bác những chiến hữu của Ba tôi ngày xưa, được chìa khóa HO để đến thiên đường nước Mỹ! Có còn nhớ đến bạn bè chiến hữu, quê hương hay không? Mà sao ai cũng chen chân bỏ lại “chùm khế ngọt!” mà hân hoan làm kẻ lưu vong???

Tôi muốn gặp những người cùng lứa tuổi tôi là Người Mỹ Gốc Việt để thử xem cách xa hai nửa bán cầu, tuổi trẻ có gì giống và khác nhau?

Cuối cùng, tôi muốn đi để xem vì sao, hấp lực gì mà hàng triệu người miền Nam đổ xô ra biển không định hướng những năm sau 1975 đến những năm 1990 và tiếp tục đến bây giờ bằng nhiều cách?

Nhưng đường đến nước Mỹ với mình chắc xa diệu vợi! Thôi thì các Chú, Bác anh em đồng bào ở Mỹ có ai còn tâm tình với những người bên này vui lòng trả lời dùm tôi, một thanh niên 30 tuổi những câu hỏi vừa nêu, để tôi khỏi khắc khoải về một nước Mỹ vô cùng lạ lẫm, và thần kỳ! Nếu vậy, thì âu cũng là một niềm vui lớn rồi! Chứ chưa dám nghĩ ngày nào đó mình đặt chân đến Mỹ quốc!!!

Mong lắm thay!

Nguyễn Giang
(Bên Trong Việt Nam)

*

Trần Văn Giang dịch ra tiếng Việt bài trả lời của **Bác Sĩ Trần Quang Minh**. (Để tham khảo, xin mời quý vị xem thêm “Original English Version” ở bên dưới bản dịch này).



“Giấc mơ về nước Mỹ”

Thân chào **Cháu Nguyễn Giang** – Người bạn trẻ còn quan tâm đến đất nước,

Chú tên là **Gary Trần**, một “khừa lão” đã 78 tuổi mà cháu nói đến trong bài viết rất lý thú của cháu gọi là “**Giấc Mơ Về Nước Mỹ**.”

Đúng như cháu đề cập, chú là một trong số trên 3 triệu người Việt sống sót “may mắn” từ bỏ quê cha đất tổ, thân thuộc, tài sản vượt thoát ra khỏi Việt Nam 40 năm qua sau khi Việt Nam “được” cộng sản “giải phóng.” Chú phải ra đi trong hoàn cảnh như vậy, thứ nhất để tránh sự giam cầm, hành hạ, hoặc phải bỏ xác trong các “trại tù

cải tạo” dã man, vô nhân đạo của cs (hàng trăm ngàn người bạn của Chú kém may mắn hơn đã bỏ mình trong các trại này); thứ hai là Chú ra đi để tìm cái “Giấc mơ Hoa kỳ” y như cháu đã viết và viết rất lưu loát trong bài tham luận của cháu...

Chú cũng nói “may mắn” bởi đã có cả nửa triệu đồng bào đã chết ở biển cả trong các cuộc vượt biển tìm tự do.

Như đại đa số đồng bào tị nạn cộng sản ở hải ngoại, Chú, 5 đứa con của Chú – 4 gái và 1 trai (đều ăn học thành tài) – con dâu, và con rể nhận thức được rằng “Giấc Mơ Hoa kỳ” trên miền đất hứa này là một hiện thực vượt qua khỏi mọi sự tưởng tượng phi thường nhất. Hàng ngàn các doanh nhân Mỹ gốc Việt khác còn thành công to lớn hơn chú và gia đình. Người Việt tị nạn cộng sản đã đóng góp rất đáng kể cho sự thịnh vượng, sự hùng mạnh của mảnh đất đã bao dung họ... Họ cũng chính là những người đã cung cấp số lượng ngoại tệ (“kiều hối”) đến 14 tỉ đô la hàng năm cho nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Không có số kiều hối này (7.5% Tổng sản lượng quốc giá Việt Nam trong năm 2015) Việt cộng có lẽ đã phải ngáp những cái ngáp cuối cùng.

Dựa trên kinh nghiệm và khả năng cá nhân Chú, Chú nghĩ là Chú có thể trả lời khá thỏa đáng các câu hỏi mà cháu và đồng bào trong nước đang ngày đêm băn khoăn:

“Tại sao Hoa kỳ lại thu hút được sự chú ý của toàn thể nhân loại trên hành tinh này...?”

Chú xin cô đọng các trả lời vắn tắt qua 10 điểm sau đây:

1. Chính trị Hoa kỳ là một nền dân chủ dựa trên hiến pháp đã thành hình từ 240 năm trước. Nền dân chủ hiến pháp của Hoa kỳ được xem như là nền dân chủ lâu dài và bền vững nhất hoàn cầu. Sự giàu mạnh của Hoa kỳ rất dễ hiểu: Quốc gia

- không thể làm nên trò trống gì trong khi luôn luôn có chính trị rối ren và xã hội bất ổn.
2. Hoa kỳ là quốc gia duy nhất trên quả đất có văn bản pháp lý cao nhất của quốc gia – Hiến pháp – thừa nhận chính quyền thể hiện theo ý của Thượng đế; và truyền thống giá trị của quốc gia dựa trên nguyên tắc của giáo lý Do Thái giáo và Thiên Chúa Giáo. Giả tử giá trị gia đình và quốc gia xây dựng trên nền tảng của chủ nghĩa vô thần thì mục tiêu cao cả của xã hội sẽ không có cơ hội tồn tại, chưa nói đến phát triển. Thật ra, “boác Hù” đã lẹ tay mượn đỡ (cs thích chơi ngang, không hề có xin phép ai bao giờ?) nguyên con nhiều dòng, từng chữ một, từ bản “Tuyên Ngôn Độc Lập của Hoa kỳ” và “cóp-pi và dán” vào bản “Tuyên Ngôn Độc lập” mà boác đã đọc rất long trọng ở Quảng Trường Ba đình trước đây. “Cóp-pi” là một chuyện; ai làm cũng được. Vấn đề ở đây là boác không tin và không làm theo những gì boác đã “cóp-pi.” Boác xây dựng một nước Việt Nam theo “xã hội chủ nghĩa” làm thiệt mạng hơn 3 triệu đồng bào vô tội.
 3. Hoa kỳ là một quốc gia duy nhất trên thế giới mà quyền căn bản của công dân được công bố rõ ràng và được Hiến pháp bảo vệ. Nhờ đó, người dân Hoa kỳ có tự do thực sự nhất trong lịch sử của nhân loại. Ngược lại, dưới các chế độ độc tài cộng sản, người dân chỉ là “nô lệ” của nhà nước / chính quyền.
 4. Hoa kỳ là quốc gia duy nhất cho phép người dân có quyền sở hữu vũ khí cá nhân; và quyền này cũng được Hiến pháp bảo vệ – không chính quyền độc đoán nào có quyền tước vũ khí của họ. Sở hữu vũ khí cá nhân tạo điều kiện cho sự tự do của người dân. Họ sống, làm việc mà không phải sợ hãi chính quyền sẽ trở thành độc đoán hay cá nhân bố láo toan tính đe dọa họ.
 5. Vô tiền khoáng hậu, Hoa kỳ là quốc gia có một quân lực hùng mạnh nhất, tinh nhuệ nhất, trang bị tối tân nhất trong lịch sử nhân loại. Quân lực Hoa kỳ luôn luôn đặt dưới quyền

- chỉ huy của một chính quyền dân sự. Điều này làm cho quân lực phải được dùng để phục vụ và bảo vệ dân. Khái niệm “Quân lực từ dân và phục vụ dân” có từ thời cách mạng dành độc lập, bảo vệ chủ quyền và quyền lợi quốc gia. Khái niệm này tiếp tục duy trì để tránh các cơ hội chính phủ trở thành độc tài kiểm soát quân lực. Ngoài ra Hoa kỳ không dùng quân lực để trấn áp, đe dọa các dân tộc khác trên thế giới.
6. Hoa kỳ là một quốc gia duy nhất trên thế giới mà toàn thể công dân chỉ gồm dân di cư hoặc tị nạn đến từ các quốc gia có thành tích đàn áp chính trị, áp bức tôn giáo, bao vây kinh tế chính ngay dân của họ. Họ di cư, đến tị nạn ở Hoa kỳ để có đời sống khả quan hơn khi còn ở nơi quốc gia của họ. Công dân Hoa kỳ nối kết với nhau bằng hoàn cảnh tương thông, chia sẻ kinh nghiệm, mục đích và kiến thức. Quan trọng hơn hết, họ cùng có khát vọng về đời sống tự do; về nhân phẩm và nhân quyền được tôn trọng; và quyết tâm cùng chung sống với nhau trong một “hiệp chủng quốc.”
 7. Hoa kỳ là quốc gia duy nhất có tổ chức chính quyền đúng cái nghĩa “vì dân và do dân” (chứ không phải do tuyên truyền mị dân). Chính quyền của dân bảo đảm và khuyến khích sự tham gia, đóng góp và duy trì cho tiến bộ và quyền lợi chung của quốc gia. Công dân chỉ có thiện chí thực sự phụng sự quốc gia nếu câu hỏi “Phần nào dành cho tôi?” được giới chức có thẩm quyền trả lời thỏa đáng. Chỉ ở Hoa kỳ, lá phiếu của người dân có ý nghĩa, cần thiết và có tác dụng.
 8. Thể chế chính trị của Hoa kỳ gồm có 3 ngành: Hành Pháp, Lập Pháp và Tư Pháp. Quyền hạn của mỗi ngành đã được định nghĩa một cách rõ rệt. Mỗi ngành, trong hành động, riêng biệt và đủ thẩm quyền để giữ phần kiểm soát và thăng bằng với nhau. Với 3 ngành riêng rẽ như vậy, các cá nhân, hay đảng phái không có cách gì thao túng hoàn toàn thể chế của chính thể dân chủ Hoa kỳ.
 9. Hoa kỳ được thiên nhiên ưu đãi với đất rộng bao la, tài nguyên phong phú hỗ trợ cho một nền kinh tế đa dạng. Người dân chăm chỉ, siêng năng, nhiều sáng kiến và giàu óc đầu tư,

kinh doanh. Hầu hết các phát minh kỹ thuật lớn cho nhân loại đều phát xuất từ Hoa kỳ. Số lượng sách và báo phát hành cũng rất lớn. Các trường đại học hàng đầu thế giới đều tọa lạc ở trên lãnh thổ Hoa kỳ. Các Chương trình khảo cứu về mọi ngành nghề được thực thi. Sự giàu có và thịnh vượng vô bờ bến...

10. Sau hết, hệ thống kinh tế Hoa kỳ thực sự được tạo ra trên chủ thuyết thuần túy tư bản và tự do cạnh tranh. Lịch sử nhân loại đã chứng minh nhiều lần rằng tự do tư hữu và cạnh tranh là động lực thúc đẩy sự phát triển kinh tế bởi vì đó cũng chính là bản chất và mong ước tự nhiên của con người. Mỗi lần cháu thấy các lãnh đạo quốc gia nào đi chệch cái hướng ý thức hệ tư bản đó, giống như vài quốc gia ở Âu châu và Châu Mỹ thân cộng đang làm, cháu sẽ thấy họ làm què quặt đi cái kết quả thắng tiến, hoặc tệ hơn nữa,, làm kinh tế tắc nghẽn không lối thoát như các nóc cộng sản Đông âu, Tàu cộng và Việt cộng trước đây; và bây giờ là Cuba và Bắc Hàn. Nền kinh tế tư bản ở Hoa kỳ làm cho nước Hoa kỳ giàu có hết chỗ nói và cũng đồng thời nâng cao hẳn lên mức sống của dân Hoa kỳ. Sự thắng tiến kinh tế ở Hoa kỳ cũng là động lực thúc đẩy nền kinh tế của toàn cầu lên mức độ cao hơn trong gần 100 năm qua.

Lời cuối

Để nói và viết cho đầy đủ về 10 điểm cơ bản và đặc sắc của kinh nghiệm Hoa kỳ thì phải mất rất nhiều giấy mực. Cháu Nguyễn Giang thân mến, để biết thêm chi tiết, cháu chỉ việc gõ trên “Google Tìm kiếm” (Google search). Chú thấy có ít nhất trên 10 triệu bài viết về 10 điểm chú vừa trình bày.

Nhưng mà việc gì cháu phải mất thời giờ tìm kiếm? Cháu có thể họp mặt cùng với một vài người bạn thân cùng chí hướng hiện

đang sống ở trong nước để tìm cách phá, dẹp bỏ “Bộ Máy Kim Kệp” hiện tại của chế độ cộng sản. Giải thể hoàn toàn cái ý thức hệ cộng sản đã lỗi thời để giải thoát các thế hệ tương lai của dân tộc. Cháu không cần phải tìm các lời giải từ bên ngoài Việt Nam cho các vấn đề của người trong nước bởi vì cháu sẽ không tìm thấy lời giải nào từ hải ngoại cả... Bởi vì các “Ông chú hải ngoại” không làm nổi một chuyện dễ dàng là “ngưng” nuôi dưỡng chế độ lãnh đạo tham nhũng bằng cách ngưng gởi 14 tỉ đô la về Việt Nam mỗi năm.

Đừng trông cậy vào hải ngoại và cũng đừng trông cậy vào Mỹ. Lần cuối, quân dân miền Nam trông cậy vào Mỹ đã đưa đến việc miền Nam mất vào tay cộng sản; và cũng trong lần cuối boác Hù trông cậy và boác Mao thì nay các cháu sẽ phải học tiếng Quan thoại trong một tương lai rất gần.

Chúc cháu Nguyên Giang gặp nhiều may mắn. Chúc cầu nguyện cho cháu mau chóng thành công... Đừng sợ hãi. Không có nhà “tù cải tạo” nào lớn cho đủ để nhốt cả 90 triệu dân Việt quyết tâm. Tất cả các chế độ cộng sản Đông Âu bị đánh đổ một loạt bởi chỉ khoảng 100 ngàn người dân Đông Âu yêu nước nhiệt tâm. Chế độ Tàu cộng cũng suýt chút nữa thì đi đong chỉ vì 20 ngàn sinh viên ở quảng trường Thiên An môn.

Chú Gary Trần Quang Minh

*

Here is the Original English Version written by **Dr. Trần Quang Minh**



Dear My Young Compatriot Nguyen Giang:

My name is Gary Tran, a 78-year-old “uncle” that you talk about in your excellent write-up entitled “The American Dream.” Yes, I am one of the roughly lucky 3,000,000 South Vietnamese who fled their beloved motherland and left their cherished friends and relatives some 40 years ago after the so-called “liberation.” I had to do that. Firstly to run away from unspeakable miseries or even probable death at the hands of inhumane communist authorities and their cruel gulag guards. They murdered a quarter million of my fellow South Vietnamese “My Nguy,” and; then secondly, to search for the “American Dream” that you so eloquently talked about in your open letter on the Internet.

I said lucky because I was not among the half a million of my unlucky compatriots who lost their lives in the Eastern Sea in their similar unsuccessful attempts to escape persecution and repression. For your information, the right to flee one's country to escape ill-treatment by that country government is one of the fundamental human rights recognized and honored by all the signatories of the United Nations Charter.

Like the overwhelming majority of the 3,000,000 South Vietnamese overseas expatriates, my five well-educated children — 4 boys and one girl — and their mates and I did realize our separate “American Dream” beyond our wildest dreams because every single one of us has markedly improved our livelihood in this blessed land. Thousands other entrepreneurial Vietnamese Americans did even much better than that. Therefore, we contributed significantly to the wealth, prosperity, strength, and security of our adopted motherland and its compassionate people that so generously welcomed us. Not only that the Vietnamese expatriates, presently provided a great portion of the \$14 billion of cash annually infused into the economy of Viet Nam, without that this country would be in direr straits than what it is now.

Relying on my personal experience knowledge and ability, I think I could be in a pretty good position to try to fulfill your request to answer the questions which have been gnawing your heart and mind all these years as for why the USA is such a constant and lasting attraction for our fellow Vietnamese. It is the life magnet of all the people around the world, those so-called “tired, poor huddled masses yearning to breathe free, the wretched refuse of your teeming shore, the homeless tempest-tossed” people of this planet.

Here are in a nutshell the specifics I can come up with in a hurry. The following ten pillars are the characteristics of the American exceptionalism among many other minor but by no means useless features:

1. The USA is an enduring constitutional democracy with an unchanged and unabated constitution that has lasted some

- 240 years, making it the longest stable democracy of all time. You just cannot build the most prosperous country in the world with continuous political turmoil and social unrest.
2. The USA is the only nation on earth where its founding documents affirmed that the authority of its government emanated from God, and its traditional values are based on Judeo-Christian principles. Without a reliable set of familial and national values based on core religious beliefs, no coherent and purposeful social endeavors are possible or lasting. Your old Uncle Ho borrowed one document words for words—the Declaration of Independence — in his Declaration of Independence from the French colonialists at Ba Dinh Square years ago. But the problem was he did not believe a single word of these lofty principles. Otherwise, he could have built a United States of Viet Nam, and at least 3,000,000 of his compatriots would not have died in vain.
 3. The USA is the unique country in the world where the fundamental rights of its citizens are spelled out in and guaranteed by its constitution, making it the freest country in human history. No worthwhile and meaningful human accomplishments can flourish in a tyrannical political system where citizens are viewed as slaves of the state.
 4. The USA is the only nation in existence where the right to keep and bear arm is recognized precisely as a constitutional right of its citizens, assuring them that force could easily impose no tyranny against their will. This condition would guarantee a people perpetually free from the worry of having to live and work under the shackles of dictatorship and tyranny or subversion and exploitation by a few unscrupulous individuals on the mass of hapless, unsuspecting citizens.
 5. The USA is the only country in history where its mighty armed forces are a non-conscripted, well-trained, well-equipped, and well-led and professional military force that has always been submissive to the control of civilian

- authority, making it the only powerful force for good in the history of civilization. This concept of a citizen militia was born during the American Revolution as a force that defends the people, maintains their country's independence, preserves its sovereignty, furthers its foreign policies, and protects its interests. These principles were inculcated in the subconsciousness of the American people for 2 1/2 centuries and had prevented a military dictatorship in all its history although there are ample opportunities for that. This mighty force is stronger than the next eight military forces combined (it was the next ten until Obama emasculated it recently) and was never used to subjugate any people or dominate any country in the history of the world.
6. The USA is the only country in world history where its entire citizenry is made up of refugees coming from every corner of the earth who escaped religious persecution, political oppression, conflict devastation, economic upheaval, and financial collapse in search for a better life for themselves and their families. Therefore, its citizenry is bound by a common background and experience or shared purpose and vision: unquenchable love of liberty, unshakable commitment to democratic principles, firm belief in the full development human potential, and a strong commitment to peaceful coexistence among the community of nations.
 7. The USA is one of the unique systems of governance conceived on the "of-by-and-for-the-people" principle that is working fairly well since its inception with few hitches along the way. This system all but assures that the people would participate actively in its function, contribute substantially to its consolidation, work diligently to its perfection, and strive continuously for its perpetuation. Human beings only thrive when the perennial question "What's in it for me?" is answered adequately to their satisfaction. Nowhere else a citizen's vote is so necessary, so meaningful and so impactful as in the USA.

8. The USA is a good political regime where the three traditional executive, legislative, and judiciary powers of government are clearly defined in its founding documents and kept separate in their practice, with adequate checks and balances. These systems are making it impervious to manipulation for the benefit of a few perfidious individuals at the detriment of the many unaware folks. The vibrant American democracy sets a perfect example of democratization in the interest of the entire world at large.

9. The USA is blessed with vast land mass and extended continental shelves that are diverse in ecological features, abundant of natural resources, and conducive to all kinds of economic endeavors by a multitude of ethnicities. The people are highly innovative, inventive, and productive, remarkably entrepreneurial, hard-striving, and capable, fiercely independent, intelligent, and committed. Here is the place where most inventions and innovations in all fields of human endeavors are produced. All types of industries and businesses big and small are developed. A tremendous quantity of books and magazines are published; Top-notch universities and institutes of higher learning are established. A humongous number of researches and studies of all kinds of intellectual pursuits are conducted. An endless stream of products and services are provided; Constant new processes and technologies are tried, massive agricultural products are harvested; Vast wealth and unimaginable prosperity are created. (That is until the neo-communists come along that dampen this momentum quite a bit.)

10. Lastly, the USA is one of the very few economic systems that is indeed built on an unadulterated tried and true capitalistic ideology based on a genuine meritocracy. Human history has shown time and again that this is the only system that is conducive to sustained and unabated economic development because it was responsive to and adhere to human nature and aspiration. Just like the Asian communists

did at one time or each time, you stray away from that ideology. You tinker with it as the European or American neo-communists have been doing right now: You compromise the system; jeopardize its results; and worse, bring about economic stagnation like in Europe, engender out-of-control corruption with increasing disparity of incomes like in China or Viet Nam (or incredible underdevelopment and miseries like in Cuba or North Korea). The American economy has created the greatest amount of wealth and the highest standard of living in the shortest span of time for its people and has been instrumental in driving the entire global economy to a greater height for almost a century.

In closing

Now to expand on these ten fundamentals of the exceptional American experience, it would take volumes of writing. If you want more details, my dear Nguyen Giang, please do “Google search” on them via the Internet. For this is beyond the scope of this succinct attempt to prime your thirst for knowledge. The last time I checked, there is, at least, a million articles on these ten items I listed.

But, why would you waste your time doing that, my young friend? Get together with all your young friends and fellow patriots who have a burning desire for betterment like you. Use your time and effort to find ways and means to destroy the present coercive machinery (“Bộ Máy Kềm Kẹp“). Dismantle this contradictory and outdated ideology, and defeat the existing unaccountable system of governance for your generation’s benefit and the salvation of future generations of Vietnamese people. Don’t look overseas for solutions to these pressing ongoing problems of your fellow Vietnamese. There won’t be any. Your oversea “uncles” could not

even do the easiest thing to weaken the sworn enemies of democracy and the perpetrators of your fellow Vietnamese's miseries: stop infusing \$14 billion annually into Vietnam's economy to fuel its leaders' unbridled corruption. So, don't expect anything from them or the USA. The last time the South Vietnamese relied on the Americans they lost their country and plunged the Vietnamese people into their present intractable ordeal. And the last time your Uncle Ho relied on Comrade Mao, it looks like that you all will have to study Mandarin in about three years.

Good luck Nguyen Giang. We all will pray for your success. Don't be afraid. There are no gulags big enough to incarcerate 90,000,000 determined people. All the former communist regimes in Europe were overthrown by less than 100,000 patriotic and resolute, committed and enlightened people. The Chinese behemoth system was almost trashed by 20,000 unarmed students at Tiananmen Square.

“Uncle” Gary Tran

Trúng Độc Đắc



Số tiền lô Độc đắc của xổ số tuần này - 10/22/2018

*

“To die rich, or not to die rich – That is the question.”
(Nhái lời Shakespeare)

*

Lời giới thiệu

Vào năm 2015 tôi đã viết ngẫu nhiên một bài dài “*Tạp ghi*” về vấn đề trúng xổ số. Riêng tuần này (10/22/2018) vì tổng số tiền độc đắc của hai loại xổ số liên tiểu bang “*Power Ball*” và “*Mega Millions*” lên tới mức phá kỷ lục trong lịch sử về trị giá (trên 1.6 tỷ đô-la), làm tôi chẳng đặng đừng phải viết vài vàng đoản văn “*Trúng Độc Đắc*” này để bàn góp vài lời thô thiển giúp vui cùng độc giả.

TVG

*

Đây không phải là vấn đề quen thuộc “*Có triệu người vui*” và “*Có triệu người buồn,*” mà là “*Có cả trăm triệu người buồn*” chỉ “*Có một (hay vài) người vui*” thôi. Bây giờ, chuyện “*Có...*” có vẻ trái cẳng ngược. Thiệt tình!

Đối với “*một vài người vui*” sẽ trúng độc đắc, các thầy tâm lý học và thầy bói quan sát chuyện cờ bạc có nhiều quan tâm:

“*Nhiều hậu quả xấu vô lường sẵn sàng sẽ theo chân người trúng số?!*”

Tin tức cho tàu chạy ven biển hàng ngày cho thấy cuộc đời của rất nhiều người đã trúng số độc đắc, rồi xuống dốc rất thâm trầm” như các hoàn cảnh bị phá sản, bị cướp, bị lường gạt, bị đầu độc, bị bắt cóc... thậm chí bị giết, thủ tiêu một cách dã man. Nói vậy chứ đa số (95%) người trúng số độc đắc đã sống cuộc đời hạnh phúc sung sướng nhưng tin loại này (*good news*) chẳng thấy báo đài nào nói đến vì “*tin xấu*”

(chuyện hết tiền một cách mau chóng)” mới có chuyện để nói (?)

Hiển nhiên trúng xổ số là giấc mơ lớn của người nghèo (*Winning is not only thing. It is everything!*) Người nghèo mặc dù không có đủ tiền để trả “*bills*” thúc dít hay tiền đi chợ mua thực phẩm, nhưng vẫn phải để dành một số tiền lớn đầy mồ hôi nước mắt để mua vé số hàng tuần, tiền cúng cô hồn mà không cần nhang khói! Danh hiệu của chương trình xổ số tiểu bang California (State’s Lottery Program) là một chữ “*L*” to tổ bố treo trước các gian hàng bán xổ số không đủ để đánh thức đám dân nghèo mê ngủ (“*L*” là chữ viết tắt của “*LOSERS*”).

Tôi đã từng biết nhiều ông da trắng nhà giàu chưa hề biết hay mua vé số bao giờ trong đời sống. Các tài liệu khảo cứu, các thống kê trời ơi đất hỡi cho thấy người càng nghèo càng có khuynh hướng mua vé xổ số nhiều. Vì vậy chúng ta nhìn thấy đa số người trúng độc đắc từ lớp người nghèo và người có đời sống bất hạnh (*disadvantaged background*).

Họ có một mẫu số chung: Thiếu giáo dục căn bản, nghiện ma túy, nghiện rượu, nghiện cờ bạc, có tiền án, có tình trạng gia đình đổ vỡ, thân nhân con cái có tiền án, làm những công việc rất khiêm nhường cực nhọc. Nói tóm lại, phần lớn cuộc sống của họ đã có sẵn các vấn đề nan giải trước khi họ trúng số.

Chuyện bỗng nhiên có một số tiền lớn (trúng độc đắc) không giúp họ duy trì được đời sống tốt đẹp vững vàng lâu

dài như các trường hợp trúng số của người trung lưu có đời sống đã ổn định rồi (?)

Không có gì là ngạc nhiên khi thấy người trúng độc đắc vội vã bỏ căn nhà tồi tàn, mua ngay vài căn biệt thự hùng vĩ, xe hơi đắt tiền, du thuyền, máy bay riêng, hút ma túy đánh bạc thả dàn, sắm thêm hàng và trăm thứ đắt tiền hoàn toàn không cần thiết, lấy thêm vợ trẻ... đến lúc hết sạch tiền trong một thời gian thật ngắn hời nào hồng hay.

Người hiểu biết (*IQ cao?*) có 2 triệu đô-la hay 200 triệu đô-la thì đời sống của họ vẫn không thay đổi bao nhiêu: Chỉ cần mua căn nhà đủ khang trang, trả hết nợ nần nhà băng và thẻ “Credit,” bỏ tiền vào nhà băng và hàng tháng sống thong thả trên tiền lời cho đến mãn kiếp.



Có nhiều tiền rồi, chẳng cần phải tính chuyện đầu tư làm chi cho mệt xác và nhớ đừng nghe lời dỗ dành ngọt ơ của các ông “cố vấn tài chánh” (*Financial Planner/Advisor*) về các chương trình đầu tư viễn vông đầy cam bẫy; miễn sao họ không lo có “bills” lớn phải trả là đã sống thoải mái hạnh phúc rồi. Các anh nhà nghèo trúng số và tay chơi thể thao, tài tử trẻ giàu mau đều có chung các khuyết điểm về vấn đề sử dụng tài chánh như vậy!

Riêng cá nhân tôi, xin thành thật nói, tôi không cần phải trúng xổ số bởi vì hiện tại tôi đang sống ngay trong giấc mơ nhỏ của chính tôi: Tôi làm việc chăm chỉ hàng ngày, sống cần kiệm để dành tiền cho lúc hưu trí. Qua ngày tháng, dù cho giá cả thị trường có tăng hay giảm, nhưng tôi vẫn yên chí vì chẳng nợ nần gì ai đồng nào. Căn nhà nhỏ mua 21 năm, tôi đã trả xong một năm rồi... Nếu tôi có \$20 đô-la trong túi mà tôi không phải trả “bills” hay phải trả nợ cho ai, thì tôi cảm thấy y như đang trúng số vậy...

Cái gì đến dễ thì đi cũng dễ (*“Easy come easy go”*). Không cần phải giải nghĩa một cách khoa học, rõ ràng là xổ số làm dân nghèo... nghèo hơn. Xổ số là một phương tiện khá hữu hiệu mà chính phủ dùng để đánh thuế người nghèo. Chính phủ nếu có thực tâm muốn cải thiện đời sống dân nghèo, có lẽ xổ số cần phải bị hủy bỏ toàn diện... Còn không, nếu chính phủ muốn tiếp tục duy trì chương trình xổ số thì tôi mạo muội đề nghị là nên có một luật nào đó bắt buộc người mua xổ số phải trình giấy chứng minh trình độ kiến thức tối thiểu, kết quả của “*IQ Test*” chẳng hạn, thì mới mong thăng tiến xã hội, làm người dân nghèo tự giúp mình đừng nhắm mắt xài tiền cho... xổ số.

Mục đích bài viết này không phải để an ủi những người sống lương thiện không trúng xổ số; hay ngăn cản mọi người đừng nên mua xổ số. Đây là chuyện to tát ngoài khả năng, người viết không làm nổi. Ngoài ra, như đã nói là có đến 95% người trúng số có đời sống rất hạnh phúc mà không ai hay.

Nếu không mua vé số thì mọi người chúng ta đều “thắng cuộc”!? Lạ thật! Thời buổi này mà còn có chuyện “*Bất chiến tự nhiên thành*” à!

Vài lời thô thiển...

Trần Văn Giang

Xin lỗi và Cảm ơn



Lời giới thiệu:

"Xin lỗi và Cảm ơn" là cách thể hiện nhận thức đúng-sai, tốt-xấu; là cách thể hiện nhân cách và lòng tự trọng của mỗi người; và cũng chính là thể hiện sự văn minh, nhân bản của xã hội...

Còn văn minh của người Việt Nam mình thì... Thật lạ lùng !?

TVG

*

Trong nhiều nền văn minh trên thế giới, “*Xin lỗi và Cảm ơn*” đã thành một thói quen; là một phần cá tính không tách rời ra được. Người Tây phương nói xin lỗi luôn miệng mỗi khi làm chuyện gì mà họ thấy không đúng, sai; và nói xin lỗi ngay cả những cái sai mà họ không bao giờ làm (?) Họ cũng nói cảm ơn khi có người làm chuyện gì tốt (không nhất thiết phải cho người nói “Cảm ơn”). Ngay từ lúc còn trẻ họ đã quen với phong tục “Xin lỗi và Cảm ơn” từ giáo dục học đường gia đình là phải giữ tính tốt (good manner) và kính trọng (respectful) mọi người chung quanh, không riêng gì với cha mẹ ông bà chú bác của chính mình. Có nhiều người Việt tranh luận là “hành động cụ thể tốt hơn lời nói”; hay những lời nói đi nói lại nhiều quá nhiều lần hay không đúng chỗ sẽ thành nhàm, mất hết ý nghĩa... Theo tôi, trong văn hóa “ngoại giao” của Tây phương, chữ “Xin lỗi và Cảm ơn” dường như không rơi vào hoàn cảnh tranh luận loại này của người Việt.

Việt Nam ta luôn luôn hãnh diện vì có “*4 ngàn năm văn hiến*” và châm ngôn đề cao “*Tiên học lễ, Hậu học văn*”; nhưng thật đáng tiếc “*văn hóa và lễ*” của Việt Nam thiếu hẳn việc khuyến khích nói ra lời “Xin lỗi và Cảm ơn” hay ít ra không thấy lời nói này xuất hiện một cách đúng mức trong cuộc sống hàng ngày của người Việt. Thanh thiếu niên trong nước ngày nay học đòi mau chóng cách sống hiện đại của ngoại quốc, từ thời trang, âm nhạc cho đến cách sử dụng các trang mạng xã hội... nhưng giới trẻ lại quên học những cách thể hiện “văn hóa” tốt, tử tế của người ngoại quốc.

Có lẽ vì Văn hóa Á châu và Việt Nam ta đặt nặng vấn đề thể diện (Saving face), nhất là đối với người có quyền cao chức rộng, bậc cha mẹ, đàn anh, đàn chị... Một khi phải

lên tiếng xin lỗi hay cảm ơn thì sợ sẽ mất thể diện (mất mặt mũi?!) Đôi khi lời “Xin Lỗi và Cảm Ơn” còn bị văn hóa Á châu xem như “khách sáo” không thật lòng, không cần thiết, mất thời giờ. Đây là những bức tường xấu xí lạc hậu mà chúng ta cần phải có can đảm đập đổ. Mình nên luôn luôn giữ gìn những cái tốt đẹp của văn hóa Việt; nhưng đồng thời cũng nên mở mắt ra để học những cái tốt, cái lịch lãm của văn hóa ngoại quốc – không cần học cái xấu của họ.

Sau năm 1975, có đến 3-4 triệu người Việt đi tị nạn cộng sản sống ở ngoại quốc. Trong cuộc sống hàng ngày ở nước ngoài, họ nhận ra ngay là người ngoại quốc có cái văn hóa “Xin Lỗi và Cảm Ơn” rất đơn giản và cởi mở - không hề được xem là chuyện nhỏ nhặt, không đáng chú ý như ở trong nước Việt. Chỉ việc nói một cách tự nhiên “xin lỗi” khi mắc lỗi, sai lầm và nói “cảm ơn” khi nhận ơn với mọi người chung quanh; không kể là thân hay sơ; tuổi tác, cấp bậc. Nếu để ý sẽ thấy ngay cả những thùng rác vô tri ở góc phố cũng có lời “*Cảm ơn đã bỏ rác vào thùng*” thì nói chi đến con người với nhau. Người dân Việt vốn dĩ đã trọng tình nghĩa và ngay thẳng nên chỉ cần một thời gian ngắn là hội nhập ngay vào văn hóa tử tế và lịch sự này nhanh chóng không hề có vấn đề gì cả.

Một khi “Việt kiều” về thăm quê nhà thì dù họ có dấu diêm, trá hình bằng cách nào đi nữa (mục đích để tránh bị “chặt chém”) cũng bị người trong nước nhận ra ngay là người về từ nước ngoài vì cách hành xử “kỳ lạ” khi cứ luôn mồm “Xin lỗi và Cảm ơn.” Đôi khi còn bị người dân trong nước nói móc, dè bĩu là:

“Ồ! Mà xin tình, xin tiền, xin việc chứ làm ..éo gì phải xin lỗi! Ai có lỗi đâu mà cho.”

Thiệt bó tay dân Việt ta luôn.

Một số người Việt khác trong nước còn bào chữa là vì đời sống công nghệ trong nước thay đổi quá nhanh nên đạo đức bị suy đồi (cái gì? đạo đức HCM/cách mạng à?) như vậy đó. Nên biết đời sống người Tây phương còn nhanh gấp bội, và công nghệ của họ bỏ xa nước Việt nhưng họ vẫn duy trì cách đối xử, xã giao hòa nhã tốt đẹp!

Trong khi văn hóa “Xin lỗi và Cảm ơn” ở Việt Nam còn đang ở mức thiếu chuẩn mực thì ở Hoa kỳ hiện nay, người Mỹ còn có xu hướng tìm mọi cách nói “Cảm ơn” nhiều hơn để dần dà thay thế cho “Xin lỗi” trong trường hợp họ làm gì sai hay làm phiền người khác. Như nhạc sĩ Willie Nelson đã nói:

“Một khi chúng ta thay thế tư tưởng ‘negative’ thành ‘positive’ thì chúng ta sẽ nhận được các kết quả ‘positive’.”
(Once you replace negative thoughts with positive ones, you start having positive results).

Thí dụ:

Thay vì nói *“Xin lỗi tôi đã đến trễ”* thì tốt hơn nên nói là *“Cảm ơn quý vị đã chịu khó chờ tôi.”*

Hay một khi mình làm chuyện gì sai và bị chỉ trích thì thay vì nói là *“Tôi thành thật xin lỗi về việc làm sai lầm”* thì có thể nói là *“Cảm ơn đã cho tôi lời chỉ dẫn về cái sai...”*

Tóm lại, mỗi người chúng ta cần rộng lượng và bớt ích kỷ hơn. Phải biết đặt mình vào vị trí và suy nghĩ của người khác - *“Hãy Làm cho người khác những gì mình muốn họ làm cho mình”*; Golden Rule: *“Do unto others as you would have them do unto you.”* (Matt. 7:12) - Như vậy đời sống sẽ

tốt đẹp và tử tế hơn. Để làm được như thế, ngay từ bây giờ, chúng ta cần học một chuyện tốt của người Tây phương. Đó là cách nói “*Xin Lỗi và Cảm ơn...*”

Biết rồi khổ lắm! Trong đời sống chuyện học hỏi không bao giờ hết và trễ cả.

Trần Văn Giang

Tiếng Việt (cộng) Tuyệt Vời!

1-Ý nghĩa của 4 chữ XHCN

Mấy cháu ngoan bác hồ nên học thuộc lòng ý nghĩa của các chữ viết tắt này nhá...

XHCN: Đây là cách viết tắt (khác) của Xã Hội Chủ Nghĩa :

XHCN = Xấu Hồ Cả Nước.

XHCN cũng dùng để diễn tả cuộc sống và những gì đã và đang xảy ra ở một nước Cộng Sản như Việt Nam

XHCN: Xù Hết Chủ Nợ (quịt nợ), bankruptcy,

XHCN: xếp hàng cả ngày,

XHCN: xuống hồ cả nước,

XHCN: xuống hàng chó ngựa,

XHCN: xạo hết chỗ nói,

XHCN: xét hỏi cả ngày,

XHCN: xâm hại con người,

XHCN: xấu hơn cả ngọm,

XHCN: xơi hết cả nhà,

XHCN: xóa hết cội nguồn,

XHCN: xì hơi chết người,

XHCN: xóa hết chữ nghĩa,

XHCN: xơi hết cứt người,

XHCN: xức hết cơm ngon,

XHCN: xỏ hết chỗ nói,

XHCN: xem, học cứ ngu,

XHCN: xấu hơn cứt ngựa,

XHCN: xong hết có ngày,

XHCN: xì hơi chết ngum,

XHCN: xuống hồ chôn ngay,

XHCN: xong hết chủ nghĩa...

2-Ý nghĩa dân gian của 4 chữ ĐMCS



Dân mang áo với khẩu hiệu “ĐMCS” ở Việt Nam

Điểm Mặt Cộng Sản

Đ.. Mẹ Cộng Sản

Đ.. Má Chó Sản

Đào Mồ Cộng Sản

Đục Mổ Cộng Sản

Đức Mạnh Chó Sản

Đổi Mới Cuộc Sống

Đổi Mới Chết Sớm

Đảng Mình Chết Sau

Đĩ Mà Chơi Sang

Dân Muốn Cá Sống

3- CHXHCNVN (*Chẳng Hề Xấu Hổ Chút Nào Vì Ngu*)



Màn ảnh đài truyền hình quốc gia VTV, Việt Nam

Lúc 9 giờ 30 sáng ngày 14 tháng 10 năm 2018 chương trình *Toàn Cảnh Thế Giới* của đài truyền hình VTV nước CHXHCNVN (*Chẳng Hề Xấu Hổ Chút Nào Vì Ngu*) đã có bài tường thuật về vai trò của các tổ chức Thương mại Thế giới (WTO), Quỹ Tiền tệ Quốc tế (IMF) và Ngân hàng Thế giới (The World Bank) trong lãnh vực tạo dựng mỗi mậu dịch quốc tế của thế giới tự do.

Trong đó, lũ óc lợn vi-xi của Đài Truyền hình quốc gia VTV đã làm lẫn nghiêm trọng khi đưa nhãn hiệu (logo) của IMF - International Monetary Fund là International Mother Fucker (?!). Thiệt là *Bótay.com* với đám Việt cộng đàn độn dở hơi!



International Mother Fuckers (VietNam Version ?!)



International Monetary Fund

Phụ Đính

Phụ đính 1

Cũng còn nhiều người Việt Nam tốt lắm!



Chữ “LIAR” viết thành hình mặt người!

Lời giới thiệu:

Tuy sống với VC, nhưng cũng còn nhiều người Việt Nam tốt lắm!!!

Đi mua bao thuốc lá giá 20000 đồng, anh Ba đưa cho chủ quán tờ giấy 50000 đồng. Được thối lại 40000 đồng, anh Ba rút túi nhanh và bước đi. Anh chủ quán chạy theo kêu:

- *Chú em, chú em để quên không lấy bao thuốc lá nè.*

... Anh Ba nghĩ: Trên thế gian vẫn còn nhiều người tốt, mình thật tội tệ! Xúc động rút tờ 10000 đồng ra, anh Ba đưa lại cho anh chủ quán và nói:

- *Lúc này anh trả dư cho em 10000 này!*

Chủ quán cũng cảm động quá, nói:

- *Thôi chú đưa bao thuốc lá kia cho anh. Anh đổi cho gói thuốc thật.*

... Sao lại có người thật thà cũng như mình! Lại xúc động, anh Ba nói:

- *Anh đưa tờ 50000 kia đây, em đổi cho tờ tiền thật.*

... Anh chủ quán kia mặt như mếu:

- *Thôi chú đưa tờ 10000 lúc này anh đổi cho tờ khác (?)*

... Híc ! Người ta tốt thế mà mình thật tội tệ!!! Ngại quá, anh Ba móc cái điện thoại trong túi ra:

- *Cái này của anh, lúc này em lỡ tay cầm nhầm... Em xin trả lại cho anh !!!*

Hết ý kiến !!!

Trần Văn Giang (St)

Phụ đính 2

30 Chuyện Tiểu Lâm Liên Sô



1. Hỏi: Sự khác nhau giữa báo Pravda (Sự thật) và báo Izvestia (Tin tức) là gì?

Đáp: Trong báo “*Sự thật*” thì không có tin tức, còn trong báo “*Tin tức*” thì không có sự thật.

2. Luật pháp Liên Xô bảo đảm quyền tự do ngôn luận. Nhưng nó không bảo đảm quyền tự do *sau khi* ngôn luận.

3. Hỏi: Điều gì là vĩnh cửu ở Liên Xô?

Đáp: Những khó khăn tạm thời.

4. Hỏi: Tình trạng hỗn độn là gì?

Đáp: Chúng tôi không bình luận về nền kinh tế của đất nước.

5. Hỏi: Có đúng là nhà thơ Vladimir Mayakovsky đã tự sát hay không?

Đáp: Vâng. Đúng vậy. Người ta còn thu âm lại được những lời nói cuối cùng của nhà thơ: “*Các đồng chí, xin đừng bắn.*”

6. Hỏi: Thế nào là người cộng sản?

Đáp: Người cộng sản là người đã đọc cuốn “*Kapital*” (Tư bản luận) của Marx.

Hỏi: Còn thế nào là người tư bản?

Đáp: Người tư bản là người đã hiểu nội dung cuốn “*Kapital*” của Marx.

7. Hỏi: Có đúng là điều kiện sống ở các trại lao động cải tạo là tuyệt vời không?

Đáp: Về nguyên tắc là đúng. Năm năm trước một thánh giả của chúng tôi không tin điều này và vì thế ông ta đã được gửi tới đó để điều tra. Vị thánh giả này có vẻ đã thích ở kia tới mức mà giờ này ông ta vẫn còn chưa thèm quay về lại...

8. Ba công nhân vừa bước vào nhà tù, hỏi nhau vì sao bị tù.

Người thứ nhất: *“Ngày nào tôi cũng đi muộn 10 phút, họ bảo tôi phạm tội phá hoại.”*

Người thứ hai: *“Ngày nào tôi cũng tới sớm 10 phút, họ bảo tôi là gián điệp.”*

Người thứ ba: *“Ngày nào tôi cũng đến đúng giờ, họ bảo tôi có đồng hồ ngoại quốc.”*

9. Hỏi: Tại sao bao giờ công an KGB cũng đi thành nhóm 3 người?

Đáp: Một người biết đọc, một người biết viết, người thứ ba có nhiệm vụ theo dõi hai tay có học đó.

10. Stalin quyết định một mình đi thanh tra quanh thành phố xem dân chúng sống như thế nào. Một lần ông ta bí mật ra khỏi Điện Cẩm Linh. Sau đó ông rẽ vào rạp chiếu bóng. Phim vừa hết thì quốc ca vang lên và trên màn ảnh xuất hiện hình Stalin. Tất cả đều đứng dậy và hát quốc ca, riêng Stalin vẫn tiếp tục ngồi, tỏ vẻ rất hài lòng. Rồi ông ta thấy một người ngồi phía sau ghé vào tai thì thầm:

“Này đồng chí, tất cả chúng tôi đều cảm thấy như thế, nhưng hãy tin tôi đi, đừng dấy sẽ an toàn hơn rất nhiều.”

11. Một sĩ quan KGB vào công viên và trông thấy một ông già người gốc Do Thái đang cầm cuốn sách. Người sĩ quan hỏi:

“Ông đang đọc gì đấy?”

Ông già đáp:

“Tôi đang tự học tiếng Ivrit.”

“Ông học tiếng Ivrit làm gì? Xin giấy tờ đi “Israel” phải chờ mấy năm lận. Có lẽ ông sẽ chết trước khi làm xong giấy tờ.”

“Tôi học tiếng Ivrit để khi lên Thiên đàng tôi có thể nói chuyện với Abraham và Mose. Trên Thiên đàng chỉ nói bằng tiếng Ivrit thôi.”

Người sĩ quan công an lại hỏi :

“Thế nếu ông xuống địa ngục thì sao?”

Ông già trả lời:

“Tiếng Nga thì tôi đã biết rồi.”

12. Một người Mỹ và một người Nga tranh luận xem ai vĩ đại hơn ai: *Tổng thống Hoover? hay Stalin?*

- *Tất nhiên là Hoover rồi! Bởi lẽ ông đã cai nghiện cho chúng tôi!*

- *Đã có gì gọi là to tát! Stalin còn cai ăn cho chúng tôi thì sao!*

13. Một ông nông dân bị “nông trang” cướp mất đất liền viết thư khiếu nại gửi cho đồng chí Lê Nin ở Moskva. Một tháng sau chính quyền gọi ông nông dân lên.

“Tại sao ông lại gửi thư cho đồng chí Lê Nin? Ông không biết đồng chí Lê Nin đã chết rồi sao?”

“Mẹ kiếp, tại sao lúc các người cần thì đồng chí Lê Nin “sống mãi trong sự nghiệp.” Còn lúc ta cần thì đồng chí ấy lại chết mất rồi?”

14. Hỏi: Chủ nghĩa Cộng Sản có khác Chủ nghĩa Tư Bản không ?

Đáp: Về nguyên tắc là có. Trong chế độ tư bản chủ nghĩa có tình trạng người bóc lột người. Còn trong chế độ cộng sản chủ nghĩa thì là ngược lại.

15. Hỏi: Có đúng là ở Liên Bang Sô Viết có tự do ngôn luận giống như ở Hoa Kỳ không?

Đáp: Đúng thế. Ở Hoa Kỳ, quý vị có thể đứng trước cửa Tòa Bạch Ốc và hét to, “*Đả đảo Reagan!*” và quý vị sẽ không bị trừng phạt. Ở Liên bang Sô Viết, quý vị có thể đứng ở Quảng trường Đỏ ở Moskva và hét to “*Đả đảo Reagan!*” và quý vị cũng sẽ không bị trừng phạt.

16. Truyện thần thoại Pháp khác truyện thần thoại Liên Sô thế nào?

- Một cái bắt đầu bằng câu: “*Ngày xưa ngày xưa...*” thứ kia bắt đầu bằng câu: “*Không còn bao lâu nữa...*”

17. Đảng bộ Leningrad mới ra nghị quyết về tạo ra sự dư thừa lương thực cho dân chúng. Phóng viên một tờ báo phỏng vấn một bà già trên đường phố và hỏi là bà nghĩ gì về nghị quyết này.

“Thời phát xít Đức bao vây chúng ta còn sống sót được thì chắc rồi cũng sẽ sống sót được sự dư thừa lương thực này thôi.”

18. Hội cộng sản Liên Xô mới đổ, một anh này vào tiệm uống cà phê đòi xin một tờ báo Đảng.

“Dạo này chúng tôi không tích trữ báo Đảng nữa.”

Vài phút sau anh ta lại xin một tờ báo Đảng.

“Dạo này chúng tôi không còn có báo Đảng nữa.”

Mười phút sau anh ta lại hỏi xin một tờ báo Đảng. Nhân viên nhà hàng cúi tiết hét lên:

“Tôi đã nói mấy lần là bây giờ quán chúng tôi không chứa báo Đảng nữa sao anh cứ hỏi mãi?”

“À, tại câu đấy nghe hay quá, xin cứ nhắc lại thêm vài lần nữa cho tôi nghe.”

19. Một bà đi vào cửa hàng quốc doanh hỏi:

“Các đồng chí có thịt không?”

“Không. Không có thịt.”

“Thế các đồng chí có sữa không?”

“Không. Cửa hàng chúng tôi chỉ là cửa hàng thịt. Bà sang cửa hàng bên kia đường đi; bên đó họ mới không có sữa.”

20. Hỏi: Tại sao những người bất đồng quan điểm lại bị chèn ép đến nỗi phải rời khỏi đất nước?

Đáp: Anh không biết rằng tất cả những sản phẩm tốt nhất luôn được lựa chọn để xuất khẩu à?

21. Hỏi: Chủ nghĩa Cộng Sản có thể xây dựng thành công ở Mỹ được không?

Đáp: Được chứ. Nhưng sau đó thì chúng ta sẽ mua ngũ cốc từ đâu?

22. Hỏi: Đến giai đoạn cuối cùng của Chủ nghĩa Xã Hội, tức là Chủ nghĩa Cộng Sản, thì có còn trộm cắp không?

Đáp: Không. Vì mọi thứ đã bị lấy sạch hết trong giai đoạn Chủ nghĩa Xã Hội rồi.

23. Hỏi: Sự khác nhau giữa nền thương nghiệp Chủ nghĩa Xã Hội và Chủ nghĩa Tư Bản là gì?

Đáp: Thương nghiệp Tư Bản : *“Cái gì cũng có bán.”* Thương nghiệp Xã Hội chủ nghĩa: *“Cái gì cũng phải xếp hàng mua.”*

24. Hỏi: Có thể sống nổi chỉ với đồng lương chính của mình hay không?

Đáp: Không biết nữa! Chưa thằng nào trong chúng tôi dám thử cả.

25. Stalin muốn kiểm tra xem những người nông dân sống ra sao. Ông đi tới một ngôi làng và hỏi:

- *Này các đồng chí, cuộc sống ra sao?*

- *Dạ thưa đồng chí, trước kia chúng tôi có 2 bộ quần áo còn bây giờ chỉ có một thôi ạ.*

- *Quần áo không thể dùng để đánh giá mức sống được. Các đồng chí có biết rằng ở châu Phi có những nơi người ta hoàn toàn cởi truồng không?*

- *Thật là tội nghiệp! Có lẽ ở đó họ đã tiến tới chủ nghĩa cộng sản trước cả chúng ta!*

26. Một sinh viên thi trượt khóa tốt nghiệp chỉ vì anh không nói lên được sự khác biệt giữa kinh tế Xã Hội Chủ Nghĩa và kinh tế Tư Bản Chủ Nghĩa. Anh sinh viên buồn bã kể lại với bố. Ông bố an ủi con:

- *Vậy là chuyện may đấy con à! Ở cơ quan bố, một cán bộ đã nói ra sự khác biệt này và không bao giờ thấy ông ta trở lại nữa...*

27. Stalin cho triệu tập Văn hào Liên xô Sholokhov đến điện Cẩm Linh và nói với ông ta:

- *Tôi vừa đọc cuốn “Mảnh đất vừa tái chiếm” (The reclaimed land) của đồng chí. Cuốn sách rất hay và tôi thích nó lắm. Tôi chợt nghĩ là tại sao đồng chí không viết một bài với nội dung đại khái là “Nếu kẻ thù không đầu hàng, chúng sẽ bị tàn sát hết.”*

Sholokhov ngậm ngừ:

- *Thưa đồng chí Tổng Bí Thư. Tôi e rằng tôi không thể làm được bởi vì gần đây sức khỏe của tôi rất kém.”*

Stalin đề nghị:

- Tôi sẽ giúp đồng chí. Tôi sẽ gửi đồng chí đến Georgia nghỉ ngơi; Đồng chí sẽ được cung cấp đầy đủ rượu Vodka và thức ăn.”

- Thưa đồng chí TBT. Như vậy tốt lắm. Xin phép đồng chí TBT cho tôi về từ biệt gia đình (*let me bid farewell to my family!*).

- Tại sao vậy?

- Vì lẽ...ờ.. trường hợp mà tôi không hoàn tất được bài này...

28. Sau khi đọc xong một bài diễn văn trước đại hội đảng, TBT Brezhnev bức bối hỏi anh “trợ lý” - người soạn bài diễn văn - là:

- Tôi chỉ yêu cầu anh soạn một bài diễn văn dài 15 phút mà tại sao bài này lại dài đến 30 phút?

Anh “trợ lý” trả lời”:

- Tôi trình lên cho đồng chí TBT 2 bản “cọp-pi” lận.

Brezhnev: ???!

29. Một ông Cố đạo già qua đời; linh hồn đi lên thiên đàng. Tại cổng thiên đàng, người giữ cửa là Thánh Phêrô đón ông Cố đạo và nói:

- Trước khi bước vào thiên đàng con có ước nguyện gì không?

Ông Cố đạo nói:

- Con ước muốn được đi thăm hỏa ngục một lần cho biết.

- Được rồi!

Khi hai người bước gần đến một cái đầm có đầy phân bùn lỏng nóng dành cho các người phạm tội tày trời khi họ còn sống, Ông Cố đạo nhìn thấy “bác” Stalin và “bác” Pol Pot đang đứng ngâm mình trong đó. Tuy nhiên, Ông Cố đạo lấy làm lạ là cả hai cùng là cộng sản phạm tội ác giết vô số dân vô tội mà tại sao mức phân bùn lỏng chỉ cao ngang thắt lưng Stalin; trong khi mức phân lại cao mấp mé lỗ mũi của Pol Pot thôi. Ông Cố đạo thắc mắc hỏi Thánh Phêrô:

- *Thưa Cha. Họ cùng phạm tội trọng sát nhân tập thể (mass murdering) mà sao lại có sự đền tội khác biệt ở đây?*

Thánh Phêrô trả lời:

- *Con không nhìn thấy chứ Stalin đang đứng trên vai Lenin đó con.*

Ông Cố đạo: ???!!!

30. Một người Anh (*English*), một người Pháp (*French*) và một người Liên xô (*Russian*) cùng đứng nhìn bức tranh “**Ông Adam và Bà Eva trong vườn Địa đàng.**”

Ông người Anh nói:

- *Nhìn kìa. Hai người trông thật bình thản và êm thắm. Họ phải là người Anh.*

Ông người Pháp nói ngay:

- *Không phải như vậy đâu. Hai người nhìn đẹp tuyệt vời và tỏ vẻ rất âu yếm. Họ phải là người Pháp.*

Cuối cùng, ông người Liên xô nói:

- Làm gì có chuyện đó. Họ không có quần áo, không nhà ở, chỉ có một trái táo để ăn... và họ được bảo là đang sống ở thiên đàng. Họ phải là người Liên xô.

Trần Văn Giang (ghi lại)

Phụ đính 3

Văn Hóa Giao Thông Việt Nam



Lời giới thiệu

Bài viết này đọc khá vui vào cuối tuần. Bản gốc (original version) viết tắt chữ tất cả các chữ nói tục thành “Đ..,” “ĐM,” “ĐMM...” nhưng tôi lại thấy cần phải viết rõ nguyên văn các chữ “không may” này thì mới thể hiện hết cái “Văn hóa” của người Hà Nội ngày hôm nay.

Trần Văn Giang

*

Tôi rất hay vượt đèn đỏ các bạn ạ, cứ lừa lừa đường thoáng là tôi vượt vì tôi hay đi làm muộn. Tôi còn không bao giờ đội mũ bảo hiểm nên các anh 141 phạt tôi không dưới 10 lần với số tiền 150k quy đổi bằng 3 cái biên lai phạt 50k. Riêng đội 141 trên đường Phạm Hùng phạt tôi đến lần thứ 6 thì cái anh đội trưởng nản quá. Anh gọi riêng tôi ra một góc rồi bảo rằng:

*- Anh biết chú không thích đội mũ bảo hiểm, anh cũng không thích đội mũ bảo hiểm y như chú. Nhưng chú phải hiểu rằng, khi luật pháp quy định thì chú không được phép làm khác. Lần này anh không phạt chú nữa, vì phạt mãi chú vẫn cứ vi phạm thì vô ích. Anh chỉ mong rằng chú hiểu rằng tôn trọng pháp luật là “**Văn hóa Giao thông**” của mỗi người chứ không phải từ những cái vé phạt. Mỗi người chỉ cần góp một phần nhỏ của mình để xây dựng văn hóa giao thông thì Hà Nội sẽ chẳng còn cảnh tắc đường với chen lấn xô đẩy nữa...*

Ôi cha mẹ ôi! Tự nhiên tôi cảm thấy “*Giác Ngộ*” lời anh Cảnh sát các bạn ạ! Tôi ân hận ghê gớm! Lâu lắm rồi tôi chưa gặp anh CSGT nào tốt như anh này, tất nhiên là trừ cái anh bị tôi bóp “*dái*” ở Nam Định cách đây cũng lâu lâu ra! Anh cảnh sát không phạt tôi mà tôi lại cảm thấy còn thấm thía hơn cả lúc đóng tiền phạt. Tự nhiên tôi nghiệm ra rằng, nếu tất cả chúng ta ai cũng tuân thủ luật pháp thì xã hội này tốt đẹp hơn rất nhiều. Từ đó về sau tôi bỏ hẳn vượt đèn đỏ đội đúng 0 giây tôi mới đi kệ mẹ bọn đảng sau bóp còi như chém chả, tôi luôn đội mũ bảo hiểm kể cả khi đi máy bay, tôi cũng không đi ngược chiều nữa kể cả lúc đi bộ...

Tôi tự thấy mình phải tuân thủ luật pháp, thậm chí tôi cảm thấy phải có trách nhiệm với truyền bá “*Văn hóa giao thông*” với đồng bào của mình...

Mấy hôm sau tôi có việc phải đi tắc xi, tôi bắt cái tắc xi ngay gần cơ quan. Tan tầm đường đông như hội nên cái thằng cu lái tắc xi tay xăm toàn hình thú vật nó chửi liên mồm:

- Đấy “Đéo mẹ” cái con xe đạp điện kia rẽ ngu chưa anh!
- Ôi cái “Đéo mẹ” cái thằng già này nó đi như quay chậm giữa đầu xe anh này! Chạm vào phát là nhục ngay!
- Úi giời ôi, cái “Địt cụ” thằng chó vượt đèn vàng kia! Sao công anh không bắt chết mẹ nó đi anh nhỉ???

Chưa hết, chửi trong xe chưa đủ, thằng tắc xi nó còn mở cửa chửi “live” với người đi đường:

- “Địt mẹ” con xe thô kia, mày mới ở quê ra à?
- Cái “Đéo con mẹ,” ông thích chết hả ông già?
- “Địt mẹ” thằng ranh con bố xuống táng chết mẹ mày giờ. Mày tạt đầu xe thế đấy à?

Chửi chán, nó quay cửa kính xuống nhỏ một bãi nước bọt ra ngoài kệ mẹ người đi phía sau rồi nói:

- Đấy anh xem, dân mình nó chả có tí “đéo” nào gọi là “Ý thức” tham gia giao thông! Em ngày nào cũng chửi khô cả cổ anh ạ! Khạc... choẹt !! (nó lại nhô phát nữa)... Chúng nó không có cái gọi là cái gì ấy nhỉ??? Em xem “ti-vi” nó vẫn nói mà tự nhiên em quên mẹ nó mất... nó gọi là...à đúng rồi... “Văn hóa giao thông!”

Phát điên với cái thằng này, tôi hỏi nó:

- Mày lái Tắc xi bao lâu rồi em?

Nó trả lời:

- Em ở quê, lên đây làm được 5 năm rồi anh ạ!
- Để anh tính cho mày nhé! Trung bình một phút mày “Địt, Đéo” một đĩa trên đường! Vậy từ hồi mày lái tắc xi đến giờ mày “Địt” hết cái Hà Nội này rồi đấy nhỉ? Vợ vẫn có khi mày “Địt” cả anh rồi cũng nên???
- Em xin lỗi anh! Anh thông cảm cho em chứ ngồi trong xe ức chế lắm anh ạ!
- Thế mày đánh nhau lần nào chưa?
- Chưa anh ơi! Mình chửi cũng tùy từng đối tượng chứ bọn trẻ trâu với thanh niên xăm trở em chỉ “Chửi thâm!”
- Cái gì? Giờ thanh niên chúng mày có cả cái kiểu “Địt Thâm” cơ à???
- Bọn anh ngày xưa chỉ biết “Yêu Thâm” thôi!
- Anh cứ trêu em!...
- Mày chửi thế bao lâu nay mà có thấy dân nó có ý thức hơn không?
- Không anh ạ! Càng ngày càng tệ!
- Để anh kể mày nghe một câu chuyện...

Thế là tôi đem chuyện anh cảnh sát giao thông không phạt tôi mà để tôi đi cho nó nghe. Thằng tắc xi “xúc động” lắm. Nó bảo:

- Hóa ra cũng có nhiều CSGT tốt anh nhỉ! Em chưa gặp bao giờ!
- Mày nghe anh, đừng chửi làm gì đầu đầu mà toàn khách của mày phải nghe! Lần sau cứ mở cửa ra nói với người ta đằng hoàng, làm như vậy người ta sẽ hiểu ra và tự thấy xấu hổ rồi từ đó tham gia giao thông có ý thức hơn. Mày chửi một bà đi xe thồ nhưng có khi bà ấy đang nuôi 3 đứa con nheo nhóc và thằng chồng say rượu ăn bám ở quê với số tiền bán rong đó? Mày hiểu chưa???

Thằng tắc xi nó chớp mắt liên hồi, chắc nó xúc động lắm, chắc nó nghĩ đến mẹ nó ở quê... Trong giây phút lảng đong ấy nó chợt phanh khựng lại... Một bà xe thồ cắt ngang qua đường. Thằng tắc xi giận lắm, nó dừng hẳn xe lại mở bung cửa định chửi... Nhưng nó chợt dừng lại, nó hạ giọng và nói:

- *Chị ơi, lần sau chị sang đường chị phải quan sát phía sau chị nhé! Chị đi như vậy là khổ cả chị khổ cả em. Mỗi người phải tự ý thức để tham gia giao thông có “Văn Hóa” chị ạ!*

Chị đi xe thô dừng xe lại nhìn thẳng tắc xi vô cùng ngạc nhiên. Chắc chị không nghĩ nó lại lịch sự như vậy. Chị nhẹ nhàng mỉm cười với chúng tôi và lịch sự trả lời:

- *“Văn Hóa” cái “Đéo mẹ mày” à!*

Rồi chị tiếp tục tạt đầu thêm 2 cái ô tô nữa! Chưa hết, đám đông phía sau nhao lên tham gia:

- *“Địt mẹ” thằng tắc xi này đi nhanh không tắc đường!*
- *“Địt mẹ” thằng kia bóp còi ít thôi mày mù à???*
- *Mày chửi ai mù đấy cái “Địt Mẹ mày!!!”*
- *“Địt Mẹ Mày”... thích đánh nhau à?*
- *“Địt Mẹ Mày”...*

Ôi! Cái nền *“Văn Hóa Giao Thông Địt Mẹ Mày”* sao nó đang phát triển vượt bậc đến như vậy???

*Nguồn: **Hoang Hai Nguyen,***

group otofun.net

23 tháng 09 năm 2016

Trần Văn Giang (st)

Phụ đính 4

Tôi Đi Học *(1)



Cô giáo Việt bóp d. học trò trong sân trường!?)

Buổi sáng mai hôm ấy, một buổi mai đầy sương thu và gió lạnh, mẹ tôi âu yếm nắm tay tôi dẫn đi trên con đường làng dài và hẹp. Con đường này tôi đã quen đi lại lắm lần, nhưng lần này tự nhiên thấy lạ. Cảnh vật chung quanh tôi đều thay đổi, vì chính lòng tôi đang có sự thay đổi lớn: hôm nay tôi đi học.

Tôi nói:

- Đéo muốn đi học.

Mẹ mắng:

- Sư cha mày, nhà nghèo tiền đâu mua bằng giáo sư, tiến sĩ. Không muốn, muốn ngu. Đi học lớn lên làm dư luận viên, cảnh sát lưu thông không muốn, muốn đi ăn mày hả?

Tôi nghe mẹ, dậy sớm theo mẹ tới trường. Từ nhỏ, vẫn mơ ước sau này lớn lên làm dư luận viên, được trả tiền chửi cha thiên hạ, hay làm cảnh sát giao thông, cần tiền nhậu hay rút bài, chỉ việc ra góc đường, tóm đầu mấy thằng ló ngớ chạy xe, về tội vượt đèn đỏ, hay vượt đèn xanh, đội nón hay không đội nón an toàn, vừa chạy xe vừa gọi điện thoại, hay chạy xe mà không trả lời “iPhone.”

Trước mặt tôi, trường Mỹ Lý vừa xinh xắn, vừa uy nghiêm như đình làng Hòa Ấp. Sân nó rộng, mình nó cao hơn những buổi trưa hè đầy vắng lặng. Mái trường không còn, tường trống trơn : cán bộ đã gỡ ngói, gạch về cất nhà riêng. Cũng như tượng trong chùa đã bị các cán bộ sư đem bán, mua rượu thịt nhậu nhẹt với bồ nhí sau những giờ tụng niệm. Lòng tôi đâm ra lo sợ vẩn vơ.

Ông hiệu trưởng gọi mấy cậu học trò mới đứng lên trước lớp ba. Trường làng không có văn phòng hiệu trưởng. Bàn ghế, bảng đen ông đã khênh về tặng vợ lẽ. Ông nhìn chúng tôi, nói nhỏ nhẹ:

- Thế là các em đã vào lớp năm. Các em phải cố gắng học để thầy mẹ vui lòng, thầy dạy các em sung sướng. Năm đầu, và những năm sau, các em chỉ học tư tưởng Bác. Đứa nào không thuộc bài, lần đầu phải đóng cho tao 100 ngàn, lần thứ hai 200 ngàn. Các em đã nghe chưa? (Các em đều nghe, nhưng không em nào dám trả lời. Cũng may mà có tiếng dạ ran của phụ huynh đáp lại).

Ông hiệu trưởng ra dấu cho chúng tôi vào lớp. Một cô giáo nạ dòng, mặt mũi sơn phết sơn phấn, quần áo xịn, ân cần đón chúng tôi vào lớp. Khi cả đám đã ngồi xuống đất ẩm, vì nền nhà đã bị cô giáo..., cô ôn tồn nói:

*- Năm nay, các em sẽ được học tư tưởng Bác. Phải chăm chỉ học hành cho xứng đáng là cháu ngoan của Bác. Nhưng trước khi học tư tưởng Bác, phải học thuộc lòng nội quy: **Không thuộc bài, nộp cô giáo 200 ngàn, nói chuyện trong lớp 300 ngàn, đi trễ 400, đái ra quần 500 ngàn...***

Một thằng dơ tay hỏi:

- Thầy hiệu trưởng nói không thuộc bài chỉ đóng 100 ngàn.

- Thằng nào, con nào muốn lấy bao nhiêu tao đéo cần biết. Đây là giang sơn của tao, nội quy do tao đặt ra. Đứa nào không thích thì

cút. Mặt mũi chúng mày ngu như lợn, ngoài tao ra, không có đũa nào dạy chúng mày thành người được đâu.

Thằng nhỏ hỏi lại:

- Nếu nhà nghèo quá, không có tiền nộp thì sao?

- Đéo cãi cọ lời thôi nữa, không có tiền nộp thì cút. Tiên sư cha nhà mày, nghèo mà bày đặt đi học. Tao đéo nói nhiều nữa, chỉ lợn ruột. Con nhà mất dạy, chưa học đã phá đạo đức nhà trường. Nhắc lại cho cả lớp: Đũa nào không có tiền nộp thì cút ngay cho khuất mắt.

Thằng nhỏ đứng dậy, vung văng ra khỏi lớp:

- Ông đéo muốn học. Ông đi chăn trâu sướng hơn.

Lớp học yên tĩnh trở lại. Một con chim liệng đến đứng trên bờ cửa sổ trống (cánh cửa đã bị cô giáo...), hót mấy tiếng rụt rè rồi vỗ cánh bay cao.

Tôi đưa mắt thèm thuồng nhìn theo cánh chim. Một kỷ niệm cũ đi bầy chim giữa cánh đồng lúa bay trên bờ sông Viêm sống lại đầy dẫy trong trí tôi. Nhưng đó chỉ là những kỷ niệm. Ngày nay, cánh đồng không còn một tiếng chim hót, bờ sông trở thành đất của hăng Tàu, nước sông đen, cá chết nổi lênh bênh vì hóa chất.

Tiếng phán của cô giáo gạch mạnh trên bảng đen đã đưa tôi về cảnh thật. Tôi vòng tay lên bàn chăm chỉ nhìn cô viết và lẩm bầm đọc:

Bài tập viết: *“Không có gì quý hơn độc lập, tự do.”*

** (1) Bài này, nếu có những câu giống văn của Thanh Tịnh, chỉ là một sự tình cờ, ngoài ý muốn của tác giả.*

Từ Thức

*

Sau đây kính mời quý vị đọc nguyên bản bài **“TÔI ĐI HỌC”** của Thanh Tịnh (viết trước khi cộng sản “cướp” chính quyền):

TÔI ĐI HỌC



Hằng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỷ niệm hoang mang của buổi tựu trường.

Tôi không thể nào quên được những cảm giác trong sáng ấy nảy nở trong lòng tôi như mấy cành hoa tươi mỉm cười giữa bầu trời quang đãng.

Những ý tưởng ấy tôi chưa lần nào ghi lên giấy, vì hồi ấy tôi không biết ghi và ngày nay tôi không nhớ hết. Nhưng mỗi lần thấy mấy em nhỏ rụt rè núp dưới nón mẹ lần đầu tiên đến trường, lòng tôi lại tung bùng rộn rã.

Buổi sáng mai hôm ấy, một buổi mai đầy sương thu và gió lạnh. Mẹ tôi âu yếm nắm tay tôi dẫn đi trên con đường làng dài và hẹp. Con đường này tôi đã quen đi lại lắm lần, nhưng lần này tự nhiên tôi thấy lạ. Cảnh vật chung quanh tôi đều thay đổi, vì chính lòng tôi đang có sự thay đổi lớn: Hôm nay tôi đi học.

Tôi không lội qua sông thả diều như thằng Quý và không ra đồng nô hò như thằng Sơn nữa.

Trong chiếc áo vải dù đen dài tôi cảm thấy mình trang trọng và đứng đắn.

Dọc đường tôi thấy mấy cậu nhỏ trạc bằng tôi, áo quần tươm tất, nhí nhảnh gọi tên nhau hay trao sách vở cho nhau xem mà tôi thèm. Hai quyển vở mới đang ở trên tay tôi đã bắt đầu thấy nặng. Tôi bặm tay ghi thật chặt, nhưng một quyển vở cũng chùi ra và chên đầu chúi xuống đất. Tôi xóc lên và nắm lại cẩn thận. Mấy cậu đi trước o sách vở thiệt nhiều lại kèm cả bút thước nữa. Nhưng mấy cậu không để lộ vẻ khó khăn gì hết.

Tôi muốn thử sức mình nên nhìn mẹ tôi:

– *Mẹ đưa bút thước cho con cầm.*

Mẹ tôi cúi đầu nhìn tôi với cặp mắt thật âu yếm:

– *Thôi để mẹ nắm cũng được.*

Tôi có ngay cái ý kiến vừa non nớt vừa ngây thơ này: chắc chỉ người thạo mới cầm nổi bút thước.

Ý nghĩ thoáng qua trong trí tôi nhẹ nhàng như một làn mây lướt ngang trên ngọn núi.

Trước sân trường làng Mỹ Lý đầy đặc cả người. Người nào áo quần cũng sạch sẽ, gương mặt cũng vui tươi và sáng sủa.

Trước đó mấy hôm, lúc đi ngang làng Hòa An bầy chim quyên với thằng Minh, tôi có ghé trường một lần.

Lần ấy trường đối với tôi là một nơi xa lạ. Tôi đi chung quanh các lớp để nhìn qua cửa kính mấy bản đồ treo trên tường. Tôi không có cảm tưởng gì khác là nhà trường cao ráo sạch sẽ hơn các nhà trong làng.

Nhưng lần này lại khác. Trước mặt tôi, trường Mỹ Lý vừa xinh xắn vừa oai nghiêm như cái đình Hòa Ấp. Sân nó rộng, mình nó cao hơn những buổi trưa hè đầy vắng lặng. Lòng tôi đâm ra lo sợ vẩn vơ.

Cũng như tôi, mấy cậu học trò mới bỏ ngõ đứng nép bên người thân, chỉ dám nhìn một nửa hay dám đi từng bước nhẹ. Họ như con chim con đứng trên bờ tổ, nhìn quãng trời rộng muốn bay, nhưng còn ngập ngừng e sợ. Họ thềm vụng và ước ao thềm được như những học trò cũ, biết lớp, biết thầy để khỏi phải rụt rè trong cảnh lạ.

Sau một hồi trống thúc vang dội cả lòng tôi, mấy người học trò cũ đến sắp hàng dưới hiên rồi đi vào lớp. Chung quanh những cậu bé vụng về lúng túng như tôi cả. Các cậu không đi. Các cậu chỉ theo sức mạnh kéo dùi các cậu tới trước. Nói các cậu không đứng lại càng đúng hơn nữa. Vì hai chân các cậu cứ dềnh dàng mãi. Hết co lên một chân, các cậu lại duỗi mạnh như đá một quả banh tưởng tượng. Chính lúc này toàn thân các cậu cũng đang run run theo nhịp bước rộn ràng trong các lớp.

Ông đốc trường Mỹ Lý cho gọi mấy cậu học trò mới đứng lên trước lớp ba. Trường làng nhỏ nên không có phòng riêng của ông đốc. Trong lúc ông đọc tên từng người, tôi cảm thấy như quả tim tôi ngừng đập. Tôi quên cả mẹ tôi đang đứng sau tôi. Nghe gọi đến tên, tôi tự nhiên giật mình và lúng túng. Sau khi đọc xong mấy mươi tên đã viết sẵn trên mảnh giấy lớn, ông đốc nhìn chúng tôi nói sẽ:

– *Thế là các em đã vào lớp năm. Các em phải cố gắng học để thầy mẹ được vui lòng, và để thầy dạy chúng em được sung sướng. Các em đã nghe chưa? (Các em đều nghe nhưng không em nào dám trả lời. Cũng may đã có tiếng dạ rang của phụ huynh đáp lại).*

Ông đốc nhìn chúng tôi với cặp mắt hiền từ và cảm động. Mấy cậu học trò lớp ba cũng đua nhau quay đầu nhìn ra. Và ngoài đường cũng có mấy người đứng dừng lại để nhìn vào. Trong những phút giây này chúng tôi được người ta ngắm nhìn nhiều hơn hết. Vì vậy đã lúng túng chúng tôi càng lúng túng hơn.

Ông đốc lấy cặp kính trắng xuống rồi nói:

– *Thôi, các em đứng đây sắp hàng để vào lớp học.*

Tôi cảm thấy sau lưng tôi có một bàn tay dịu dàng đẩy tôi tới trước. Nhưng người tôi lúc ấy tự nhiên thấy nặng nề một cách lạ. Không giữ được chéo áo hay cánh tay của người thân, vài ba cậu đã từ từ bước lên đứng dưới hiên lớp. Các cậu lúng lẻo nhìn ra sân, nơi mà những người thân đang nhìn các cậu với cặp mắt lưu luyến. Một cậu đứng đầu ôm mặt khóc. Tôi bất giác quay lưng lại rồi dúi đầu vào lòng mẹ tôi nức nở khóc theo. Tôi nghe sau lưng tôi, trong đám học trò mới, vài tiếng thút thít đang ngập ngừng trong cổ. Một bàn tay quen nhẹ vuốt mái tóc tôi.

Ông đốc nhăn nải chờ chúng tôi.

– Các em đừng khóc. Trưa này các em được về nhà cơ mà. Và ngày mai các em lại được nghỉ cả ngày nữa.

Sau khi thấy hai mươi tám cậu học trò sắp hàng đều đặn dưới hiên trường, ông đốc liền ra dấu cho chúng tôi vào lớp năm. Một thầy trẻ tuổi, gương mặt hiền từ, đang đón chúng tôi vào cửa lớp. Trong thời thơ ấu tôi chưa bao giờ xa mẹ tôi như lần này. Tôi cũng lầy lợm vì có những hôm đi chơi suốt cả ngày với chúng bạn ở đồng làng Lệ Xá, lòng tôi vẫn không cảm thấy xa nhà hay xa mẹ tôi chút nào hết.

Một mùi hương lạ xông lên trong lớp. Trông hình gì treo trên tường tôi cũng thấy lạ và hay hay. Tôi nhìn bàn ghế chỗ tôi ngồi rất cẩn thận rồi tự nhiên nhận là vật riêng của mình. Tôi nhìn người bạn tí hon ngồi bên tôi, một người bạn tôi chưa hề biết, nhưng lòng tôi vẫn không cảm thấy sự xa lạ chút nào. Sự quyến luyến ấy tự nhiên và bất ngờ quá đến tôi cũng không dám tin là có thật. Một con chim con liệng đến đứng trên bờ cửa sổ, hót mấy tiếng rụt rè rồi vỗ cánh bay cao.

Tôi đưa mắt thèm thườn nhìn theo cánh chim. Một kỷ niệm cũ đi bầy chim giữa cánh đồng lúa bay trên bờ sông Viêm sống lại đầy dẫy trong trí tôi.

Nhưng những tiếng phán của thầy tôi gạch mạnh trên bảng đen đã đưa tôi về cảnh thật. Tôi vòng tay lên bàn chăm chỉ nhìn thầy viết và lăm lăm đọc:

Bài tập viết: **Tôi đi học!**

Thanh Tịnh

*(Rút từ tập truyện ngắn “**Quê Mẹ,**” 1941)*

Trần Văn Giang (st)

Phụ đính 5

Làm Dâu Phố Cổ



Không cần viết thêm lời nào !

Khi em ngỏ lời muốn lấy tôi làm chồng, tôi đã hỏi em rằng: “Có sợ khổ không?” Em trả lời: “Không! Lấy trai Phố Cổ thì đời nào lại khổ! Mẹ em bảo, nếu Hà Nội là miếng trứng ‘ốp-lét’ thì Phố Cổ là cái lòng đỏ, là tác đất tác vàng.”

Có lẽ khi ấy, em cũng giống như bao nhiêu người khác, chỉ biết đến Phố Cổ với những nhà hàng, cửa hiệu hào nhoáng, có những ông Tây lang thang trên những con phố lung linh, ngọc lá thu vàng, mà không thấy rằng, phía sau những ánh đèn long lanh ấy là

rất nhiều những con ngõ nhỏ gầy gò, ảm thấp, là những dãy nhà xập xệ, xuống cấp, là những căn phòng chật chội, tối tăm.

Chỉ đến khi dắt em về nhà ra mắt, vào một chiều mưa lay lắt, tôi mới thấy nỗi buồn của em dâng lên trong mắt chập chờn. Em phải gửi chiếc “Attila” ở cửa hàng hoa, bởi con ngõ quá nhỏ khiến cái xe không thể đi lọt qua. Mình phải đi bộ một đoạn khá xa mới vào được nhà. Vừa đi, tôi vừa nắm tay em, cười xòa:

- Ở đây, ai đi xe ga cũng đều phải gửi ở ngoài như vậy cả. Xe số muốn qua cũng phải cụp gương, bẻ gập tay ga, được cái là xe đạp thì vô tư em à.

Em cười trừ, cố nén tiếng thở dài hoang hoải (?) Nhưng đến khi bước vào nhà thì em đã không thể nén thêm được nữa, bởi sự ngỡ ngàng đã nằm ngoài sức chịu đựng, bởi thực tế phũ phàng đã vượt xa khả năng tưởng tượng.

- Sao nhà bé thế anh?

Đó là câu đầu tiên em thốt lên khi nhìn thấy căn phòng rộng chưa đầy 20 mét vuông với những vệt loang lổ trên tường, không chiếu, không giường, chỉ có lổm nhổm những người ngồi đứng ngổn ngang. Đó là bố tôi, là vợ chồng con cái anh chị tôi, cả thầy bầy người trong một căn phòng nhỏ và chật chội như một chiếc nôi. Có lẽ, em cũng hiểu vì sao nhà tôi lại không chiếu, không giường, không bàn uống nước. Bởi nếu kê mấy thứ đó ra thì chẳng còn chỗ để ngồi, chẳng còn đường đi lối lại. Tôi quay sang em, giải thích bằng giọng ngài ngại:

- Ở khu này, nhà nào cũng thế cả em à!

Trong bữa cơm, em gằn như chẳng nói gì, chỉ im lặng, rồi cuối cùng mới ngập ngừng ghé tai tôi thì thầm:

- Tối cả nhà ngủ ở đâu anh?

- Thì trái đệm nằm dưới nền nhà! Em thấy cái rèm kia không? Đó là của anh trai và chị dâu đấy. Lúc nào muốn làm việc riêng thì quây rèm kín lại, làm xong thì lại kéo rèm lên!

- Thế đêm tân hôn, mình động phòng ở đâu?

- Ở đây chứ còn ở đâu! Anh sẽ làm thêm một cái rèm nữa, giống như của anh chị ấy.

- Có vẻ là không ổn anh à, bởi anh chưa biết đây thôi, chứ những lúc bị kích động, em thường la hét ầm ĩ, rồi vớ được cái gì là túm, là giựt cái đó, em sợ là mình sẽ giựt đứt cả cái rèm xuống mất?

- Thật vậy sao? Được rồi, để anh tính.

Em thở dài, cúi đầu ăn tiếp. Nhưng có vẻ như ăn đồ ăn nhà tôi không hợp với em thì phải, bởi chỉ lát sau, tôi thấy em ôm bụng nhăn nhó:

- Nhà vệ sinh đâu anh? Em đau bụng quá!

- Ở đầu ngõ. Em đi nhanh đi kẻo không kịp.

Tôi vừa nói vừa vội vàng lấy cuộn giấy vệ sinh và một miếng bìa “carton” nhỏ đưa cho em. Dầu đang nhăn mặt vì đau thì em vẫn không giấu nổi vẻ ngạc nhiên:

- Gì đây anh?

- À, là nhà vệ sinh chung của cả khu, nên ai đi thì người ấy mang giấy theo; chứ để sẵn ở đây thì bao nhiêu cho vừa?!

- Không, em muốn hỏi miếng bìa cơ mà?

- Là vì nhà vệ sinh quay ra ngõ, mà cái cửa lại hỏng rồi, nên phải mang theo miếng bìa này để che lại!

- Che cái gì ạ?

- Che cái gì là tùy sở thích! Với hầu hết những người dân trong khu này, vì đã quen mặt nhau nên họ thường che mặt, bởi dù có nhìn thấy bộ phận bên dưới thì cũng không nhiều người có thể nhận ra đây là ai. Còn em mới tới đây lần đầu, anh nghĩ em cũng chưa cần thiết phải che mặt, che cái bên dưới thôi là được rồi!



Thế rồi cũng đến giai đoạn tôi và em cuống cuống chuẩn bị cho đám cưới. Thật đen đủi là trong cái lúc bận mải ấy, bố tôi lại không được khỏe cho lắm. Ông cụ hay bị cảm, sốt, ho, đau lưng, đau

bụng, nói chung là đau lung tung. Thực ra, người già bị mấy cái bệnh vặt đó cũng không phải chuyện lạ, vấn đề là cứ hơi hơi đau một tí là bố lại bắt tôi đưa đi “viện.” Nhiều lúc đang đi in thiệp, đang chụp ảnh cưới, bố tôi cũng gọi điện bảo tôi về chở ông đi. Vợ tôi thấy vậy, dù không dám trách móc, nhưng qua giọng nói cũng thể hiện đôi chút phiền lòng:

- Anh đang lo việc như thế, bố không thương anh hay sao mà chỉ mới ho vài tiếng đã bắt đưa đi ‘viện’?

- Em đừng hiểu lầm bố. Bố đòi đi ‘viện’ thực chất là vì bố thương anh thôi. Bởi đi viện, chẳng may có chuyện gì xảy ra thì đưa luôn vào nhà tang lễ, rất rộng rãi và tiện lợi, chứ nếu chết ở nhà thì khổ lắm, không đưa được quan tài vào, không có chỗ đặt mâm phúng viếng, không có chỗ cho bà con khu phố đến hỏi han, chia buồn. Bố không muốn cả nhà vất vả mà thôi.

Buổi tối hôm đám cưới, không biết vợ tôi mệt thật hay sốt ruột chuyện động phòng mà tôi thấy vợ ngáp liên tục, ý muốn đi ngủ sớm. Tôi thì cũng háo hức lắm rồi, nhưng nhìn đồng hồ thì chưa đến 9 giờ; chẳng lẽ lại giục cả nhà đi ngủ? Cũng may, bố tôi là người tinh ý, ông kê mồi lưng, muốn đi nằm trước, rồi bảo là mấy hôm nay lo đám cưới, chắc ai cũng mệt rồi, cả nhà cũng nên đi ngủ sớm thôi. Trong lúc mọi người lục đục trái “ga,” kê đệm thì bố tôi lạch cạch mở tủ lấy ra một hộp bông gòn. Ông véo từng hòn bông nhỏ đưa cho từng người, bảo là để nhét vào tai. Vợ chồng anh trai tôi và đứa con gái lớn của anh chị đã hiểu vấn đề nên ngoan ngoãn làm theo. Chỉ có thằng nhóc con anh trai tôi thì vẫn còn ngơ ngác:

- Sao ông lại nhét bông vào tai con?

- Để ngủ cho ngon con ạ. Đêm nay có biển.

- Thế sao cô chú lại không phải nhét hả ông?

Nó hỏi rồi quay sang nhìn vợ chồng tôi.

- *Cô chú có nhét chữ con, nhưng nhét chỗ khác, không nhét vào tai, và không nhét bằng bông dậu con.*

Công nhận không ai hiểu tôi bằng bố thật. Đúng là tôi đã thử sẵn trong túi quần một chiếc khăn mặt để nhét vào mồm vợ. Nhờ sự chuẩn bị chu đáo của vợ chồng tôi cùng sự hỗ trợ tích cực của cả gia đình mà buổi động phòng đã diễn ra tốt đẹp, đạt kết quả cao (!)

Ấy vậy mà cũng đã mấy năm kể từ cái ngày em về làm dâu nhà tôi ấy. Bảy người chúng tôi vẫn sống, vẫn sinh hoạt đều đặn, bình thường trong căn phòng tuy nhỏ nhưng đầy ắp tình thương.

Chiều qua đi làm về, tôi thấy đứa con gái lớn của anh chị tôi ngồi khóc sụi sụi, mặt buồn rười rượi. Tôi gắng hỏi mãi nó mới chịu trả lời:

- *Con định lấy chồng, nhưng bố mẹ con phản đối, vì chê anh ấy nhà quê, tính lẻ...*

- *Tính lẻ hay nhà quê thì có sao đâu, miễn là người tốt và yêu con thật lòng là được. Để chú nói với bố mẹ con giúp cho.*

- *Nhưng mà... anh ấy muốn ở rể.*

- *Ừ! Cũng không sao. Hồi trước, chú mua vải may rèm, vẫn còn thừa một mảnh, chú sẽ cho con để con may cái rèm nữa. Với cả cái lọ bông gòn của ông nội hình như vẫn còn hơn một nửa, cứ thoải mái dùng con ạ.*

Võ Tông “đả miu”
(hay *Võ Tông* đánh mèo).

Trần Văn Giang (St)

Phụ đính 6

Việt cộng chửi cha tiếng Việt



Một anh Việt cộng

- 1. Việt cộng viết: Tàu ngầm Kilo không nhận lính con gái**
(đăng trên điện báo VTC News của Việt Cộng)
“Lính con gái” là cái chó gì? Chửi dùng đúng phải là nữ quân nhân.
- 2. Việt cộng viết: Chiến sĩ nhí.**

(đăng trên tờ điện báo VTC News ngày 17 tháng 6 -2015)
Chữ dùng đúng phải là Thiếu Sinh Quân. Dùng chữ “chiến sĩ nhí” là không nghiêm túc, là chửi cha chính thằng viết bài, chửi cha tiếng Việt, chửi cha độc giả, coi thường độc giả và chửi cha luôn các cậu bé đang được huấn luyện trong quân đội!

3. Việt cộng viết: Chuyên cơ.

Chữ dùng đúng phải là phi cơ riêng.

4. Việt cộng viết: Cơ trưởng, cơ phó.

(Chữ dùng đúng phải là phi công chính, phi công phụ.)
Theo Tự Điển Việt Nam của hai tác giả Lê Văn Đức và Lê Ngọc Trụ thì: “Cơ” có nghĩa là: Cơ khí, máy móc.

Phi công chính là người phụ trách lái máy bay và chỉ huy luôn toàn bộ phi hành đoàn, gồm phi công phụ và các tiếp viên.

Phi công là nghề cao quý vì nghề nghiệp của họ đòi hỏi phải có thể lực tốt, phải có trình độ văn hóa giỏi và nhất là phải có đạo đức, vì họ nắm trong tay hàng trăm sinh mạng của hành khách. Nếu tai nạn xảy ra, toàn bộ người trên máy bay sẽ bị thiệt mạng, và còn có thể làm cho nhiều người dưới đất bị chết.

Do đó, phải dùng chữ “phi công chính” mới lột tả hết được những đặc tính nghề nghiệp của nghề phi công. Không thể tùy tiện sáng chế ra mấy chữ “cơ trưởng,” “cơ phó” để “hấp diêm” bôi nhọ tiếng Việt và chửi cha tiếng Việt!

Nghề phi công thì phải dùng đúng chữ của nó là “phi công”.
Không thể tùy tiện biến nghề đó thành ra “máy trưởng” (thợ máy)
Nếu cứ tình trạng tùy tiện này thì có lẽ trong tương lai sẽ xuất hiện thêm chữ mới như “nước trưởng” (chủ tịch nước!)

Trước đây, Việt Cộng thường dùng chữ “giặc lái” hoặc “tổ lái” để chỉ các phi công của Việt Nam Cộng Hòa và phi công Mỹ!

Thật là đáng buồn, người ta nói hiện nay, nước Việt Nam đang ở trong thời đại sâu bọ lên làm người là rất đúng. Những thằng ba đời thất học, là bần cố nông, thì bây giờ nó đang nắm trong tay những phương tiện truyền thông, cho nên bọn chúng tha hồ làm mưa làm gió, viết láo, viết bậy, chửi cha tiếng Việt, riết rồi đến mức, người Việt đọc tiếng Việt cũng không thể hiểu được gì nữa.

Đây chính là một tội ác rất lớn của bọn Việt Gian Cộng Sản, đã dùng những thằng bần cố nông ba đời ngu dốt làm “tổng biên tập” các báo điện tử như TVC News, Kiến Thức, xâm lăng các cộng đồng người Việt tị nạn Cộng Sản tại hải ngoại!

5. Việt cộng viết: Mặt bằng.

- Chúng tôi đang tìm kiếm mặt bằng để xây dựng nhà máy Chử dưng đúng là miếng đất hoặc khu đất.
- Cần thêm mặt bằng để nói rộng phòng khách Chử dưng đúng là diện tích.

6. Việt cộng viết: Cán bộ giải phóng mặt bằng.

- Đây là sự lừa lẹo về từ ngữ, “cán bộ giải phóng mặt bằng” chính là bọn cán bộ Việt Cộng chuyên đi ăn cướp đất, cướp nhà của người dân. Quý vị vào YouTube sẽ thấy bọn “cán bộ giải phóng mặt bằng” ở huyện Thạnh Hóa, tỉnh Long An, đến nhà ông Nguyễn Trung Cang và bà Mai Thị Kim Hương để lập biên bản, “giải phóng mặt bằng” (ăn cướp đất)! Có lẽ trên thế giới chỉ duy nhất ở Việt Nam có cái nghề hết sức quái đản này: “Cán bộ giải phóng mặt bằng.”

7. Việt cộng viết: Thể hiện.

Ví dụ: Bài hát “Đón Xuân.” - Ca sĩ thể hiện: ABC Dùng chữ “thể hiện” là không đúng. Trong trường hợp này phải dùng chữ “trình diễn” hay “trình bày.”

Thể hiện là một cái gì chưa rõ, chưa đủ sức thuyết phục, gây được lòng tin nơi người khác, do đó nó phải được thể hiện thành hành động.

Ví dụ:

- Những lời hứa hẹn giúp đỡ người nghèo đều đã được mọi người thể hiện bằng những hành động cụ thể.
- Các thanh niên đã thể hiện lòng ái quốc của mình bằng cách xung phong ra chiến trường.

8. Trước năm 1975, chúng ta thường dùng chữ “trình diễn” hay “trình bày.”

Ví dụ:

- Chúng tôi xin giới thiệu: Bài hát “Cánh Thiệp Đầu Xuân” của Lê Dinh, ca sĩ trình bày: Thanh Thúy!

Khi giới thiệu một bản nhạc, người quốc gia luôn luôn giới thiệu tên nhạc sĩ sáng tác và ca sĩ trình bày. Trong khi đó, bọn Việt Cộng chỉ giới thiệu tên ca sĩ, còn tên nhạc sĩ không bao giờ được giới thiệu, kể cả khi bọn chúng phát hành những video, CD hoặc băng cát xét.

9. Việt cộng viết: Ca từ.

Chúng ta thường dùng chữ “nhạc và lời.”

Ví dụ: Giới thiệu bài hát “Chiều Lên Bản Thượng,” nhạc và lời của Lê Dinh.

Hai chữ “ca từ” hoàn toàn vô nghĩa, chỉ có bọn cán ngố Việt Cộng mới dùng!

10. Việt cộng viết: Kỹ sư dân sự.

Đây là chữ dùng sai và vô nghĩa. Những tên cán ngố Việt Cộng dịch từ chữ “Civil engineer.”

Trước năm 1975, chúng ta thường gọi là “kỹ sư công chánh.”

11. Việt cộng viết: Gậy tự sướng.

(đăng trên báo điện tử VTC News của Việt Cộng)

– Công nhân sở điện lực Hà Nội dùng gậy tự sướng để ghi số điện tiêu thụ trong đồng hồ điện.

Gậy tự sướng là cái... chớ gì? Đại khái, đó là cây gậy có gắn camera, dùng để “đọc” và lưu lại trong bộ nhớ những con số trong đồng hồ điện. Ở Hà nội, những đồng hồ điện thường được gắn trên

cao nơi cột điện. Trước khi có gậy tự sướng thì công nhân phải bắc thang, trèo lên và ghi chép bằng tay.

12. Việt cộng viết: Đâm xe liên hoàn trên cao tốc TP. HCM – Trung Lương.

(báo VTC News online, ngày 13-8-2015).

– Hai xe đâm nhau, hai tàu thủy đâm nhau.

Nhận xét: Chữ dùng đúng phải là “tông,” “tung” hoặc “đụng” chứ không có đâm chém gì ở đây hết!

- Thế nào là liên hoàn? Liên hoàn là thành một vòng tròn.

Ví dụ: – Xe số một tông xe số hai, xe số hai tông xe số ba, rồi xe số ba lại tông xe số một...

Còn đụng xe trên xa lộ, nhiều xe nối đuôi nhau, tông nhau thì người ta nói là đụng xe giây chuyền.

13. Việt cộng viết: Cặp đôi

– Họ là cặp đôi hoàn hảo.

– Cặp đôi siêu mẫu X và Y vừa mới đi nghỉ mát tại Ý.

– Cặp đôi tình nhân ôm nhau vỡ òa hạnh phúc!

Nhận xét:

Đã “cặp” rồi lại còn “đôi.” Sao mà ngu quá vậy, mấy thằng cán ngó?

Trong tiếng Việt, chữ “cặp” tượng trưng cho con số 2, chữ “đôi” cũng tượng trưng cho con số 2.

Ví dụ, chúng ta thường nói:

– Làm ơn đưa cho tôi đôi dưa (chớ không ai nói ngu là CẶP ĐÔI DƯA).

– Tôi vừa biếu ông ấy một cặp rượu (chớ không ai nói ngu là CẶP ĐÔI RƯỢU).

– Đôi tình nhân rủ nhau đi nghỉ mát tại Đà Lạt (không có ai ngu nói là CẶP ĐÔI tình nhân).

– Máy tên cán ngó thường dùng mấy chữ “cặp đôi hoàn hảo” là dịch từ chữ “a perfect couple” trong tiếng Anh.

Tiếng Việt chúng ta có câu tương đương: Đôi tình nhân thật xứng, hoặc xứng đôi vừa lứa.

Không có ai nói ngu là: CẶP ĐÔI HOÀN HẢO hết!

Ngay cả dân hai lúa nó cũng không nói như vậy!

14. Cũng như trường hợp cán ngó “tổng biên tập” dịch chữ “civil engineer” thành ra “kỹ sư dân sự.”

Cứ thấy chữ “civil” là máy móc dịch thành “dân sự. ”. “Kỹ sư dân sự” là cái chó gì! Chẳng ai hiểu tại bay muốn nói cái gì!

Cái đầu óc khi đột làm gì có một chút tế bào não nào trong đó mà học!

15. Việt cộng viết: Trại bò Ba Vì, sau khi khám sức khỏe một ngàn cá thể bò thì phát hiện ra mười cá thể bò bị bệnh!

- Trong thùng đồ hộp này có chứa hai mươi CÁ THỂ hộp cá mèi.
- Vườn cây ăn trái của tôi có hai mươi CÁ THỂ xoài, mười CÁ THỂ dứa, năm CÁ THỂ mít!

Nhận xét:

Tự nhiên lại làm cho ngôn ngữ thêm phức tạp, rắc rối bằng cách thêm hai chữ “cá thể” vào!

“Một ngàn CON bò” dễ hiểu hơn là “một ngàn CÁ THỂ bò.”

“Hai mươi CÂY xoài” dễ hiểu hơn là “hai mươi CÁ THỂ xoài.”

“Năm cây mít” chắc chắn phải dễ hiểu hơn là “năm CÁ THỂ mít.”

“Hai mươi hộp cá mèi” là đủ nghĩa rồi, tại sao lại thêm hai chữ “CÁ THỂ” vào?

Đúng là bọn ngu dốt, chuyên chửi cha tiếng Việt!

16. Việt cộng viết: Động thái.

– Trung Quốc đang triển khai ĐỘNG THÁI đưa dàn khoan 981 đến gần Đà Nẵng.

Nhận xét:

“Động thái” là cái chó gì hở? Chữ này hoàn toàn không có trong tự điển!

Thiếu gì chữ dùng cho câu văn trên, ví dụ như: hoạt động, hành động, kế hoạch ..v..v..

17. Việt cộng viết: Xuất viện, nhập viện.

– Anh ta vừa mới xuất viện (ý nói ra khỏi bệnh viện).

– Ông ấy vừa mới nhập viện (ý nói vào bệnh viện).

Ở Việt Nam có rất nhiều “viện.”

Chẳng hạn như: viện Khổng Tử, viện Mác Lê, viện uốn tóc, viện bảo sanh, viện mồ côi, viện dưỡng lão, viện bảo vệ bà mẹ và trẻ em... Vậy “nhập viện” và “xuất viện” là viện nào hở?

Nếu muốn nói đi bệnh viện hoặc rời bệnh viện thì phải nói cho rõ ràng!

18. Việt cộng viết: Hoành tráng.

Nhận xét:

“Hoành tráng” là chữ dùng rất ngu dốt, vô nghĩa, không hề có trong tự điển, mà do bọn cán ngố “tổng biên tập” chế ra!

Chữ này được bọn chúng dùng bừa bãi, bất cứ cái gì cũng có thể là “hoành tráng !”

Ví dụ như: Cô gái đó có cái mông đít thật là... hoành tráng!

19. Việt cộng viết: Ẩn tượng – Thần tượng.

Nhận xét:

Theo Việt Nam tự điển thì hai chữ này là danh từ. Nhưng Việt Cộng dùng các chữ “ẩn tượng,” “thần tượng” như một động từ.

Ví dụ như:

- Tôi rất “ấn tượng” với lối trình diễn của ca sĩ A.
- Tôi rất “thần tượng” ca sĩ A.

Đây là cách dùng chữ bừa bãi và ngu dốt của bọn cán bộ Việt Cộng. Chủ nào tớ này.



Home from the war. A northern soldier with present bought in Saigon nears his village.

20. Tên đại Việt gian hồ chí minh đã từng dùng chữ “tốt” như một trạng từ.

Ví dụ:

- Học tập tốt, lao động tốt, ca hát tốt, đánh đàn tốt, dạy học tốt ..v..v..

21. Việt cộng viết: Bức xúc.

– Tôi rất bức xúc khi thấy cảnh tượng công an đánh dân.

Nhận xét:

Chữ “bức xúc” do bọn cán ngổ chế ra, không hề có trong tự điển, và nó được dùng như một động từ và dùng bừa bãi trong nhiều trường hợp. Trong tiếng Việt, khi muốn diễn tả tâm trạng không hài lòng, chúng ta có rất nhiều từ.

Ví dụ như:

– Bất mãn, bất bình, bất nhẫn, buồn bực, khó chịu, bực bội, lo lắng, lo âu, bồn chồn, bức rứt, khó chịu ...v..v..

Tại sao lại dùng chữ “bức xúc” ngu dốt của giặc Cộng? Bộ tiếng Việt do ông cha chúng ta để lại nghèo lắm hay sao?

22. Việt cộng viết: Trải nghiệm.

– Sau một tháng trải nghiệm du lịch ở Việt Nam, du khách quốc tế rất ấn tượng.

Nhận xét:

Đây cũng là chữ dùng ngu dốt của bọn cán ngổ Việt Cộng. Chữ này không hề có trong tự điển mà nó chui ra từ những bộ não của những con khỉ đột Việt Cộng.

Cả đời bọn khỉ cộng sống chui rúc trong rừng, chưa bao giờ được trông thấy quyền tự điển.

Bây giờ được đảng và nhà nước giao phó cho chức vụ “tổng biên tập” thì bọn chúng tha hồ múa may, quay cuồng, hiệp dâm và chửi cha tiếng Việt về mọi mặt!

23. Việt cộng viết: Cô ấy ăn mặc rất chỉnh chu.

(Ý nói ăn mặc đẹp. Đăng trên báo VTC News).

Nhận xét:

Chữ này thôi không chịu được. “Chỉnh chu” là cái chó gì? Nghe như một tiếng đánh rắm của người đang bị no hơi, đầy bụng! Đúng là chữ nghĩa của bọn cán ngố Việt Cộng, hiếp dân và chửi cha tiếng Việt!

Tại sao không viết:

– Ăn mặc đẹp, ăn mặc hợp thời trang, ăn mặc lịch sự, thanh nhã, đúng một ..v..v..

24. Việt cộng viết: Khả năng.

– Ngày mai có Khả năng mưa (Trời có thể mưa).

– Có Khả năng Trung quốc sẽ đánh Việt Nam (có thể Trung quốc sẽ đánh Việt Nam).

Nhận xét:

Việt Nam Tự Diễn định nghĩa “khả năng” là “tài sức,” “sức có thể cang đáng.”

Khả năng là danh từ và thường được dùng cho con người. Ví dụ: Ông ấy có tài lãnh đạo nhưng thiếu khả năng chuyên môn. Bọn cán ngố Việt Cộng dùng chữ “khả năng” một cách bừa bãi, kể cả trời đất gì cũng “khả năng!”

25. Việt cộng viết: Sự can thiệp của dao kéo.

(Báo điện tử VTC News của Việt Cộng).

– Cô ấy sở hữu khuôn mặt đẹp. Khả năng là có sự can thiệp của dao kéo.

Nhận xét:

Chúng ta thường nói: “Cô ấy có khuôn mặt đẹp. Có thể là nhờ giải phẫu thẩm mỹ.”

Đây là lời nói bình thường của những CON NGƯỜI. Chỉ có bọn cán bộ Việt Cộng SÚC VẬT mới dùng nhóm chữ “sự can thiệp của dao kéo!”

26. Việt cộng viết: Sở hữu.

(Báo điện tử VTC News của Việt Cộng).

- Hot girl ABC Sở hữu khuôn mặt ấn tượng, sở hữu thân hình chuẩn.
- Cô ấy Sở hữu đôi mắt đẹp.
- Người mẫu Sở hữu đôi chân dài miên man.
- Ca sĩ Sở hữu chất giọng khàn.
- Đại gia X Sở hữu biệt thự tiền tỷ.

Nhận xét:

Theo Việt Nam Tự Điển, chữ “sở hữu” là một danh từ.

Ngoài ra có những danh từ kép như: Sở hữu chủ, quyền sở hữu, sở hữu cá nhân, sở hữu cộng đồng, sở hữu tổ quyền.

Ví dụ:

- Ai là sở hữu chủ của căn nhà này?
- Các nông dân được quyền canh tác nhưng không được cấp quyền sở hữu miêng ruộng.

Tuy nhiên, bọn cán bộ Việt Cộng đã dùng chữ “sở hữu” như một động từ, giống như tên hồ tặc “học tập tốt, lao động tốt”
Theo cách nói bình thường, chúng ta nói:

- Cô ấy CÓ khuôn mặt đẹp.

– Đứa bé ấy CÓ đôi mắt đẹp.

– Chàng trai ấy CÓ thân hình cường tráng.

Chỉ có đám cán ngố Việt Cộng, thằng dốt ưa khoe chữ, mới hợm hĩnh dùng chữ “SỞ HỮU!”

Chúng ta hãy đọc những câu thơ sau đây của nhà thơ Hữu Loan trong bài thơ “Màu Tím Hoa Sim,” được Phạm Duy phổ nhạc:

– “... Nàng CÓ ba người anh, đi bộ đội lâu rồi.
Nàng CÓ đôi người em, CÓ em chưa biết nói.
Tóc nàng hãy còn xanh...”

Quý vị hãy tưởng tượng, nếu viết theo kiểu của bọn cán ngố Việt Cộng thì:

“... Nàng SỞ HỮU ba người anh, đi bộ đội lâu rồi.
Nàng SỞ HỮU đôi người em,
SỞ HỮU em chưa biết nói...”

Như vậy thì tiếng Việt còn ra thể thống gì nữa??!!

Nó đã biến thành ngôn ngữ của loài súc vật!

27. Việt cộng viết: Xử lý.

– Ca sĩ đó Xử lý bản nhạc chưa được chuẩn!

– Xử lý thông tin, xử lý rác thải, xử lý tội phạm, xử lý số liệu, xử lý nước cống, xử lý đàn bò, xử lý những suy nghĩ tiêu cực.

Nhận xét:

Theo Việt Nam Tự Điển, “xử lý” là “cứ lý lẽ và luật lệ mà phân xử, không xét về mặt tình cảm và phạm tội.”

Chúng ta chỉ dùng chữ “xử lý” trong các vấn đề thuộc về luật pháp. Trong khi đó, bọn cán ngố Việt Cộng thì dùng bừa bãi, bất cứ cái gì cũng “xử lý.”

Ví dụ như:

“Ca sĩ xử lý một bản nhạc”; rồi thì: “Xử lý nước công,” “xử lý tư tưởng,” “xử lý rác,” “xử lý đàn gà,” “xử lý cái mả bố của chúng nó!!” Bọn chúng nó đã quen giết người cho nên tâm địa của kẻ ác thường được thể hiện qua lời nói, ví dụ như: Xử lý, giải phóng, quản lý, dao kéo, đâm chém ...v..v..

28. Việt cộng viết: Vô tư.

- Các anh cứ ăn uống vô tư đi!
- Các cặp đôi cứ vô tư hôn nhau ngoài công viên.

Nhận xét:

Theo Việt Nam Tự Điển: “vô tư” là tĩnh từ, nghĩa: ”Có óc công bình, không thiên vị.”

Ví dụ: Tâm hồn vô tư của trẻ thơ.

Nhưng bọn cán ngố Việt Cộng dùng chữ “vô tư” như một trạng từ. Nghĩa của nó tựa như chữ “thoải mái.”

Do hợm hĩnh, ngu dốt, ưa khoe chữ nhưng thực ra bọn chúng chỉ khoe ra cái đuôi dốt của mình!

29. Việt cộng viết: Chất lượng.

- Hàng hóa đảm bảo Chất lượng!
- Chất lượng giáo dục xã hội chủ nghĩa rất ưu việt!
- Chất lượng tư duy của trẻ em còn non nớt.

Nhận xét:

Viết đúng phải là: Hàng hóa bảo đảm PHẨM CHẤT (quality).

Nếu dịch sang tiếng Anh: *Phẩm chất* = *Quality*; *Lượng* = *Quantity*.

Hai chữ “chất lượng” là vô nghĩa.

Ví dụ quý vị mua một chiếc xe hơi. Công ty bán hàng có thể bảo đảm về “phẩm chất” chiếc xe chứ không ai có thể bảo đảm về “lượng.”

Các chữ “giáo dục” và “tư duy” là danh từ trừu tượng và là danh từ không đếm được (uncountable nouns).

Dùng chữ “CHẤT LƯỢNG giáo dục” là sai hoàn toàn.

30. Việt cộng viết: Tô chất, chất giọng, chất thơ, chất nhạc.

- Đứa bé đó có tô chất thông minh (Viết đúng phải là: Tư chất thông minh).
- Ca sĩ đó có chất giọng khàn! (Viết đúng phải là: Ca sĩ đó có giọng khàn).

Chữ “chất” có nghĩa là “phẩm chất” (quality). Phải có giọng khàn như thế nào mới đạt “phẩm chất”?

31. Việt cộng viết: Nữ hoàng nội y Ngọc Trinh đi “dự kiện.”
(báo VTC News).

Đi “dự kiện” là đi dự cái gì? Phải chăng là kiện cáo ở tòa án?

Những tên cán ngố Việt Cộng đã dịch nhóm chữ “attending facts” là “tham dự sự kiện“, rồi tự động rút ngắn thành “đi dự kiện,” làm cho độc giả hiểu lầm là có kiện tụng gì đó ở tòa án!

32. Việt cộng viết: Chọc khe.

- Vận động viên X vừa thực hiện một cú CHỌC KHE tuyệt đẹp, vượt qua được hàng rào hậu vệ của đối phương.

Nhận xét:

Trước năm 1975, ký giả Huyền Vũ thường dùng nhóm chữ “đá lòn banh” để diễn tả thao tác đá lòn trái banh qua háng đối phương.

Ví dụ:

– Trung phong số 7 của đội X đã khéo léo đá lòn banh qua hậu vệ số 9 của đội Y.

Tên đại việt gian Hồ chí Minh đã “chọc khe” rất nhiều “cháu ngoan.” Đây chính là “tài sản văn hóa” quý báu mà hắn đã để lại cho lũ hậu duệ, kể cả trong lãnh vực thể thao!

33. Việt cộng viết: Tâm tư.

Ví dụ: Tên việt gian Phùng Quang Thanh, đại tướng của ngụy quân Việt gian Cộng Sản có biệt hiệu là “đồng chí TÂM TU.”

Lý do là hắn thường nói:

– Tôi nói ra điều này chắc các đồng chí rất TÂM TU, gia cảnh tôi rất nghèo, cả hai vợ chồng với hai đứa con chỉ sống trong một căn hộ có 60 mét vuông!

Từ đó tên Thanh heo nọc đã có biệt hiệu là “đồng chí TÂM TU” và nhiều tên bồi bút đã bắt chước cái lối nói ngu đàn đó, viết bừa bãi trên nhiều bài báo! Một thằng lãnh đạo, ủy viên Bộ Chính Trị, cấp bậc là đại tướng, chức vụ là bộ trưởng mà nói ngu như vậy thì cả đất nước Việt Nam cũng sẽ bị ngu theo nó!

Kết Luận

Kể từ năm 1945 đến nay, sau 70 năm cai trị, đảng Việt gian Cộng Sản đã tàn phá rất khủng khiếp nền văn hóa của dân tộc Việt mà tổ tiên chúng ta đã khổ công gây dựng qua hàng ngàn năm. Không chỉ riêng phần tiếng Việt bị hủy hoại, mất gốc,

quái thai mà các phong tục, tập quán, tín ngưỡng và nhiều lãnh vực khác cũng bị bọn chúng phá nát.

Cụ thể như bọn giặc đã đem tượng Quan Công vào đền thờ Đức Thánh Trần, đem tượng đại việt gian hồ chí minh vào các chùa, đặt ngang hàng với tượng Phật, đem tượng của nữ tướng cướp Nguyễn Thị Định vào đền thờ Hai Bà Trưng!

Hiện nay sự phá hoại và xâm lăng văn hóa của bọn giặc việt gian cộng sản đang được bọn Mỹ tích cực yểm trợ. Khoảng 90 phần trăm truyền thông ở hải ngoại đang nằm trong tay bọn giặc và bọn Mỹ.

Nhiều người đã thấy được sự nguy hiểm này nhưng họ sợ, không dám lên tiếng. Thôi thì cứ hòa theo số đông cho chắc ăn! Người ta sao mình vậy, người ta nói bậy thì mình cứ nói theo!

Đấu tranh chống cộng tức là đi đòi những cái không bao giờ đòi được! (dân chủ và nhân quyền).

Hai tờ báo điện tử trên Internet, VTC News và Kiến Thức chính là hai ổ rắn độc, cực kỳ nguy hiểm, độc hại gấp trăm lần tờ báo Người Việt ở quận Cam. Bọn Mỹ và Việt gian Cộng sản đã thành lập hai tờ báo này.

Mục tiêu chính của hai tờ báo này là nhằm nhuộm đỏ toàn bộ cộng đồng người Việt tại hải ngoại. Toàn bộ những ngôn ngữ ngu si, dốt nát, phản văn hóa đều xuất phát từ hai tờ báo này rồi lan truyền đi khắp trong nước và hải ngoại.

Tại sao chúng tôi dám nói hai tờ báo này là do Việt Cộng thành lập

Lý do: Nội dung các bài viết đều là viết cho các độc giả tại hải ngoại.

Ví dụ: có những mục làm thế nào để xúc tuyết mùa Đông mà không bị tai nạn. Ở trong nước làm gì có tuyết mà xúc?

Các mục khác về đời sống như: lái xe, nấu ăn, thời trang, việc làm, bảo trì hệ thống máy sưởi trong nhà, trang trí nhà cửa là đều dành cho những người đang sống tại xứ lạnh. Ngoài ra, hai tờ báo này thường xuyên có những mục “Những hình ảnh tại miền Nam trước năm 1975” là nhắm vào những thành phần “Ngụy” VNCH, để họ nhớ về những kỷ niệm trong quá khứ, không thể nào quên được.

Càng nhớ thương quê hương đã mất thì những người “Ngụy” VNCH càng đâm ra “nghiện”, cứ vào hai tờ báo này của Việt Cộng mà đọc hoài, Chưa hết, hai tờ báo này thường đăng những ảnh “độc” về chiến tranh Việt Nam, và ghi chú rằng những ảnh này là do các cựu quân nhân Mỹ cung cấp. Những tấm ảnh này gợi cho những người “Ngụy” VNCH thấy được quá khứ oai hùng của mình và Đông Minh, để rồi từ đó họ có cảm tưởng rằng hai tờ báo này là báo của những “người quốc gia.”

Sự thật, đây chính là những ngón đòn “chiêu hồi,” một loại nước đường có pha thuốc độc. Những nạn nhân không bị chết ngay mà sẽ chết từ từ nhưng rất chắc chắn trong tương lai gần!

Tất cả những cái quái thai ngôn ngữ như **“hoành tráng, bức xúc”** là đều xuất phát từ hai tờ báo này, do những con khỉ đột bốn đời bản cổ nông đang giữ vai trò “tổng biên tập”. Khoe khoang lồ bịch về những cái “phồn vinh” của sự phồn vinh giả tạo.

Hai tờ điện báo VTC News và Kiến Thức thường xuyên đăng những hình ảnh rất “hoành tráng”, cực kỳ sang giàu của xã hội Việt Nam dưới ách cai trị của tập đoàn Việt gian Cộng sản. Những tòa nhà chọc trời, những lâu đài mọc lên như nấm.

Người dân ai cũng là “đại gia”, vàng và kim cương đeo đầy người và hút thuốc thì mỗi thuốc lá bằng giấy bạc 100 đô! Đi chỗ nào

cũng thấy hot girl, hoa hậu, hoa nam, hot boy, siêu người mẫu, mà chưa chắc gì chôn Bồng Lai hay vườn Địa Đàng có thể sánh bằng. Nói chung, bản chất của bọn cán bộ Việt Cộng là ưa phét lác, nổ một tác tới trời, trong thời chiến cũng như thời bình.

Trong thời chiến, bọn chúng đã từng nổ rằng đế quốc Mỹ chỉ là con hổ giấy, và rằng súng trường có thể bắn rớt máy bay “con ma” (F111) của Mỹ!

Những sự phét lác này nhằm tuyên truyền rằng: Dưới sự lãnh đạo của đảng Cộng sản. Việt Nam hiện nay đã trở thành “cường quốc” kinh tế! Tuy nhiên, nếu quý vị theo dõi bảng xếp hạng “The Good Country Index” do Liên Hiệp Quốc thực hiện năm 2014, thì Việt Nam bị xếp hạng thứ 128 trên tổng số 163 nước.

Nói tóm lại, Việt Nam là nước NGHÈO TRÊN THẾ GIỚI!

Xen lẫn với các hình ảnh về người lính VNCH thì hai tờ báo VTC News và Kiến Thức thường đăng những hình về các “bộ đội cụ hồ” đánh thắng Mỹ Ngụy và ca ngợi đảng Việt gian Cộng Sản. Đây là hình thức hòa hợp hòa giải (?).

Khuyết Danh

Sơ Lược Tiểu Sử Tác giả



1- Cá nhân

- Tên thật: **Trần Văn Giang**.
- Ngày và nơi sinh: Sinh năm 1950 tại Hải Phòng.
- Tình trạng gia đình: Vợ và 2 con.
- Tình trạng cư trú: Nguyên là “Thuyền nhân” (boat people). Hiện đang định cư tại Hoa Kỳ (Orange County, California - USA).

2- Học vấn:

- Tiểu Học Cầu Kho (sau đổi tên là trường Tiểu Học Trần Hưng Đạo) - Saigon, 1961.
- Trung Học Mạc Đĩnh Chi - Saigon, 1968.
- **Kỹ Sư Canh Nông**, Khóa 10, Cao Đẳng Canh Nông - Saigon, 1968-1972.

- Tu Nghiệp về Bién Chế Thực Phẩm (Food Processing) và Đa Canh (Multiple Croppings) tại Đài Loan, 1974.
- **Kỹ Sư Điện** (BSEE), University of California at Los Angeles (**UCLA**) 1979-1983.
- Certified Computer Network Technician (Cisco - 2001).
- Certified Computer Hardware Technician (CompTia A+ PC- 2001).

3- Kinh nghiệm:

- **Chuyên Viên Nông Nghiệp**: Bộ Canh Nông VNCH, 1972-1975.
- Rửa chén và phụ bếp, 1975-1979.
- **Senior Radar Systems Designer / Engineer**:
 - o Shipboard Radar systems - Làm việc cho hãng ITT (Engineer, designing Radar systems dùng trên tàu chiến – Shipboard Radar), 1983-1985;
 - o Airborn Radar systems - Làm việc cho hãng Westinghouse (Engineer, designing Radar systems dùng trên phân lực chiến đấu – Jet Fighters Radar), 1985-1991.
- Nhiều nghề vặt (Odd Jobs) để đi học lại Information Technology / Networking (1991-2001)
- **Systems Analyst / Application Developer / IT Tech**: Hiện đang làm việc cho Los Angeles County California - USA, từ năm 2002 cho đến nay.
- **Hợp tác với các báo**:
 - o Nhật báo: Việt Báo (Orange County - California);
 - o Nguyệt báo: Nguyệt San KBC (Orange County - California); Việt Báo Carolina (North Carolina); Nguyệt San Viên Giác (Đức).
 - o Tuần báo: Saigon Times (Úc), Nam Úc Tuần Báo (Úc), Thời Báo (Canada)
 - o Và một số trang điện báo Việt ngữ toàn cầu.

Xin mời đọc các tựa sách khác cùng một tác giả đã phát hành:

- **Đất Lạ** (2010).
- **Ruột Đau Chín Chiều** (2010).
- **Văn Hóa Gì?** (2012).
- **Biết Rồi Khổ Lắm!** (2013).
- **Có Còn Hơn Không** (2015).
- **Sẽ Có Một Ngày** (2019).

Địa Chỉ Liên Lạc:

tranvangiang@hotmail.com

GIÁ US\$24.00